

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 4 ДИНАРА

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 1995.
БРОЈ 59 ГОДИНА VI

МИЛОШЕВИЋЕВА ПЕНДРЕК ДЕМОКРАТИЈА

Жириновски
у Србији

Комплетна најновија књига Владимира Жириновског
"ПОСЛЕДЊИ ВАГОН ЗА СЕВЕР"

ЖИРИНОВСКИ У СРБИЈИ

Руска парламентарна делегација у Савезној скупштини

Помоћ браћи – у посети Републици Српској

Разговори у Народној скупштини Србије

Ми долазимо! – шетња кроз центар Београда

Са патријархом Павлом у Саборној цркви

У ОВОМ БРОЈУ

МИЛОШЕВИЋЕВА ПЕНДРЕК ДЕМОКРАТИЈА 2

ШЕШЕЉ У ОХАЈУ 21

НАЈНОВИЈА КЊИГА ВЛАДИМИРА ВОЛФОВИЧА ЖИРИНОВСКОГ
”ПОСЛЕДЊИ ВАГОН ЗА СЕВЕР” 31

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешел

Генерални директор:

Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног и

одговорног уредника:

Петар Димовић

Редакција:

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Секретар редакције:

Љиљана Мијоковић

Техничко уређење:

”АБЦ-ШТАМПАРИЈА”

Штампа

НИГП ”АБЦ-ШТАМПАРИЈА” д.д.

Влајковићева 8, 11000 Београд

Редакција прима пошту на адресу:

”Велика Србија”, Француска 31, 11000
Београд

Рукописи се не враћају:

Новине ”Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информисање под
бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

Министарство за информације
Републике Србије 19. августа 1991.

године дало је мишљење број
413-01-551/91-01 да се ”Велика Србија”
сматра производом из Тарифног броја 8.
став 1. тачка 1. алинеја 10. за чији промет
се плаћа основни порез по стопи од 3%.

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Радиша Миловановић најуспешнији колпортер листа
”Велика Србија”, који је сам у Београду, за 15 дана, продао
1037 примерака октобарског броја.

МИЛОШЕВИЋЕВА ПЕНДРЕК ДЕМОКРАТИЈА

Специјалци МУП-а у ”одбору за дочек” руских депутата
Генеа догађаја везаних за патриотске митинге Српске радикалне странке
Прогони радикала узимају маха

У Београду је од 20. октобра боравила делегација Либерално-демократске партије Русије на челу са Владимиром В. Жириновским, као гост Српске радикалне странке и њеног председника др Војислава Шешеља. За тај дан био је заказан митинг испред Савезне скупштине, међутим из само њој познатих разлога, власт је забранила одржавање тог митинга, као и осталих који су били заказани за наредни дан (Нови Сад, Шабац, Лозница).

до најмањег инцидента. Исто тако су протекла и последња два митинга у Београду. Дакле званично образложење о забрани одржавања митинга није довољно убедљиво. Очигледно је да су други мотиви руководили власт при доношењу ове одлуке.

Прво што су сви помислили је да се власт, односно Милошевић, уплашио могуће масовности најављеног скупа, посебно зато што је претходни, септембарски ми-

оправдањем очекивао знатно већу посећеност овог митинга.

Међутим, ово највероватније није једини разлог. Сасвим је могуће да је Милошевић, рачунајући да се коначно увукао Американцима тамо где се слуге обично увлаче, помислио да му не би баш требао такав митинг усред Београда на коме би се могле чути и ружне речи на рачун његових газда, па би због тога евентуално могао добити пацке у разговору са неким од америчких чиновника.

Имајући у виду да Милошевић, водећи издајничку кампању, покушава да минимизира значај и утицај српских патриота, и њихову снагу представља далеко мањом него што јесте, сасвим је разумљиво што је забранио овај митинг јер би му његова масовност у знатној мери отежала посао. Овоме још треба додати да митинзи толике масовности знатно нарушавају издајничку кампању коју воде државна гласила јер је апсолутно немогуће оборити аргументе које обично износе српски радикали, а и зато што митинзи са гостом као што је Владимир Жириновски изазивају веома велику пажњу, па се онда препричавају и утисци се преносе.

На крају треба поменути и лако повредљиву сујету Слободана Милошевића.

Личност као што је Милошевић врло тешко прихвата критику, а ипак не трпи конкуренцију нарочито ону која има успеха. Тако се наш несрећни председник једва навикао на оптужбе које му стижу од радикала, убеђујући се да оне не наилазе на прихватање у народу, али га митинзи радикала потпуно разуверише. На тај начин се уверио да добар део народа такође мисли да је он и издајник и криминалац, а богами и папучић. Због тога је мали диктатор, са вели-

Забрана митинга није спречила масовност – историјска шетња Кнез Михаиловом улицом

Најављени долазак Владимира Жириновског изазвао је велику пажњу у нашој јавности. Што се власти тиче, рекло би се да је била уплашена. Овакав закључак се намеће тим пре што је Српска радикална странка у овој години одржала преко двадесет великих митинга, и ни на једном није дошло ни

тинг Српске радикалне странке (и поред страха који је стварала власт), са педесет хиљада људи, био изузетно успешан. А како је овог пута, уз челнике Српске радикалне странке требало да говори и велики руски националиста, словенофил по опредељењу, Милошевић је са

ким амбицијама, помислио да ће укидањем политичких слобода укинути и мишљење и осећање људи. Психопатски, зар не?

Међутим, показало се да је забрана окупљања била потпуно погрешан потез.

Уместо најављеног митинга председници Либерално-демократске партије Русије и Српске радикалне странке, Владимир Жириновски и др Војислав Шешељ, после разговора са Његовом светошћу Патријархом српским господином Павлом, прошетали су улицама Београда од зграде Патријаршије до седишта Српске радикалне странке. На тој краткој релацији двојицу лидера је пратила веома велика група људи. (неке процене су ишле и до тридесет хиљада) у веома ватреној атмосфери са јасним порукама Слободану Милошевићу и његовој супрузи.

Поред тога што забраном скупа није спречио масовност окупљања, Слободан Милошевић је скренуо додатну пажњу на целокупни догађај и од "обичног" митинга направио сензацију, о којој се после дуго причало. Шта год да је Милошевићу била намера да постигне овом забраном, очигледно је да није у томе успео. Првенствено зато што су српски радикали постигли максималан ефекат и без одржавања митинга, и зато што су још једном добили бесплатну рекламу и најаутентичнију потврду исправности свога политичког деловања.

Сутрадан, и гости и домаћини дошли су у Нови Сад са намером да се прошетају кроз град пошто је митинг такође био забрањен. Међутим, овде је власт потпуно другачије реаговала него у Београду. У Новом Саду се окупило десетак хиљада Новосађана да дочекају госте, али и најмање хиљаду полицајца којима су само још аутоматске пушке недостајале па да крену у рат. Овог пута, да ли делимично свестан првобитне грешке или опет због повређене сујете, Милошевић је направио још већу грешку и одлучио да забрани чак и шетњу градом. Како је полиција, направивши обруч, спречила кретање свима присутним настала је врло напета ситуација. Изгледало је као да ће сваког тренутка креснути варница. Али после изричитог инсистирања др Војислава Шешеља на избегавању контакта са полицијом и на мирном разилажењу, сукоб са полицијом је избегнут, али не и мучни утисак који су одатле понели сви Новосађани.

Нико од присутних није могао да разуме зашто је власти толико стало да забрани чак и шетњу градом. Зар се морао ангажовати толики број полицајца само због обичне страначке посете Новом Саду?

Све у свему, у случају Новог Сада Милошевић је показао сву своју немоћ и непромишљеност, страх и панику. И у овом случају показало се да када се у старту направи грешка, он-

да она за собом повлачи следећу и тако редом.

Када је забранио митинг Милошевић је себе довео у положај да у случају кршења забране, ту своју одлуку спроведе на силу. Сила се може спровести само уз помоћ полиције, па је тако и поступио, што само по себи, код грађана, изазива негативну реакцију. Међутим, ако је себе већ довео у положај да ангажује полицију за спровођење своје погрешне одлуке, није јој морао наређивати да спречава и кретање по граду, шетњу по улицама, јер је управо то изазивало највеће огорчење. Вест о овом догађају врло брзо се проширила, изазивала уобичајене ефекте и потврдила претпоставку да се Милошевић у доношењу одлука руководи страхом.

И у Шапцу и у Лозници поновила се иста слика из Новог Сада, због чега је огорчење било једино што су Шапчани и Лозничани осећали тога дана. На крају, када се све завршило, остало је да свако сумира своје резултате и коначно процени свој успех или неуспех.

Што се српских радикала тиче они могу бити презадовољни из више разлога. Прво, цео боравак Владимира Жириновског протекао је беспрекорно. Затим, несмотреним потезима око забрањивања митинга, власт је изазвала додатну пажњу јавности на целокупан догађај, и потврдила да јој права опасност прети управо од радикала. Поред овога радикали би требало да се захвале Милошевићу, што им је у Новом Саду, Шапцу и Лозници својом бруталношћу подигао рејтинг и то на сопствени рачун. И на крају, не сме се изоставити да ће убудуће Српска радикална странка и Либерално-демократска партија Русије политички сарађивати, што има и посебан значај, зато што су то најјаче опозиционе странке у Србији и Русији и у случају њиховог доласка на

власт то ће значити и блискије односе две државе.

Што се Милошевића тиче он има разлога да буде незадовољан, јер је хтео да спречи туђи успех. А изазвао је свој неуспех. Овим је заправо потврдио да је (поред катастрофалног вођења спољне политике) крајње лош политичар и на унутрашњем плану. Јер добар политичар у борби за очување власти, избегава да користи репресију и да инструмент његове власти буду сила и страх. Слободан Милошевић је одавно изгубио компас, па све више и све чешће прибегава старим комунистичким методама чувања власти надајући се да ће сада, док лиже Американцима пете, имати њихову бескрајну подршку. Међутим, заборавио је да му је остало још врло мало америчких захтева да испуни. А када се то деси Американци ће се сетити да је он на почетку рата био "балкански касарин".

Преписка са МУП-ом Србије

Када је потврђен долазак Владимира Волфовича Жириновског и руске парламентарне делегације и када су утначени детаљи њихове посете, уредно и на време (13. октобра) поднета је пријава за одржавање јавног скупа, на коме би узео реч и гост из Русије.

За одржавање тог патриотског митинга, названог "SRBIJO, USPRAVI SE! RUSIJO, PROBUDI SE!", одређено је место (плато испред Савезне скупштине) на коме је већ виђено више успешних представљања Српске радикалне странке. Последње у том низу, (21. септембра), када се упркос киши окупило, и остало до краја, око 50 хиљада људи, успаничило је ледињског самодршца, који је суочен са наглим порастом популарности радикала донео "демо-

кратску" одлуку о забрани најављеног митинга.

Одмах је (18. октобра) из Одељења унутрашњих послова Старог града, на чијој територији је ложирано место митинга, стигло решење о "забрани одржавања јавног скупа", заведено под бројем 212-183/95 а донето на основу члана 11. става 1. Закона о окупљању грађана.

Поред уобичајених правних фраза, у образложењу решења дословце је наведено: "У спроведеном поступку по пријави утврђено је да пријављени јавни скуп треба забранити ради спречавања ометања јавног саобраћаја и безбедности људи и имовине".

На ове очигледне бесмислице, истога дана (18. октобра), изјављена је жалба која је образложена следећим примедбама:

"Није испуњен ни један услов за забрану јавног скупа Српске радикалне странке, јер је скуп заказан на месту где су и иначе политичке странке у последњих неколико година често заказивале политичке скупове. Пре непуних месец дана, 21. септембра, Српска радикална странка је на истом месту већ држала јавни скуп, којим није ометан јавни саобраћај, што се може видети и из репортаже која је емитована у другом дневнику државне телевизије, непосредно по завршетку митинга.

На митинзима Српске радикалне странке, откада странка постоји, никада није долазило до угрожавања безбедности људи и имовине.

Захтевамо да нашу жалбу узмете хитно у поступак и да нас о исходу обавестите најкасније 24 сата пре почетка заказаног митинга."

Митинга неће бити

"Преписка" са МУП-ом Србије је настављена. Сутрадан, 19. октобра, на адресу Српске радикалне странке стигло је решење о забрани митинга против кога жалба није била допуштена.

Решење је донела Управа за стране, пограничне и управне послове, на основу члана 8. става 2. Закона о унутрашњим пословима и члана 225. Закона о општем управном поступку. Жалба је одбијена као неоснована.

"Размотривши жалбу, ожалбено решење и списе предмета ово Министарство је нашло да је Секретаријат унутрашњих послова у Београду – Одељење унутрашњих послова Стари Град правилно утврдило да пријављени јавни скуп треба забранити, ради спречавања ометања јавног саобраћаја и безбедности људи и имовине.

Поступак по пријави правилно је спроведен, ожалбено решење је правилно и на закону основано, а жалба неоснована.

Наводи жалбе да није испуњен ни један законски услов за забрану односно јавног скупа, неосновани су,

с обзиром да је ожалбено решење у свему засновано на одредбама члана 11. става 1. Закона о окупљању грађана, којима су утврђени услови за забрану јавног скупа наведени и у ожалбеном решењу.

Дошао сам због солидарности и учвршћења словенског духа

Остали наводи жалбе, са разлозима који се односе једино на место одржавања скупа и раније митинге жалиоца, по ошени овог Министарства, нису од утицаја на другачије решавање ове ствари.

Имајући у виду напред изнето, ово Министарство је утврдило да је сагласно члану 11. става 1. Закона о окупљању грађана ("Службени гласник РС", бр. 51/92) пријављени јавни скуп требало забранити."

Полицајац по глави становника

Пошто жалба на ово решење није била допуштена, Српска радикална странка је Одељењу унутрашњих послова Старог Града упутила следећи допис, који је као и одбијену жалбу потписао генерални секретар, Александар Вучић.

"Након што нам је уручено ваше решење бр. 212-183/95 о забрани јавног скупа Српске радикалне странке,

заказаном за 20. октобар 1995. године, испред Савезне скупштине, обавештавамо вас да је дошло до промена у програму боравка руских парламентарца. Подсећамо вас да смо програм доставили Министарству унутрашњих послова 13. октобра 1995. године. У 17 часова господин Жириновски ће посетити српску Патријаршију и Саборну цркву, а онда ћемо заједно прошетати улицом Кнеза Михаила, до центра града, па Француском улицом до седишта Српске радикалне странке.

Такође вас обавештавамо да је отказана посета болници у Сланкамену, предвиђена за 21. октобар 1995. године.

Молимо вас да у складу са изменама програма појачате ваше редовне мере обезбеђења на горе поменути локацијама."

На појачавању мера безбедности није требало инсистирати јер их је режим ионако појачао, па је тих дана у Београду, по глави једног радикала било неколико полицајаца, што у униформама што у цивилу.

20. Октобар

Владимир Жириновски у Београду

Било како било, по окончању административних "чарки" (касније је било и чарки друге врсте) са МУП-ом Србије, гледана попреко од стране режима и једног дела "опозиције", посета Владимира Жириновског је почела.

Дочекан хлебом и сољу, око 11 часова, 20. октобра 1995. године, председник Либерално-демократске партије Русије је на аеродрому "Београд" ступио на тло Србије.

Пред великим бројем новинара, домаћих и страних новинара, др Војислав Шешељ и највиши функционери Српске радикалне странке поздравили су високог госта. Био је то веома срдачан дочек, "по православном обичају," како је он сам приметио.

Кратким, неформалним, говором Владимир Жириновски се, потом, обратио присутнима. Од стране Запада и руске позиције (којима се придружио и овдашњи тиранин) углавном нападан и у погрешном светлу представљан, први човек Думе је у својим првим реченицама открио разлоге због којих га међу том булументом бије лош глас.

Америка је империја зла

"Дошао сам због солидарности и учвршћења словенског духа, да не мислите да имамо само издајнике. У Русији и у другим словенским државама већина су патриоте. Већина подржавају Србе. Ми смо против тога да се НАТО меша у српске посло-

ве, а нарочито Турци. Срби ће сами одлучити како да живе и које ће бити државне границе. Неће се то питање решити у Вашингтону већ овде на Балкану. Нека знају да ће морати да одговарају за сва злодела. Данас се они смеше, а руска пословица каже да се најслађе смеје онај који се последњи смеје. Туђман се неће последњи смејати. Судиће му се.

Ми имамо снаге и помоћи ћемо вам. У децембру се одржавају парламентарни избори, а следеће године имаћемо новог председника.

И Срби имају довољно снаге. Важно је само да се уједине и схвате ко је од њих за Србију а ко је издајник и корупционаш. Они постоје у свакој држави. Свеједно, српски народ ће схватити ко је прави лидер. Мислим да ће се овај крвави рат зауставити и да ће сви кривци бити кажњени. А то да је НАТО политички блок, то је свима одавно јасно. Америка је империја зла! Ето, она показује своју демократију, свој вучји облик. Досадно им је. Мало им је било Првог светског рата, мало Другог светског рата а ево сада, пред крај века, желе још један и то опет на овим просторима, на истом месту, на Балкану. Први је кренуо Бонапарта, па онда Немци а ево сада и амерички НАТО. Неће се то лоше завршити, само штета за људе. Штета за Србе и Русе”.

На питање једног новинара који се интересовао да ли ће пре избора стићи помоћ из Русије, Жириновски је одговорио:

”Наравно да сада неће помоћи. Потребна им је карта на коју ће да играју, то је прљава политика. Они ће помоћи два дана пред председничке изборе и рећи ће: Ево, погледајте, спасли смо Србе! То да ће пре тог спасења милиони отићи подземљу, то они не желе да схвате!”

Посета једностраначком Парламенту

Боравак руских парламентарца у Београду отпочео је посетом некадашњој Народној скупштини у којој поред социјалиста и њихових везала више нема народних представника.

Високог госта из Русије није дочекао нико од скупштинских званичника или њихових подрепаша. Овом неваспитаном, нељубазном, негостољубивом, дискриминаторском и неполитичком чину према председнику највеће руске опозиционе партије, којој је више од 23 милиона бирача указало поверење није потребан коментар.

(Званичници ове ”државе” многу су љубазнији са западним политичарима, који обично не прелазе звања којекаких ”високих” подсекретара. Својевремено су очекивали пресуд-

ну помоћ за скидање ”неправедних и ничим изазваних санкција” од вечитог кандидата за посланика енглеског Парламента, извесног Кенедија. Рачунали су и на ”хуманисту” Данијела Шифера коме су и шаком и капом давали оплачкане девизе. Али су их чак и они оставили на цедилу.)

Владимира Жириновског и руску парламентарну делегацију примио је шеф посланичке групе и заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, са народним посланицима.

Томислав Николић:
”Господине Жириновски”, Народна Скупштина Републике Србије броји 250 чланова и ми имамо 39 посланика у овом сазиву. Ми смо опозициона странка, као што знате, и веома смо угрожени у свом деловању. Бољи доказ од забране митинга вам не треба. Нас нема на државној телевизији. Наш глас не може да се прочита у дневним новинама и у периодици. Очекује се да ће следећа седница Народне скупштине бити

ним средствима, парламентарним и ванпарламентарним.

Владимир Жириновски: Ми заузимамо чврст став по свим питањима, укључујући и спољну политику, и све иницијативе у Руској думи за помоћ Србији и Југославији, покретане су на наш захтев.

Превремено заседање Руске думе, 9. септембра, могло је такође завршити без резултата али на инсистирање наше парламентарне групе, морали су предузети далеко конкретније кораке, укључујући и оставку министра иностраних послова Козирјева. Најзад, председник је објавио да тражи другог кандидата за то место.

И групе парламентарца наше Думе које су овде долазиле на то су потицане са наше стране.

Што се тиче балканске кризе ми је непрестано и пажљиво пратимо јер то није само несрећа на Балкану, то је елемент Трећег светског рата. За разлику од Другог светског рата, то није рат између две три државе, то је

Разговор двеју делегација у свечаном салону Савезне скупштине

затворена за јавност, више неће бити ни преноса, и ако нам буду забрањивали митинге, имаћемо, значи, веома сужено поље деловања.

Али то не значи да ћемо се предати. На време, благовремено, са скупштинске говорнице, упозоравали смо Србију шта ће се десити, да је Слободан Милошевић уговорио издају и предају српских територија. Многи нам нису веровали. На жалост, остварује се оно на шта смо упозоравали.

Ви знате, пратите политичка деловања у Србији, да овај режим прогања припаднике Српске радикалне странке, посебно посланике и посебно нашег председника. Ви имате пред собом посланике који представљају најздравији део српског народа, оне који никад неће поклекнути, они који су спремни да у овом обрачуна са режимом иду до краја, свим легал-

међуцивилизацијски рат. Они желе да ослабе православне, у основи то су Русија и Србија, и желе да ми уђемо у сукоб са муслиманским светом а да они из тог сукоба имају материјалне и политичке добити. За сада им то и успева. Растирили су СССР, као моћну државу, и ми доживљавамо српску судбину. Србија унутар Југославије и Русија унутар Совјетског Савеза имале су идентичну ситуацију.

Томислав Николић: Знамо за ставове Либерално-демократске партије Русије, знамо вашу снагу у Думи. Од вас очекујемо да и даље наставите да заступате српске интересе. На жалост, Руска дума их боље заступа него Народна скупштина Републике Србије. Ми још нисмо имали седницу на којој бисмо расправљали о ситуацији у Републици Српској Крајини, једноставно скупштинска већина

то не дозвољава. То не долази на дневни ред. Ми у уторак имамо седницу, дневни ред има 45 тачака а нема ни једне тачке која би разматрала актуелну политичку ситуацију. Још једном вас поздрављам у име свих. Од вас очекујемо да постигнете успех на изборима, то вам желимо од свег срца. Ваш успех на изборима биће успех Србије. Никада српски народ није могао да се извуче из великих криза ако није имао помоћ Русије.

После разговора који су се углавном односили на актуелну политичку ситуацију, руска парламентарна делегација, из Народне скупштине, прешла је у Савезну скупштину. У великом холу старог скупштинског здања дочекали су је др Војислав Шешељ и савезни посланици Српске радикалне странке.

Жириновски у Савезној скупштини

др Војислав Шешељ:

"Господине Владимире Волфовичу Жириновски, браћо Руси, руски депутати, у име Посланичке групе Српске радикалне странке у Савезној скупштини Савезне Републике Југославије желим вам топлу добродошлицу у нашој земљи.

Савезна Република Југославија је држава под страшним притисцима и страшном тортуром великих сила, Запада и НАТО пакта, свих мрачних сила овога света.

Стране силе покушавају да униште српски народ на Балкану. И као толико пута кроз досадашњу историју, увек су вребали прилику када је Русија слаба да униште Србе.

Овога пута труде се што пре да нас униште, да нас сведу на што мању територију, бојећи се да ће ускоро опет Русија да стане на ноге, да се усправи и да буде светска суперсила, што је увек, кроз досадашњу историју и била.

И овог пута очи целе Србије и целе Савезне Републике Југославије су уперене према Русији. Победа руских патриота била би српска победа.

Ми српски радикали, као изразито национална патриотска и највећа опозициона странка у Југославији и цели српски народ једину наду видимо у јачању Русије, њеном усправљању и повратку у Европу и враћању на Балкан. Ми са великом пажњом и огромним симпатијама пратимо комплетни рад Либерално-демократске партије Русије и Вас лично.

Ми знамо, више пута смо се већ уверили, да српски народ у вама има велике пријатеље. Желимо и овог пута да се веома лепо осећате у Савезној Републици Југославији, у Републици Србији и у српској престоници Београду".

Наполеон – Хитлер – НАТО

Владимир Жириновски:
"Хвала Вам.

Драго нам је да имамо овај суверет у октобру ове године. Данас је Дан ослобођења Београда од Немача, од немачке војске. То је, значи, симболичан датум о томе да је Русија помагала Србима и да ће помагати. Наше партије су веома сличне једна другој.

Ми смо највећа патриотска партија у Русији и највећа опозициона партија у Русији. И пре две године, по партијским списковима, заузели смо прво место у Русији.

Желели бисмо да постигнемо велике успехе на изборима кроз два месеца, децембра ове године. Циљ није чисто партијски, да победимо на изборима, него да спасимо своју отаџбину, своју Русију и не само Русију, него и нашу источно православну цивилизацију. Јер, данас трагедија која се дешава на Балкану, то није само историјски догађај.

Ово је трећи поход Запада на Исток у историји и у овом тренутку он се овде одражава, десио се у Србији.

Ако изгубимо ову битку, значи да нећемо никада више успети да се подигнемо и да се уздигнемо. Због тога морамо да се ујединимо, објединимо и да постигнемо успехе и да постигнемо победу.

Ако је у XIX веку Наполеон кренуо сам да покори читаву Европу, пре 50 година Хитлер је такође сам са својом армијом кренуо да покори Европу и сада су се сви објединили и заједно кренули, НАТО снаге на Југ. Због тога и ми морамо да се ујединимо.

То што су покушали комунисти да раде то је пропало, јер је то била идеологија једне партије. То није имало своје корене у народу. Ми морамо да се ослонимо на корене, а наши корени се састоје у панславенској идеји, у панславенизму и хтели бисмо макар у првој фази да објединимо православне Словене: Русе, Белорусе, Украјинце, Србе и Бугаре, јер ми живимо једни поред других, суседи смо и компактни смо, имамо један исти језик, культуру. И ми као западна Европа треба да створимо своје заједничко тржиште, своју јединствену валуту и своје удружене оружане снаге. И то ће нам бити мало.

Они су све то имали и провозирали су сукобе и крећу се ка Истоку. Ми нисмо ничим претили, нити смо их угрожавали, Југославија и Србија није кренула на Беч, Париз и Берлин, али они су ипак кренули на њу.

Значи, то је историјска борба, економска борба, у чијим рукама је богатство. Да би завладали нашим богатством, они измишљају различите разлоге; да им се не допадају наши комунисти, да им се не допада руски цар, да им се не допадају ваши комунисти, да им се не допадају Срби. То су разлози које они стално из-

мишљају. Значи, наш задатак није да спасимо Русију и Србију, него да створимо услове да би постали богатији него што су они сада. Ако се сада они и смире, они ће кроз 20 година поново кренути на нас и на крају ће нас победити, освојиће нас.

Значи, крајњи сценарио тих земаља је да земље Источне Европе предају Турцима и Немцима, а земље иза Урала да предају Кинезима. Већ 70% тог посла они су обавили. Ми смо заједно са вама изгубили део територија, део нашег људства, нашег становништва и део наших богатстава.

Наш задатак није само да ојачамо нашу солидарност, да ојачамо наше међупартијске везе и односе, него да спасимо наш народ.

Ми смо на прагу трећег миленијума, односно XXI века. Они би желели да XXI век проживе на рачун богатстава који би узели од Руса и од Срба. Прво ће они да освоје и да победе православне Словене, Србе и Русе, а затим католичке Словене: Пољаци, Чехе и Хрвате. Због тога ми морамо да формирамо базу и организациону структуру да би створили противтежу.

Савез између наших партија, контракти између нас су општа заједничка ствар. Ми морамо да постигнемо то да заменимо политичко руководство у Русији и у Србији, да би започели нову етапу у историји.

Јуче је председник Русије јавно указао на своје противнике. То су комунисти и Либерално-демократска партија. Да би остварио и реализовао сценарио у Русији, сметају му две снаге. Комунисти му сметају, јер они желе реванш, да би се вратили поново на власт, а што се нас тиче, наша доктрина безбедности је у томе да не можемо да се сложимо са тим да се Русија претвори у малу колонијалну земљу. Ми, такође, имамо сложене и компликоване услове. Забрањују нам наступ на телевизији. Значи, супротстављају нам се где год је то могуће, али ми смо успели да ојачамо своју позицију у Русији. До сада смо успели да издајемо новине чији укупни тираж достиже 200.000 примерака месечно, издајемо аудио и видео касете дистрибуирамо их по читавој земљи. Значи, постоји организациона структура читаве наше партије у читавој нашој земљи.

Што се тиче избора 17. децембра, ми ћемо имати највише кандидата на тим изборима од свих других партија. Најбољи пример чистоће наше партије, преданости Русији, преданости славенству су ти напади на мене и на моју партију унутар, и од стране западних земаља.

Ја бих желео да се наше посете обележе не само пријатељством и солидарношћу него да поприме и неке конкретне кораке. Ми обавезно морамо заједнички да формирамо војнополитички савез. Иначе, ни Срби ни Руси неће имати будућност".

Парламент "у квару"

др Војислав Шешелъ

Господине Владимире Волфовичу. Српска радикална странка са своје стране спремна је да свим својим снагама учествује у великој борби коју воде и Срби и Руси данас. Ми смо увек са симпатијама пратили активност Ваше странке. Ми се унапред радујемо успеху Ваше странке на предстојећим децембарским изборима у Русији. Као опозициона странка ми смо спремни одмах на потписивање најчвршћег савеза, политичког савеза са Либерално-демократском партијом Русије. Будите уверени, оног тренутка кад Српска радикална странка победи на изборима, онда ће и Србија и Савезна Република Југославија потписати и војни савез са Русијом.

Само војни савез са Русијом може спасити српски народ од нових бомбардовања злочиначког НАТО пакта.

Српска радикална странка је највећи трн у оку НАТО пакту, а и режиму Социјалистичке партије Ср-

Наша аргументација је тако снажна да социјалистичка већина једноставно седнице не заказује.

С друге стране, противзаконито нам отимају чак и посланичка места. Од укупно 138 имамо 34 посланичка места и од тих 34 брутално су нам отели 10 места, јер ми не водимо само политичку борбу са владајућом партијом – ми водимо борбу са комплетним државним апаратом, пре свега, са тајном полицијом, која се ничим другим не бави осим опозиционим странкама.

Без обзира што смо слабији у тој борби са државним апаратом, морално смо супериорнији, јер нас ничим нису могли компромитовати. Никаквог одступања од страначког програма, никаквих криминалних афера, ништа што би повредило нашу част и образ.

Режим се страшно уплашио нашег заказаног митинга. Митинг је требао да буде овде испред Савезне скупштине. Ту смо и раније држали митинге, последњи пут у септембру месецу прошле године. Овог пута су се

нете и данас видети, уверен сам, колика је љубав српског народа према Русији, према Русима, према Вама лично и према Либерално-демократској партији Русије.

Сада ћемо омогућити новинарима да нам поставе питања на конференцији за штампу у седишту Српске радикалне странке".

Разговори су завршени у 14 часова и 10 минута.

Прва конференција за штампу

После посета Народној и Савезној скупштини, у седишту Српске радикалне странке одржана је ванредна конференција за штампу.

Др Војислав Шешелъ: "Даме и господа, отварам ванредну конференцију за штампу на којој је наш гост господин Владимир Волфович Жириновски, председник Либерално-демократске партије Русије и шеф парламентарне фракције те партије у Државној думи Русије.

Наш гост не долази први пут у Београд, у Србију, у Савезну Републику Југославију. Сваки пут када је дошао преносио је пријатељске поздраве и своје партије и руског народа у целини. Ми Срби, најбоље знамо да руски народ о нама мисли управо онако како то челници Либерално-демократске партије Русије јавно говоре. Без обзира што често нисмо задовољни изјавама руских званичника, њиховом спољном политиком, њиховим понашањем у процесу разрешавања или даљег компликовања балканске кризе. Ми смо свесни да то није израз расположења великог руског народа и велике руске државе.

Господин Жириновски и овог пута сведочи какви су политички ставови руских патриота, тих руских патриота у чију се политичку победу ми уздамо, чијој се политичкој победи унапред радујемо, свесни да ће њихова победа бити и победа српског народа у целини.

Ми смо данас већ имали изврстан број политичких активности, пријем у Републичкој и Савезној скупштини. Данас сте имали прилике да чујете изјаву господина Жириновског, а сада је он спреман да одговори на сва ваша евентуална питања.

О НАТО алијанси и канти за ђубре

Владимир Жириновски: "Много се радујем нашем сусрету у Београду, у Србији, у Југославији. Имамо веома сличне судбине и држава и наших партија. Данас је парламентарна група Либерално-демократске партије најмногобројнија у Парламенту Русије. И по партијским списковима, пре две године смо заузели прво место. Управо један од разлога је то да имамо другу спољно-политичку концепцију од ове која се сада спро-

бије и Слободана Милошевића. Ми се боримо да срушимо тај режим и да дођемо на власт да би се Србија усправила.

Највећа сметња смо режиму што истрајавамо на свом националном програму и у томе за нас нема никаквих одступања и што имамо веома чврсту организацију странке у унутрашњости, па нас режим никаквим репресивним мерама не може разбити.

Ви сте сада у згради Савезног парламента, али овај парламент не ради још од маја месеца.

Ми смо онемогућили његово функционисање, зато што не можемо дозволити да се кроз овај парламент води антисрпска политика.

страшно уплашили. У Београду су на све стране раднички штрајкови и режим се уплашио да на митинг дође више од 100.000 људи. Због тога су изrekli забрану.

Ноћас су целу ноћ огромне полицијске снаге биле пред Савезном скупштином. Бојали су се да ћемо ноћас монтирати бину и озвучење да доведемо.

Данас у 16 часова и 30 минута ћемо бити примљени код Његове светости Патријарха српског господина Павла. После тога ћемо отићи у Саборну цркву, упалити свеће за погинуле српске и руске патриоте и свеће за живот и будућност српског и руског народа.

После тога ћемо прошетати централном београдском улицом. Ви

води. Наше идеје словенске солидарности, данас се претварају у идеју сазнања новог савеза словенских држава.

Ми смо коренима одавде са Балкана, али у VI и VII веку историјски смо се распрострли по целој планети. Ово данас, на жалост, није борба између два три народа, већ између двеју цивилизација. Десило се да смо се нашли на једној страни барикаде: Руси и Срби. И против нас се ујединила западна Европа у лицу НАТО-а. На крају XX века отпочео је бојни поход против Словена, православних Словена. Прве жртве постали су Руси и Срби. Али, сви знају како се завршило Наполеоново освајање на истоку. Данас је годишњица ослобођења Београда од Немаца, тако ће се и овај поход завршити поразом. Али, ми морамо не само да победимо већ и да саздамо нову политичку ситуацију, да више нико никада не покуша никакав напад на земљу Русију. Срби и Руси никада нису били агресори. Ми се само бранимо. И на то имамо права. А имамо и право да урадио тако да нас више не нападају. Зато наши доласци у Југославију нису само изјаве солидарности, и дружења, већ жеља да се што пре у Србији и Југославији појави ново политичко руководство, које ће ставити тачку на то да Србија и Русија буду жртве агресора. И да Србија и Русија имају своју историјску границу, да живе богато, културно и да нам нико не прети. Зато ћемо у оба парламента бранити децидирано своја права. Пред нама су избори за нови руски парламент и данас је Либерално-демократска партија регистровани учесник те предизборне кампање. А следеће године су председнички избори и сигуран сам да ће се у Србији и Југославији појавити ново политичко руководство. И почеће нова политика”.

Др Војислав Шешел: ”Изволите, имате ли неко питање?”

● Поменули сте савез словенских земаља, можете ли да нам мало појасните?

Владимир Жириновски: ”Данас на Балкану дејствује војни блок НАТО-а. Авијатичари НАТО-а бомбардују српске градове зато да би спречили рат. Ми такође морамо направити свој војно политички савез. То мора бити нов савез и у његовој основи треба да буде солидарност свих православних словенских држава: Украјине, Србије, Белорусије, Бугарске, и других земаља. Тада ће тај нови савез бити противтежа НАТО-у. То ће искључити рат међу регионима и цивилизацијама. Ако будемо распарчани, бићемо слаби и нападаће на нас.

● С обзиром на ситуацију у Босни и Херцеговини, како очекујете расplet босанске кризе?

Владимир Жириновски: ”Никада се нису решавали балкански проблеми ни у Америци ни у Паризу, ни у Немачкој. Југославија треба да реши

сама тај проблем или уз помоћ Русије. А Запад никада то неће помоћи. Он ће помоћи само у распарчавању и уништењу. Дакле, ти сусрети у Америци и западноевропским престоницама неће довести ни до чега. Наставља се окупација српских територија и Срби гину. Неће Америка дати мир у Србији”.

● Кога очекујете на место Козирјева?

Владимир Жириновски: ”Доћи ће исти такав као Козирјев, само нови човек. Док је та гарнитура на власти само смењују фигуре, треба да се мења концепција, доктрина. Ако ново ђубре буде уместо старог у канти за ђубре, то нас не интересује. Нас интересује да се канта за ђубре промени”.

● Господине Шешел, да ли ће још неко од странака разговарати са господином Жириновским? Да ли су заинтересоване?

Др Војислав Шешел: ”Ми смо позвали на вечерашњи пријем у хотелу ”Интерконтинентал” представнике свих релевантних политичких странака у Србији. Позвали смо комплетно руководство Демократске странке са господином Ђинђићем на челу. Позвали смо комплетно руководство Демократске странке Србије са господином Коштуницијем на челу. Позвали смо комплетно руководство Српског покрета обнове са господином Драшковићем. Позвали смо Никола Милошевића, Косту Чавошкoг из Српске либералне странке, Слободана Ракићића у двоструком својству, и као председника Удружења књижевника Србије и као председника Саборне народне странке. Позвали смо чак и Слободана Милошевића, председника Републике Србије, Зорана Лилића, председника Савезне Републике Југославије, председнице скупштине, влада, поједине министре. А ко буде изразио жељу да се сретне са господином Жириновским он ће имати ту прилику, дакле, ми смо у стању и посебан састанак да утаначимо”.

● Да ли сматрате да ће руски глас у тим сусретима бити незапажен од страна западних сила?

Владимир Жириновски: ”До сада, ко год је учествовао у тим преговорима, интереси Срба нису били заштићени. И сва решења, иако у крајњем случају и јесу у корист Срба, сувише касно се прихватају. Зато садашњи учесници преговора са руске стране нису донели никакву корист. Само потпомажу пропасти руске политике на Балкану. То и јесте разлог због чега смо, на иницијативу наше фракције тражили да се Козирјев смени. Козирјев сада одлази. То још једном показује слабост председника, пошто не говори он већ његова екипа. Несрећа је баш у томе да председник нема своју концепцију већ је као играчка пете колоне која га окружује. Зато случај замене министра неће донети никакву корист”.

Срамота на образу Србије

● Господине Шешел, званично су забрањени ваши протести у Новом Саду и Шапцу. Да ли ћете ипак отићи тамо?

Др Војислав Шешел: ”Да, ми смо заказали три велика патриотска митинга у Београду, Новом Саду и Шапцу. И све уредно, у складу са законом, пријавили властима. Ово је први пут да се забрањују митинзи Српске радикалне странке. Забрањени су са образложењем да би се довела у опасност безбедност људи и имовине. Ви добро знате, у ових пет година постојања Српске радикалне странке, да на нашим митинзима никада није било никаквог инцидента и никада није била довођена у опасност имовина људи и имовине. Очигледно је да се режим уплашио окупљања великог броја људи. Познато вам је да је пропаганда за овај митинг била прилично добра, боља него у ранијим случајевима. Да је расположење у народу било изражено позитивно у прилог митингу и да је огроман број људи био спреман да дође. И поред те забране ми очекујемо много људи вечерас у Кнез Михајиловој улици. Ми ћемо такође сутра прошетати кроз центар Новог Сада, кроз центар Шапца. Ако нам полиција забрани и пошаље огромне групе специјалаца да спрече постављање трибине и озвучења, не може нам забранити да шетамо градским улицама и да се сусретемо са припадницима нашег народа. Ово што је урађено поводом посете делегације Либерално-демократске партије Русије и господина Жириновског представља велику срамоту за целу Србију, за српски народ у целини. И Српска радикална странка са своје стране ће се из петних жила трудити да се та срамота избрише рушењем режима Социјалистичке партије и Слободана Милошевића. Другачије се једноставно та срамота не може избрисати.

Ово је први пут у историји српско-руских односа да се једна оваква љага баца на српски образ, на образ Србије. Да се повреди и част српског народа. Ово више није никаква чисто страначка ствар, ово је ствар која се тиче целог народа. Ми се нисмо жалили никоме ван наше земље кад нас режим прогони овде, хапси, затвара, малтретира итд. Али када онемогућава још једну манифестацију српско-руског пријатељства, данас када ми по целом свету више нигде савезника наћи не можемо, када су нам очи само у правцу Русије уперене, онда то није само бацање љаге на Србију него и један издајнички акт”.

● Mr Šešelj, is your walk with mr Žirinovski turistic part of the visit, or political demonstration?

Др Војислав Шешел: ”Мене то ваше питање на изврстан начин изнећајује. Ми као озбиљни политичари, предводници великих политичких

странака. немамо разлога у овим бурним временима да се бавимо туризмом. Та наша шетња улицама Београда има највише политичко значење.

Јељцин и Милошевић на истом послу

• Данас су стигле вести из Москве да је Јељцин у свом плану да смени Козирјева образложио да он има јако пуно посла, да путује и да треба неко други да води руску дипломатију.

Владимир Жириновски: "То су маневри између Козирјева и Чубајса, и повремено ће мењати део своје владе. Само проба како ће Запад реаговати на његова одређена решења. Нама је жао што председници Јељцин и Милошевић учествују у тим маневрима, да гине много наших људи и Руса и Срба. То је трагедија. Требају да бране свој народ и да од њега праве велики и снажан народ, а не обрнуто. Ако министри праве велике грешке не треба их само смењивати већ некада и осудити".

Улица 7. јула не постоји!

Др Војислав Шешељ: "Има ли још питања?"

Господо, данас сте добила комплетну документацију решења о забрани митинга које смо заказали, великих патриотских митинга под насловом "Србија усправи се, Русија пробуди се!" Добили сте и наше жалбе на те забране, и другостепено решење које је већ стигло за београдски митинг којим се потврђује првостепена забрана.

Друго, данас у 16,30 часова господина Жириновског примиће Његова светост Патријарх српски господин Павле. И доћи ћемо у Српску патријаршију, на улаз преко пута старе зграде Теолошког факултета. Дакле, из улице Краља Петра.

После пријема код Патријарха очекујемо да то буде до 17 часова, отићи ћемо у Саборну цркву да упалимо свеће за покој душе српских и руских бораца палих за слободу. И свеће за просперитет и слободу српског и руског народа. После тога ћемо пешке кренути кроз Кнез Михаилову улицу.

Сусрет у Зворнику остаје, али није сто посто сигурно да ће сви ови који су одређени бити присутни, јер видите Радован Караџић има великих проблема у Београду око евентуалног пријема код Слободана Милошевића. Ми те најновије вести и не знамо. Али, остаје тај договор за сусрет сутра у Зворнику. И ми сутра обезбеђујемо за све новинаре, такође, аутобус у 10,30 часова. Аутобус за новинаре биће испред седишта Српске радикалне странке, овде, за све новинаре који су заинтересовани да нас прате током целог пута".

Шетња у историју

Када се после пријема код Његове светости гост из Русије, са својим домаћином и пратњом, појавио иза угла Патријаршије, из улице Краља Петра, проломио се поздрав од само две речи спонтано понављане: Владимир, Владимир, Русија, Русија, Русија!

Одмах је, топлије и јаче него икада, одјекнуло и "Војо, војводо!" Народ се сјатио око својих.

У првом контакту успостављен је присан и добронамеран однос. Подигнут је онај словенски мост, од душе до душе, који само браћа познају. Православни су се срели код цркве.

Народ је славио сусрет који му је дошао као мелем на позлеђену рану.

Био је то дочек сасвим различит од дочека мрачног и суманутог тиранина у Врању, када су радници који су претходно добили по 7 динара (!) дневнице, довожени аутобусима са принудног одмора у кругове опустелих фабрика.

У Саборној цркви

Песме и скандирања су утихнули када су Владимир Волфовић Жириновски и др Војислав Шешељ са сарадницима, ушли у Цркву светог Архангела Михаила, познатију као Саборна црква.

Два председника целивала су олтар и запалили свеће за покој душа руских и српских војника палих за слободу и за добро и просперитет својих народа. За њима је, тих као молитва, у цркву ступио и Патријарх српски, господин Павле.

По обављеном верском чину, Жириновски и др Шешељ са сарадницима, упутили су се улицом Краља Петра ка центру, праћени присталицама чiji се број непрестано повећавао. Та река људи једва се, после

неколико стотина метара, улила у Кнез Михаилову улицу, заузевши је целом ширином.

То Београд не памти!

Раздрагана матица носила је двојицу председника највећих опозиционих странака у својим земљама. Продавци су истрчавали испред продавница да их поздраве. Полиција је устукнула и није се појављивала. Био је то, без претеривања, призор за историју.

У благој вечери михољског лета, у акустичној Кнез Михаиловој улици, овиченој китњастим палатама из времена процвата Србије, као грмљавина, од срца до неба, одјекивали су песме и пригодне пароле. Орило се: Србија, Русија! Војо, војводо! Слобо усташо! Бандо црвена! Устани Београде! Слобо пиздо, Крајину си издао! Спремте се, spremте четници! Издаја, Издаја! Од Тополе, од Тополе... и опет све испочетка, по ко зна који пут. Снажно, из једног грла, истицао је гнев скупљан годинама.

Патриотски Београд ускликује је с љубављу, јер осим радикала и Руса, и никад пресахле наде у њихову помоћ, нема више никога!

Зато је демонстрација привржености била тако снажна и спонтана. Београд је те сцене сместио у душу и запамтио за сва времена.

Поред "Руског цара", састајалишта првих припадника Четничког покрета из времена настајања Странке, поворка која се мерила хиљадама, скренула је лево у Француску улицу.

Седиште Странке, које се налази у броју 31, постало је убрзо острво у мору подигнутих руку према балкону на који су изашли Жириновски и др Шешељ. Они су отпоздрављали и отпоздрављали и нису желели да се растану од својих одушевљених присталица.

Са тог места, нешто касније, окупљенима су се обратили без озвучења и др Шешел и Владимир Жириновски.

Др Војислав Шешел:

"Браћо Срби и сестре Српкиње,

Слободан Милошевић (проломил се Уа! Уа! Слобо одлази!)... мисли да је забранио наш митинг. Ништа он нама не може забранити! (Тако је! тако је! Војо, војводи!)... Он не може срушити снагу српског националног духа! (Слобо, усташо! Слобо пиздо, Крајину си издо!)...

... Београд је данас показао шта мисли о српству, историји, слободи, шта мисли о Русији. (Русија, Србија!) Увек, кроз историју, кад нам је било најтеже, Русија је била наша узданица! Ми желимо да се опет пробуди Русија и да спасе Србију (Русија, Русија!). Због тога су наше очи упрте у све руске патриоте, посебно у Либерално-демократску партију Русије и њеног председника Владимира Волфовича Жириновског! (Владимир, Владимир!)

Живела велика Србија!

Живела велика Русија!

Живео Владимир Волфович Жириновски!

Живели браћо Срби и сестре Српкиње!"

Када су се повици одобравања, из пажње према госту мало утишали, Београђане је поздравио и Владимир Жириновски.

Владимир Жириновски:

"Драга браћо и сестре, Срби,

Завршава се смутно време издајника! Милиони Руса су са вама! (Русија, Русија, Русија!) Руси вас никада неће оставити у невољи. Победићемо наше непријатеље!

Живело јединство братских народа Србије и Русије!

У свом веома кратком обраћању хиљадама окупљених у Француској улици, Владимир Жириновски је погодио суштину и изазвао френетично скандирање "Владимир, Владимир!" и "Русија, Русија!"

Двојица председника остала су још извесно време на балкону отпоздрављајући својим присталицама које нису показивали намеру да се развију. И када су ушли у конференцијску салу, песме и пароле ориле су се испод прозора. У добром расположењу одржана је затим друга конференција за штампу тог дана.

Друга конференција за штампу

Др Војислав Шешел: Даме и господа, немамо нешто посебно да вам кажемо. Сами сте видели шта се вечерас десило у Београду. Ово је политичка манифестација коју Београд до сада није видео. Она је показала српски национални патриотизам, љубав према Русији, неслагање са Милошевићевим забранама и аутократијом, и поштовање српског народа према Владимиру Волфовичу

Жириновском и Либерално-демократској партији Русије.

Ми смо данас били у аудијенцији код Његове светости Патријарха српског, господина Павла. И у дужем разговору размотрили смо највеће српске и руске националне проблеме. И сложили смо се да Руси и Срби заједничким снагама могу савладати сва искушења. Да је наше братство по крви, пореклу, језику, вери православној, историји, традицији, несаломљиво.

Спремни смо да одговоримо и на ваша евентуална питања.

• О чему сте разговарали са Његовом светашћу Патријархом Павлом?

Др Војислав Шешел: Ја сам вам рекао суштину разговора, пошто је аудијенција била затвореног карактера, не би било коректно да вам препричавамо садржај.

Зашто нисте ишли до Савезне скупштине?

Др Војислав Шешел: "То сте ви објавили тако, али ми смо рекли идемо Кнез Михаиловом улицом од Саборне цркве до центра града, па онда до седишта Српске радикалне странке. Тако смо вам јуче рекли.

Ви знате, ми смо странка која не воли ад хок да мења одређен програм који сачини претходно. Нисмо хтели да наше госте неким евентуалним непријатностима изложимо, ако у ходу променимо програм па наиђемо на нека изненађења".

• Како господин Жириновски оцењује посете Народној и Савезној скупштини?

Владимир Жириновски: "Могу рећи да ово није била само једна појединачна акција овде у Београду данас. Ово је било сједињење два парламента, руског и српског, зато што ја представљам највећу фракцију Руског парламента и партију која је победила на прошлим изборима. И на последње две кампање за Парламент и председника, за нас је гласало више од двадесет милиона људи. Тако, то је била манифестација руског и српског народа. Јер ми смо изабрани од милиона грађана Русије.

Др Војислав Шешел: Вечерас вас све очекујемо на нашем великом свечаном пријему у хотелу Интерконтинентал. Мислим да сте сви добили позивнице као и сви релевантни новинари у Београду. Је ли тако?

А сутра новинари који желе са нама да путују за Нови Сад, и даље за Зворник треба да дођу у 9,30 овде и ту ће бити обезбеђени аутобуси. У 10,30 ће кренути аутобуси, али морамо да направимо евиденцију свих који иду".

Жириновски о забрањеном митингу

• Може ли господин Жириновски да каже какво је његово тумачење зашто је митинг који сте за вечерас припремали забрањен?

Владимир Жириновски: "То показује само трулост демократије која је намењена свим источним земљама, и страх режима да народне искаже своје право мишљење. Ишли смо без оружја, ишли смо као браћа држећи се за руке, коме је то могло да смета?"

Зато што се на власти у Русији и Србији налазе гарнитуре које немају потпору у већини народа. И страх да се не изгуби власт доводи до таквих мера забрањивања и застраживања. Ви сте овде ближи Западу и зато је ваша влада овде више кукавичка и она то забрањује. Док код нас се још држе и за сада нису прибегавали таквим мерама да забрањују.

Др Војислав Шешел: Ја бих са своје стране само додао две реченице. Ми смо вам рекли шта је основни разлог што је Милошевић забранио митинг – страх од огромног броја људи који би се сигурно на митингу окупио. Ви сте видели данас како је то изгледало кроз Кнез Михаилову улицу, можете замислити да није било забране, да је све ишло онако како је планирано, колико би људи било у центру Београда, испред Савезне скупштине.

• Господине Жириновски, како коментаришете забрану данашњег митинга?

Владимир Жириновски: "То је забрана окупљања на којој је требало да узме учешћа највећа руска парламентарна партија. То није само нарушавање демократије у Србији већ и светских стандарда демократије. У свим земљама света сви посланици имају права да опште са народом на свим местима, јер посланике бира народ. Министре, чиновнике, њих поставља Влада. Зато су посланици као власт највећи облик демократије. И ударац на тај највећи степен власти представља удар на права човека.

Др Војислав Шешел: Ми смо већ на данашњој конференцији за штампу и у разговору у Савезној скупштини наговестили да се наше две партије спремају да потпишу најчвршћи могући међусобни политички савез. А оно што је жеља и Либерално-демократске партије Русије и Српске радикалне странке, то је и руско-српски међудржавни војни, политички и економски савез. То је наш програмски циљ.

• Шта ћете поручити сутра руководству Републике Српске?

Владимир Жириновски: "Ја бих предложио руководству Републике Српске да се оријентише на здраве политичке силе и на савез са Русијом, јер не треба очекивати никакву помоћ са Запада, јер је никада није ни било".

• Да ли је извесно са киме ћете се састати од руководства Републике Српске?

Др Војислав Шешел: "Сигурно са господином Радованом Караџићем,

договорили смо и са Момчилом Крајишником и Миланом Мартићем али покушавали смо данас са Мартићем да успоставимо контакт, није ишло. Он је на фронту, северно од Бања Луке. Очекујемо да се сутра појави, ако икако буде могуће. Радован Караџић ће сигурно бити, а очекујемо и господина Крајишника.

• **Каква ће ваша политика бити према Србији и спољна политика уопште ако победите на изборима?**

Владимир Жириновски: "Одмах ћемо нагло изменити курс спољне политике, одмах ћемо укинути ембарго и успоставити свестране везе, политичке, економске, културне. И ако Србија и Југославија то буду желеле и војну сарадњу. Потрудићемо се свим снагама да покренемо поново југословенску привреду. И трудити се да Србија учествује у свим процесима на условима који су за њу погодни".

Пријем

Први дан боравка Владимира Жириновског у Србији окончан је пријемом у његову част и у част руске парламентарне делегације.

Пријем је одржан у бљештавим "океанским" салама, "Атлантик" и "Пацифик". хотела "Београд-интерконтинентал", у присуству великог броја званица. Домаћин пријема био је др Војислав Шешељ са супругом Јадранком.

Господа Жириновски и др Шешељ дочекивали су званице и руковали се са свима.

Те вечери у гламурозном хотелу, поред уважених гостију из Русије, могле су се срести многобројне истакнуте личности јавног и културног живота Србије: књижевници, професори универзитета, представници Српске православне цркве, Руске цркве, дипломатског кора, савезни и народни посланици, успешни приватни предузетници, познати новинари и други. По неким проценама било је присутно око хиљаду званица.

Посебно уважене званице били су епископ Далматински Лонгин и епископ Бихаћко-петровачки Хризостом који су у Милошевићевој распродаји српских територија остали без епископија, секретар Његове светости патријарха Павла, ђакон Момир Лечић, старешина Помесне руске цркве у Београду Василије Тарајев, са сином, такође свештеником, и свештеник Ђуро Ђурђевић.

Првак Београдске опере, Живан Сарамандић, отпевао је за Владимира Жириновског и чланове руске парламентарне делегације песму о вечито зеленој Волги, која протиче кроз срца свих Руса.

Пријем је протекао у опуштеној и пријатељској атмосфери и био је успешна завршница успешног дана, у којем су се, и од обичне шетње, за-

тресли трули темељи дотрајалог режима. Пријем је показао да су радикали без премца и у друштвеном животу, а злуродој београдској чаршији није дат ни један разлог за трач.

21. Октобар

Батинање у Новом Саду

На основу истог члана, истог закона и са истим образложењем као београдски, забрањен је и новосадски митинг, заказан за 21. октобар на платоу СПЦ "Војводина", познатијем као СПЕНС.

Градски одбор Српске радикалне странке у Новом Саду одмах је поднео жалбу са предлогом да се решење о забрани митинга поништи као незаконито. То је образложено следећим чињеницама:

"... У решењу се наводи као разлог, бланкетна одредба чл. 11. Закона о окупљању грађана, иако је наслову познато да се митинг одржава на месту које је довољно да прими веома велики број људи, без икаквог ометања саобраћаја. Надаље, у захтеву-пријави, навели смо да је организована служба од преко 100 редара, која је довољна да заштити све учеснике скупа.

лили" су се на простор код бензинске пумпе, испред зграде Окружног суда и на тротоаре околних улица.

Највећи број несудених митингаша запосео је раскрсницу улица Максима Горког и Сутјеске. Чекајући делегацију Либерално-демократске партије Русије и своје из Београда, певали су патриотске песме и узвикивали пароле које су паралеле накрестешеним полицајцима. (Усташе, усташе! Слобо пиздо, Крајину си издо!)

У време договорено за почетак митинга (13 часова) на раскрсници су се налазили и највиши функционери новосадских радикала, са групом новинара која је нешто раније допутовала специјалним аутобусом.

Радикали су се, по ко зна који пут, "препуцавали" са једним полицијским официром. (Полиција је претходне ноћи са великом бројем аутобуса и камиона, регистрованих на југу Републике, дошла на МОВУ, испомоћ, у Нови Сад). Официр је држао укључену моторолу из које се чуло сиктање. "Склањајте све са улице! Ухапсите што више!" Официр је био блед и нервозан и стално је, као папагај, понављао исту реченицу научену напамет: "Имате 10 минута времена да предузмете мере да се овај скуп разиђе!" Радикали, наравно, ни су одустајали од дочека.

Новосадска рапсодија у плавом – Милошевићеви цокери

Како оспорено решење не садржи ни један од разлога назначених у цитираном закону, основано сматрамо да је донето повредом поступка на штету Странке..."

Жалба је одбијена, али Градски одбор никада о томе није писмено обавештен. Дакле, забрана је остала на снази. То, међутим, није заплашило многобројне поштоваоце госта из Русије и његовог домаћина, који су од раног јутра почели да се окупљају око СПЕНС-а.

Пошто су убрзо растерани са платоа предвиђеног за митинг, "пресе-

"Преговори", који су се вртели у круг, били су изненада прекинути. У једном тренутку, експлозија одушевљења објавила је долазак колоне аутомобила која се појавила из Фрушкогорске улице. Прво возило било је окићено српском и руском државном заставицом.

Председник Либерално демократске партије Русије, Владимир Волфович Жириновски, и вођа српских радикала, др Војислав Шешељ, ступили су пред Новосађане, који су их срдачно и пријатељски дочекали. Обезбеђење се нашло на муци. Сви су

хтели да их виде изблиза, да их додирну, да их чују.

Међутим, полиција их је, не чекајући да окончају добродошлицу, одбила од придоблици. За тили час формиран је обруч око Руса, радикала и новинара који су их у стопу пратили. Група од око педесет људи нашла се у батинашком венцу путујућих полицајаца.

(Некада су Србијом крстарили путујући трговци, путујући забављачи, путујућа позоришта. Омражени тиранин Милошевић промовисао је нову категорију "чуvara" реда и поретка, ПУТУЈУЋЕ ПОЛИЦИЈЕ! Они, о народном трошку, јуре из града у град за његовим политичким противницима и забрањују им рад!)

Полицијски официр: (унезверен због неописивог срдачног дочека) Повуците се назад!

Изнад свих стасом (и гласом) др Шешел је викао окупљенима, којима полиција није дозвољавала да се приближе.

Др Војислав Шешел: "Никаквих инцидентата, никаквог сукоба са полицијом!"

Полицијски официр: "Приступи народу!"

На ту команду, добро ухрањени припадници специјалних јединица, кидисали су на присутне. Иако су се "помагали" пендрецима, иако је на сртај био снажан, народ није устукнуо и није растеран.

Искусан и сталожен у таквим приликама, др Шешел је одмах реаговао.

Др Војислав Шешел: Назад, назад! Сви се одвојте од полиције! Момци, одвојте се од полиције. Не наседајте провокацијама!

Полицијски официр: (присутним фоторепортерима) "Нема сликања!" (Нешто касније ухапшен је Раде Ковач, фоторепортер "Интервјуа").

Убрзо је "заведен ред". У кратком интервјуу, не дужем од два до три минута, новинари су покушали да интервјуишу Владимира Жириновског који није коментарисао непријатну ситуацију у којој се нашао. Размењено је неколико кратких питања и одговора на енглеском језику.

Као што је и настало, затишје је изненада прекинуто. Ситуација је почела још више да се заоштрава. Изазван полицијским провокацијама (Међу специјалцима било је и "ветерана" из Гњилана) који су настојали да репризирају косовско батинање радикала, народ је звиждао и скандирао "ушаше, ушаше!"

Др Војислав Шешел: "Само мало, само мало, одвојте се од полиције! Не наседајте провокацијама! Одвојте се!"

Маја Гојковић: "Тако се народ "десио" и осамдесет осме. И тада је било забрањено. Полиција се мора размакнути да можемо ићи кроз град".

Мањинска новосадска и путујућа полиција, поучена грешком београдских колега, није дозволила никакву

У "епицентру" забрањеног митинга – путујући полицајци на делу

шетњу. Није им ни на памет падало да се због тога размакну.

Др Војислав Шешел: (Преко гучача, обраћа се Жириновском)

Ово су људи који су се окупили пре него што је дошла полиција. Полиција их је опколила и није дала другима да им се приближе...

Узвици негодовања и звиждање поново су појачани. Иако их је било ко "кусих паса", полиција је довела појачање. Пошто више нису имали специјалаца, довели су неке саобраћајце са белим шапкама. Народ је и њих сврстао међу "ушаше".

У међувремену обновљени су преговори са оним истим полицијским официром. Његов једини услов био је да се народ разиђе.

Због безбедности окупљених грађана и гостију из Русије, којима је уместо државничког дочека приређен непримерени полицијски "хеленинг", угрозивши им и животе,

одлучено је да се одустане од намераване шетње кроз Нови Сад.

Пре него што се пошло према Радничкој улици, где се налазе просторије Странке, др Шешел је апеловао на присутне грађане да се у миру разиђу.

Др Војислав Шешел: "Браћо Срби и сестре Српкиње, наш гост Владимир Волфович Жириновски, са својом делегацијом Либерално-демократске партије Русије, посетио је Нови Сад и наишао на вашу братску добродошлицу... склоните заставе да се боље видимо"...

Они који су га чули склањали су своје заставе. Искуснији митингаши почели су да седају на коловоз. То је била проверена радикалска тактика, настала давних пионирских дана када се, између полицијских интервенција, стварала Странка.

Др Војислав Шешел: ... "слушајте, ми нећемо никакве сукобе са полицијом! Никакве сукобе нећемо. Поз-

дравили сте нашег брата Жириновског.

Ми идемо у Странку а ви се развијате кућама, мирно, без провокација!"

Иако су грађани одмах прихватили апел и почели да се разилазе, полиција није престајала да их провоцира. Специјалци у цивилу који су дублирали грађане били су, такође, врло активни. Др Шешел их је одмах препознавао.

Др Војислав Шешел: "Не наседајте провокацијама! Немојте никакве инциденте са полицијом дозволити, никакве!"

Игор Мировић: "Ено тамо се таласа, нешто се дешава".

Био је то почетак полицијског обрачуна са грађанима који су трчали на све стране, спасавајући се испред бруталног налета полицијских батинаша. Они који су пали били су тучени на земљи. Право је чудо да није било и тешко повређених.

Жириновски, др Шешел и новинари били су и даље окружени са више концентричних кругова специјалца који су се полако померали прама Радничкој улици.

Др Војислав Шешел: (преосталим грађанима који су и даље пратили групу) "Будите мирни, никакве субкобе са полицијом нећемо! Развијте се, развијте се сви својим кућама. Разилазите се без инцидента са полицијом!"

Маја Гојковић: "Војо, Војо, одвели су новинаре, одвели су Ксенију!"

(Ксенија Јанковић, новинар радио "Индекса", ухваћена је "на делу" док је радила новинарски посао. Чак тројица полицајаца учествовало је у њеном привођењу. Двојица су је вукли за руке а трећи јој је са леђа стискао врат".

Полиција јој је, уместо снимљеног материјала, одузела празну касету коју им је вешто подметнула).

Хапшење младе новинарке изазвало је разумљиво оштре протесте свих из опкољене групе.

Полицијски официр: "Развијте се, неће вас нико дирати!" (То је обећано и пребијеним грађанима Новог Сада).

Игор Мировић: "Ону новинарку коју сте одвели да вратите. Њу морате одмах да вратите!"

Полицијски официр: (стоти, јубиларни, пут) Скуп је забрањен! Ја сам упозорио ваше организаторе да се мирним путем развијате без последица по вас.

Др Војислав Шешел: "Не приближавајте се полицији нигде! Сво обезбеђење из Новог Сада да иде кућама, један по један, без контакта са полицијом. Нека се доведе Ксенија Јанковић, новинарка из Београда! Сада идемо у Странку".

Полицијски официр: "Која новинарка?"

Неидентификовани глас: "Она што сте је тукли овде!"

Полицијски официр: "Касније ћемо да је доведемо".

Др Војислав Шешел: "Доведите је у седиште Странке. Идемо."

Велики број полицајаца пратио је у стопу групу која се, предвођена др Шешелом, упутила у Радничку улицу. Успут су растерали пролазнике који су застајали да виде необичну колону. Старије Новосађане колоне је потсетила на време злогласне рације. Полиција је са исуканим пендрецима спроводила руску парламентарну делегацију, председника највеће опозиционе странке заступљене у Скупштинама, присутне савезне и народне посланике и групу домаћих новинара и дописника страних агенција. Био је то призор без преседана. Никада, ни у једној земљи (осим у средњовековним деспотијама) није забележен такав однос према страним политичарима и новинарима. То је најбољи доказ да је репресивном Милошевићевом режиму одзвонило!

Када се, најзад, завршила новосадска диригована шетња и када је група изолованих гостију из Русије и њихових домаћина ушла у просторије Градског одбора, полиција је опколила кућу држећи је под потпуном контролом. Није дозвољавала никакво задржавање у дворишту.

Др Војислав Шешел: (обратио се Жириновском) "Јесте ли данас имали узбуђења? Видели сте, у једном тренутку људи су почели да седају. То ми тако већ пет година радимо кад полиција крене на нас! И још се није десило, кад људи седну на земљу да они туку људе који седе. Огромна већина ових полицајаца има симпатије за нас. Могли сте можда и видети како неки дискретно поздрављају са стране а овде су против своје воље. А онда, приметио сам, на неколико места убацили су провокаторе у цивилу, који су провоцирали да људи крену на полицију. И онда би ту много народа добило батине. Они се служе тим методима!"

Батинање народа у Новом Саду у потпуности је, као тачно, доказало народну изреку СЈАШИ КУРТА ДА УЗЈАШИ МУРТА!

Далеке 1988. године, груба и осиона аутономашка милиција претукла је испред СПЕНС-а окупљене митингаше а сада је још грубља и још осионија Милошевићева полиција, на истом месту учинила то исто.

Недужни грађани "српске Атине" добили су батине и од Курте и од Мурте!

После полицијске батинашке оргије и краћих консултација са члановима страначког руководства др Војислав Шешел је обавестио присутне новинаре о промени плана путовања.

Др Војислав Шешел: Све сте чули и све сте видели. Желимо само да пренесете оно што сте видели. Идемо у правцу Зворника. У Шапцу се нећемо задржавати јер је и тај град,

како смо обавештени, под полицијском опсадом. Не бисмо да руску делегацију излажемо даљем ризику. Иначе, што се нас тиче, ви знате да ми највише волимо да идемо тамо где је забрањено!

У Шабац на митинг

Посети Жириновског и др Шешел и у Шапцу је претходила "преписка" са локалном полицијом. Општински одбор Српске радикалне странке поднео је 16. октобра пријаву за одржавање јавног скупа која је тек 19. октобра "неочекивано" одбијена. Образложење решења број 218-1-641 било је "преписано" из новосадске и београдске забране.

Скуп у Шапцу, заказан за 21. октобар, забрањен је, такође, "ради спречавања ометања јавног саобраћаја и ради безбедности људи и имовине". Вероватно би исту судбину имао и радикалски митинг заказан на некој планини без путева и без икакве имовине.

Да је одлука о отказивању посете Шапцу била исправна, показао је први сусрет са овим, у нормалним околностима, мирним маћванским градом. Као Нови Сад и он је "поплавео" од силних полицијских униформи. На самом улазу, у дворишту једне школе, изброяно је девет аутобуса чији су путници, као у неком надреалистичком филму, у пуној ратној опреми "пикали" фудбал. Патролна кола на раскрсницама и стратешким тачкама нису бројана.

Око две хиљаде полицајаца, који још нису знали за промену плана посете, чекали су радикале и њихове госте. Полицајац који је зауставио аутобус и због контроле ушао унутра, упутио је (простодушну или...) "Па где је тај Шешел? Убисмо се чекајући цео дан!"

Чекање толиког броја људи под пуном спремом и њихово пребацивање из града у град платиће, наравно, народ!

Да је шабачки сценарио био исти као новосадски потврдио је Живорад Тиосавић, посланик у Народној скупштини и председник Општинског одбора Српске радикалне странке за Шабац. Он је, сачекавши аутобус са новинарима, описао догађаје који су претходили доласку Жириновског и др Шешела.

Живорад Тиосавић: "Данас је Шабац био окупирани град од стране МУП-а. Никада грађани Шапца, на једном месту, нису видели толику концентрацију снага милиције. То је била једна ружна и, рекао бих, више тужна слика у нашем граду. Као председник Општинског одбора добио сам упозорење од једног инспектора МУП-а који је лично дошао у наше просторије, да не можемо у граду направити ништа што се тиче страначке промоције. На наше инсистирање привидно је одобрио једну

шетњу малим кругом, али само тро-тоаром, да би касније, у телефонском разговору, и то оспорио.

Врхунац свега ружног што се догодило у току дана јесте интервенција специјалца, који су у једном моменту, без упозорења, излетели из аутобуса са исуканим палицама, и јурнули на грађане. Сада вам не могу дати информацију да ли је било повређених грађана, који су се пред налетом ових специјалца разбежали.

Масарикова улица, у којој се налази седиште Српске радикалне странке, била је потпуно блокирана, на свака два метра налазио се по један униформисани полицајац. Мој је утисак да их је у цивилу било далеко више.

После немилостиво догађаја у Новом Саду, од стране врха Странке, информисани смо да прекинемо са свим активностима да не би и грађане Шапца изложили физичкој тортури од стране полиције. Наглашавамо да је већина њих дошла са стране а ту су, наравно, били и милиционери мештани, да их тако назовемо. Колико је било окупљеног народа, врло је тешко проценити. Наш митинг је био забрањен па су се грађани углавном окупили у споредним улицама ишчекујући у њима да ли ће бити митинга или не. По некој, грубој, процени ради се о неколико хиљада људи”.

На исти калуп

Све што се дешавало у Шапцу поновљено је у Лозници, трећем граду који су тога дана требали да посете руска парламентарна делегација и српски радикали. Натезање са полицијом, уочи митинга, било је, такође, слично.

Лознички Одбор Српске радикалне странке упутио је локалној полицији следећи допис:

”Обавештавамо вас да ће у суботу 21.10.1995. године, у времену између 16.30 и 17 часова, на тргу Вука Караџића, бити дочекан господин Владимир Жириновски, председник Либерално демократске партије Русије, који предводи званичну делегацију Руске думе одлази у посету Републици Српској. Господин Жириновски ће се кратко време задржати на тргу у Лозници, где ће га представници Српске радикалне странке и грађани дочекати и поздравити по старом српском обичају, као доказаног пријатеља српског народа”.

Одговор на допис Одбора није стигао али је на уобичајен начин дошло до усмене забране било каквог окупљања у граду. И поред тога велики број грађана Лознице пошао је према тргу Вука Караџића. Међутим јаке полицијске снаге које су блокирале прилаз тргу и околне улице нису дозволиле никакво задржавање у тој зони.

Прилаз Лозници био је, такође, блокиран и строго контролисан, па су руска делегација и њени дома-

ћини, не свраћајући у град, про-дужили пут Републике Српске.

Трећи пут у истом дану поновљене су сцене које у правом светлу приказују Милошевићу зону сумрака и пендрек демократију која у њој влада.

Трећи пут у истом дану између народа и двеју делегација испречила се полиција. Полиција се мувала свуда околу, све до реке Дрине. На мосту Каракај, на Милошевићевој обали, налазило се митраљеско гнездо. Иза врећа (беле боје, добијених од ”предусретљивог” УНПРОФОР-а) пуних песка, тешки митраљез је, контролишући прилаз мосту, био окренут према Републици Српској. Био је уперен у браћу!

Посета Републици Српској

Први пријатељски расположени полицајци виђени су тек на другој обали. Контрола возила на граничном прелазу била је процедуралног карактера. На граници је примећена и група четника, добровољаца Српске радикалне странке, који су изашли пред свог војводу.

Зворник је делимично зацелио трагове разарања из 1992. године, када су у овом крају вођене велике борбе са муслиманским мушакединима. Има нешто срушених кућа а у онима оспособљеним за становање, поред мештана, смештене су избеглице из Зенице, Тузле и других градова. Остављени на педилу од стране србијанске власти, људи тешко преживљавају. У општој оскудици једино довољно има дрва за огрев, која су сложена испред сваке насељене куће.

Састанак са руководством Републике Српске одржан је у хотелу ”Видиковац”, иза затворених врата. Са руском парламентарном делегацијом и делегацијом Српске радикалне странке, предвођеним Владимиром Жириновским и др Војиславом Шешељом, разговарали су др Радован Караџић и др Момчило Крајишник. Размењена су мишљења о актуелној политичкој ситуацији.

И самом својом посетом Републици Српској, Владимир Волфович Жириновски дао је несумњиву подршку српској држави, коју од самог почетка подржава и у Руској думи.

По завршетку разговора, Владимир Жириновски и др Радован Караџић дали су краће изјаве новинарима.

Др Радован Караџић:

”Данас смо се састали са нашим гостима из Руске думе. Ово је већ четврта делегација која нас посећује и имали смо прилику да говоримо о, надамо се, веома скором миру на овим просторима. Наш гост Жириновски пожелио нам је, не 20 година мира, него 200 година. Ми се надамо да ће тако и бити”.

Видно забринут, пред ”мировни” самит у америчкој војној бази Рајт-Патерсон, на који није позван, др Радован Караџић је избегао одговоре на нека новинарска питања.

Владимир Жириновски: ”Ми у Руском парламенту посвећујемо велику пажњу проблемима на Балкану, овде у Југославији и свим српским територијама. Сви посланици Руског парламента желе да се овде успостави мир и да не буде никаквих сукоба. Надамо се да ће то бити став и највишег руководства наше земље. Ми се овде сусрећемо са посланицима Југословенске скупштине, Скупштине Србије, Републике Српске и желимо да заједничким снагама постигнемо сагласност у свим питањима.

Ја нисам само председник најмногобројније парламентарне групе руског Парламента, већ и члан Комитета за одбрану руског Парламента, тако да све посете наших парламентарца српским земљама имају исти циљ - успостављање праведног мира и економско повезивање.

Руски парламент је већ неколико пута доносио одлуку о укидању санкција Србији. Сматрамо да ће већина земаља то подржати и да ће блокада бити скинута. Такође се надамо да ће мир на Балкану наступити у најскорије време. И ово затишје које је наступило на фронтима, треба да остане заувек. Ко га наруши, сносиће одговорност за ометање народа да живи у миру. У условима мировних преговора биће удовољени сви праведни захтеви свих народа који живе на овим просторима. Желимо да људска права буду иста за све, за све Србе и за све друге који овде живе. Нека убудуће судбину народа решавају посланици и министри, а не генерали. Нека се последњи сукоби заврше, а они су се већ завршили 1995. године.

Зато у име свих Руса, а иза наше партије стоји већина бирача, изражавамо нашу солидарност народу свих српских земаља и других територија јужнословенских држава. Ову солидарност изражавамо да би успоставили све везе: економске, културне а да војна индустрија постане прошлост.

Желимо мир, благостање, праведност за све Србе који живе у свим српским земљама, у свим републикама, у Југославији, овде на Балкану.”

Овим је посета Републици Српској, којој Милошевић у америчкој војној бази у Дејтону сада одбројава дане, била завршена.

Осим на граници срама и понижења, приликом повратка у полицијски резерват на десној обали Дрине, пут за Београд протекао је без полицијских контрола. Путуюћи полицајци враћени су у своја места а окупација Новог Сада, Шапца и Лознице обустављена је, само привидно.

Трећа конференција за штампу

Неуобичајено рано за овдашње (новинарске) прилике у 9 часова одржана је трећа конференција за штампу везана за посету Владимира Жириновског и руске парламентарне делегације.

Разлог за тај термин био је њихов повратак у Русију.

Др Шешељ: "Даме и господа, данас ћемо на крају посете званичне делегације Либерално демократске партије Русије, коју је предводио Владимир Волфович Жириновски, председник Партије и шеф парламентарне фракције у државној Думи Русије, потписати споразум о политичком савезу Либерално демократске партије Русије и Српске радикалне странке".

Споразум

о политичком савезу Либерално демократске партије Русије и Српске радикалне странке

Члан 1.

Либерално демократска партија Русије, чију је делегацију предводио председник Владимир Волфович Жириновски и Српска радикална странка, чију је делегацију предводио председник др Војислав Шешељ, споразумеле су се да склопе међусобни политички савез у циљу што ефикасније одбране интереса руског и српског народа.

Члан 2.

Две партије ће се међусобно помагати у политичким активностима, размењивати информације и успостављати међусобне партијске контакте на највишем нивоу.

Члан 3.

Српска радикална странка ће све политичке успехе Либерално-демократске партије Русије сматрати као своја сопствена достигнућа. Либерално демократска партија Русије ће све политичке успехе Српске радикалне странке сматрати својим властитим достигнућима.

Споразум је потписан у Београду 22. октобра 1995. године.

др Војислав Шешељ: "Сада ће вам господин Драган Тодоровић прочитати апел Српске радикалне странке и свих српских патриота руском народу.

Апел

Српске радикалне странке и свих српских патриота руском народу

Драга браћо и сестре, словенски свет преживљава страшна времена. Њега притискају са југа и са запада. Притискају га са свих страна. Слове-

не разапињу, убијају, пале. Нас прогањају из земаља наших предака. Покушавају да од нас направе обесправљене и понижене робове. Данас је НАТО исти непријатељ за Русе као и за Србе. Данас, се подморнице НАТО-пакта појављују близу вашим обала. Ми знамо да авиони НАТО-пакта који бомбардују наше градове и села ипак неће моћи да наруше ваздушни простор Русије. И зато, ми Срби и Руси, морамо да будемо заједно на истој стражи јер имамо истог непријатеља.

Пре две године, код нас су били председнички избори. Требало је да се одлучимо између Американца српског порекла Панића и српског националисте Милошевића. Ми, Срби, скоро једногласно смо гласали за Милошевића који је обећавао да ће уз помоћ наше браће Руса спасити српски народ од трагедије.

Његове изјаве су биле лажне. Уместо ослоња за Русију, Милошевић се продао НАТО пакту, и одобрио бомбардовање босанских Срба. Због тога режим Слободана Милошевића морамо што пре срушити.

Ви Руси сте сада у истој ситуацији. Пред вама су избори за Думу а затим избори за председника. Ми знамо колико је велика снага националне идеје, заједничке словенске православне идеје, идеје свих Руса. Само је та снага у стању да уједини све Словене против заједничког непријатеља, како на југу тако и на западу.

Преклињемо вас, браћо Руси, заклињемо вас вашим будућим победама да гласате за патриоте своје земље.

Ми знамо да су они у Либерално-демократској партији Русије, на чијем је челу познати лидер Владимир Жириновски.

Победа Либерално демократске партије Русије на изборима за државну Думу, победа Жириновског на председничким изборима, то је победа свих Словена, свих хришћана.

Са нестрпљењем очекујемо резултате избора и верујемо у победу Жириновског и његове Либерално-демократске партије Русије.

Председник

Српске радикалне странке
Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ: "Даме и господа, ми смо заједнички оценили успешно посету делегације Либерално-демократске партије Русије и господина Владимира Волфовича Жириновског, председника партије, нашој земљи и Српској радикалној странци.

Без обзира што је режим Слободана Милошевића спречио велике патриотске митинге у Београду, Новом Саду, Шапцу и Лозници. Ви сте углавном били са нама јуче у Новом Саду. Били сте прекјуче у Београду и видели сте, Слободан Милошевић

може забранити постављање бина у центру града. Може забранити постављање озвучења. Али не може ничим забранити исказивање велике љубави српског народа према руском народу. Нити може забранити исказивање симпатија према господину Жириновском и Либерално-демократској партији Русије".

Закључци Жириновског

Владимир Жириновски: "Такође, за закључак, желим да кажем неколико речи.

Изузетно смо захвални руководству Српске радикалне странке и др Војиславу Шешељу зато што смо могли два дана да будемо у Југославији и Србији, да посетимо Републику Српску. Још боље смо сазнали како ствари овде стоје, дубину кризе и видели јачину политичких снага у југословенској земљи.

Данас смо веома задовољни што смо потписали договор о сарадњи са Српском радикалном странком. Ми смо партнери и имамо једанциљ. Обе партије су парламентарне и имају велику перспективу. На несрећу видели смо да неки људи који себе називају демократама и патриотама, угрожавају статус посланика, значи народне обавезе и права. Још ни у једној земљи никада није био забрањен митинг неке парламентарне странке, као што се десило са забраном митинга Српској радикалној странци у свим градовима Србије.

А штавише, недозвољиво је да се такве манифестације ометају када у њима учествује парламентарна иностранна партија и то из земље Русије која је пријатељ српској земљи.

Али, то је још једном показало снагу Српске радикалне странке и Либерално-демократске партије Русије, и боље да су те полицијске снаге биле искоришћене за борбу против спољних непријатеља.

Ми смо баш и патриоте и демократе, јер ми пропагирамо то да се све идеје и говори исказују слободно и да се никоме ништа не брани. Ми делујемо у оквирима закона и у Русији и у Србији. Мислим да ће бирачи Србије и Русије достојно оценити достигнућа наше обе партије. Свакако, наредни избори у Русији ће показати колико подршке има Либерално-демократска партија Русије од народа Русије. И ми ћемо моћи показати своју снагу и на пролеће на председничким изборима.

Наше снаге, као и Српске радикалне странке, су у оквирима закона, уважавања институција и уважавања националних осећања, како код Срба, тако и код Руса.

Ми нијачија права нисмо нарушили, али права Српске радикалне странке и Либерално-демократске партије су нарушена овде у Србији, и делимично код нас у Русији.

И на жалост, како овде тако и у Русији делује пета колона која своје личне интересе ставља изнад националних интереса. Али, људи то схватају и у коначном смислу ће дати своје гласове правим политичким снагама и политичким покретима. И сигуран сам да ће како Српска радикална странка у Србији, тако и Либерално-демократска странка у Русији добити на изборима максималан број гласова, максималну подршку грађана.

• Да ли можете нешто рећи о вашим јучерашњим разговорима са Караџићем?

Др Војислав Шешељ: "Господин Милан Мартић је звао телефоном из Бања Луке и изразио жаљење што никако није био у могућности да стигне на време у Зворник.

Што се тиче разговора са господином Караџићем, и господином Крајишником, јуче су се господин Караџић и господин Жириновски обратити представницима средстава информисања након тог разговора. Знате, разговор је био иза затворених врата. Наравно средства информисања су могла то на адекватан начин да забележе, телевизијске станице преко својих камермана, извештачи новина на основу званичних изјава које су дате. Ми не бисмо данас, не било коректно са наше стране, износили било коју нову појединост која би значила више од онога што је званично саопштено након разговора."

Новинарска питања

• Да ли сте ви лично задовољни?

Др Војислав Шешељ: "Веома сам задовољан и могу да вам кажем да су разговори били у срдачном тону, братском тону. Ви знате, господа Радован Караџић и Момчило Крајишник су и лични пријатељи господина Жириновског и мене, и до сада при свим нашим сусретима разговарали смо у истој атмосфери.

• Зашто Русија на неки начин пасивно делује на Балкану? (новионар из Македоније)

Владимир Жириновски: "То је повезано са тим да је поред председника антируска екипа и да већ по презименима које је управо набројао можете да видите који су то људи који своје интересе стављају пре националних интереса и лоше саветују. Само опозиција почиње да мења свој курс на Балкану. Нарочито после заседања парламента 9. септембра 1995. године.

• Како гледате на то да је већ и у Македонију ушао НАТО пакт?

Владимир Жириновски: "Лоше, највише ће то лоше бити Македонцима, зато што ће тај њихов простор бити искоришћен као полигон за нека будућа војна дејства. То је све припрема за рат, за будући рат, велики судар Запада са Истоком. Тако је Хитлер полако улазио у Чешку, Фин-

ску, Данску и полако је саздао полигон за напад на Русију".

• Ви сте једном рекли да је Македонија у ствари део Бугарске. Да ли на тај начин још размишљате?

Владимир Жириновски: "То тако у Бугарској сматрају, у Грчкој то гледају на свој начин, нека то Македонци решавају сами. Где који део територије треба да се прикључи нека одлуче сами.

Запад намерно ствара конфликтне међу Словенима, да би сметали једни другима.

Ни Грци нису задовољни да се формира независна држава Македонија. Али у принципу и Грци су православни као и сви Словени на Балкану, који су углавном православни. И да би било непријатељстава међу њима стварају се баш такве ситуације".

• Да ли сте за алијансу православних држава?

Владимир Жириновски: "У перспективи да, а да ли је то могуће? Ако не православних онда словенских. Потребна је нека база, основа, за тај савез. Без те основе је немогуће. Ето НАТО се формирао на основу западних земаља и сличних култура. И вера. А они су на основу тога склопили моћан савез економија, и сада они наступају на нас".

• Да ли ћете доћи у Македонију?

Владимир Жириновски: "Ако ме позову и ако буде времена, доћи ћу".

• А са киме би сарађивали?

Владимир Жириновски: "Ако будем у могућности посетићемо Македонију касније, зато што су сада две предизборне кампање у Русији и мора се много радити на томе. У сваком случају ћемо сарађивати са оним ко заступа уједињење Словена. А они који ће се оријентисати на НАТО, они нису наши пријатељи, нису наши партнери".

• Шта је са фоторепортером и осталима који су ухапшени?

Др Војислав Шешељ: "Сви су пуштени и дошли су у Београд. И сви приведени грађани су пуштени, према информацијама са којима располаже наш Општински одбор у Новом Саду и Окружни одбор за Јужну Бачку, нико није задржан у полицији.

Владимир Жириновски: "Могу још додати да данас у Парламенту Русије ми предузимамо конкретне кораке и већ разматрамо то да Русија уведе санкције Хрватској. И ми ћемо се трудити да хрватским фирмама забранимо и онемогућимо рад на руском тржишту, и да хрватске раднике пошаљемо назад у Хрватску. Зато ми разматрамо све политичке одговарајуће нијансе и одговарајуће реагујемо у Москви. А ми први никада не желимо да уводимо нека ограничења али ако то ураде са друге стране онда ћемо и ми истом мером одговарати уводећи им исте такве мере."

Био је то последњи сусрет Владимира Жириновског са новинарима који су га пратили током целог пута по Србији.

По завршеној конференцији, колоне аутомобила упутила се према аеродрому "Београд" одакле је у 11 часова руска парламентарна делегација одлетела, редовном линијом, за Москву.

Потписивањем споразума о политичком савезу две странке, које је обављено на самој конференцији за штампу, крунисана је несумњиво, у сваком погледу, успешна посета руских депутата. Када социјалисти буду анализирали ово гостовање првака Либерално-демократске партије Русије у Србији, схватиће да су у свему, од почетка до краја, погрешили (забране митинга, батинање народа, игнорисање Жириновског).

Наш је закључак да Милошевићеву ПЕНДРЕК демократију од нигеријске "демократије" не дели чак ни једна танка нит.

Његово понашање у време посете Руске парламентарне делегације могла је да изненади само оне који не познају политичке прилике у Србији.

Монтирани судски процеси

Уместо да у дијалогу са опозицијом покуша да одговори на кључна економска и политичка питања, око којих се одавно ломе копља, Слободан Милошевић се одлучио се за репресију као искључиви облик комуницирања са политичким противницима.

У намери да их, макар и привремено, ућутка, покренуо је гломазну и скупу полицијску машинерију чије су "аргументе" на сопственој кожи први и једини осетили радикали.

Почетна "рутинска" блаћења, клеветања и привођења на "информативне разговоре" временом су прерасла у отворени погром који се у Јужној Србији спроводи без сведока. На удару су се, без разлике, нашли сви чланови Српске радикалне странке. Заstraивања, привођења, батињања, монтиране судске пресуде и други видови пендрек-демократије постали су уобичајена свакодневница.

Режим, чији је рок трајања одавно прошао, ударио је на најбоље.

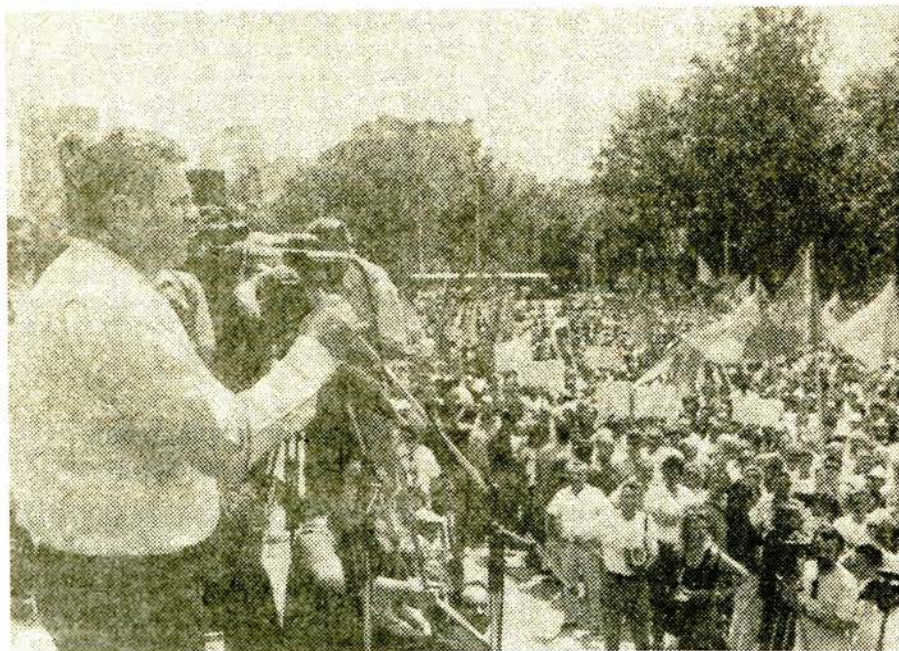
Бранислав Вакић – златна медаља за патриотизам

За нишку полицију "дежурни" кривац који јој је увек на дохват пендрек је народни посланик Бранислав Вакић. (Ако затреба прогласиће га кривим и за крах електронске, машинске, гумарске, дуванске и других нишких индустрија.)

Војвода Бранислав Вакић (1951) народни посланик, приватни предузетник, отац четворо деце, некадашњи вишеструки боксерски репрезентативац, освајач многих трофеја на домаћим и иностраним ринговима (више шампион Европе,) у рату прослављени командант четничких јединица из региона "Старе Србије" који је, почевши од Борова Села и Вуковара, преко Требиња, Невесиња, Скелана и Сребренице, обишао сва ратишта и активно учествовао у борбама, одавно је трн у оку најпознатијем нишком криминалцу, Милету Илићу, чије доповлуке је, у свакој прилици, износио у јавност.

Локална полиција узела је у заштиту свог градоначелника па се посланик Вакић врло често сусретао са њиховим оперативцима и старешинама.

При крају 1993. године, пред избор, први пут је ухапшен јер му је, наводно, у стану пронађено оружје које је крио. Иако је за то оружје имао потврду легалних војних власти (пуковник Новица Гушић) одлежао је у

Београд, 17. јуни – Бранислав Вакић говори на митингу

самници осам дана! Ослобођен је оптужбе и остављен на миру, али само неколико месеци.

Већ 1994. године поново је против њега подигнута оптужница због неlegalног поседовања и ношења оружја. Полиција је тврдила да му је у рутинској контроли на друму, 13.7.1993. године пронашла то оружје, али је посланик Вакић лако доказао да је тог дана присуствовао скупштинској седници.

Недавно је добио оптужницу за исто дело, али сада из 1992. године, када се налазио на требињском ратишту за шта има сведоке: Божидара Вучуровића, градоначелника Требиња и пуковника Божовића.

Илићеве батинаши на делу

Када нису успели у провидним подметањима нишки чувари реда (и изазивачи нереда) су на миг Милета Илића прешли на "конкретније" тезе.

За то им се пружила прилика 7. октобра ове године.

Активисти Градско одбора Српске радикалне странке обављали су редовне страначке активности (подела пропагандног материјала), у строгом центру града, у непосредној близини хотела "Амбасадор".

По већ устаљеној пракси, акцији су присуствовали и народни посланици, одборници и руководство Градског одбор. Група млађих чланова лепила је страначке плакате и натписе којима се обавештавају грађани о актуелним збивањима, активностима и политичким ставовима Српске радикалне странке.

Посланик Вакић, који је такође био присутан, делио је летке и примерке специјалног издања "Велике Србије". У тренутку када је, као у ак-

ционим филмовима, изведен напад полицајаца, разговарао је са народним послаником из Демократске странке, Зораном Живковићем. Полицајци, који су искочили из оближње "марице", захтевали су да се посланик Вакић легитимише, иако је било очигледно да га познају и да су им позната његова посланичка права. На њихов захтев да пође са њима у станицу милиције, Вакић је врло смирено одговорио да није учинио ниједно кривично дело, да се позива на посланички имунитет и да ће касније сам доћи у станицу.

Тог тренутка, истовремено, три полицајца су физички насрнула на њега. Двојица су га држала а трећи га је ударао где је стигао! (Народни посланик Вакић није пружао отпор). Затим су га силом убацили у полицијско возило којом приликом је свом снагом главом ударио у врата. Иако је био обливен крвљу, присебно је наредио члановима странке да не реагују. Викао је "Бандо црвена!" и "Милошевић је највећи издајник!"

Окупљени чланови странке и многобројни грађани скандирали су, такође, "Бандо црвена".

У стотинак метара пута до станице милиције, у батињању посланика Вакића, оној тројници придружила су се још четворица полицајаца која су се налазили у кабини "марице". Последице те "обраде" су: избијен зуб, на делу темена напрстина лобање, модрице по лицу и грудима! Све те повреде пребијени посланик, доказао је прописним лекарским уверењима.

У станици милиције Вакића су задржали скоро један сат. У станицу је дошао и савезни посланик Красић који је оптужио полицајце да су имали намеру да физички ликвидирају народног посланика.

Једногласна победа претученог посланика

И поред свега, када је пуштен на слободу Вакић је коректно изјавио да не криви полицајце (иако су се својски трудили) већ оне који су им то наредили! Ту је, пре свега, мислио на врх Социјалистичке партије Србије у Нишу, на незаобилазног Милета Илића, на начелника нишког СУП-а Филиповића, и на остале пришипетље.

Цела ова акција изведена је са очигледном намером да се, пребијањем једног челника нишких радикала, заплаше чланови Српске радикалне странке и грађани Ниша.

Колико је на њих утишало ово застрашивање, радикали су већ сутрадан показали на делу. У великом броју окупили су се испред страначких просторија и одатле кренули у центар града где су лепили страначке пароле и натписе, којима су осудили издају Слободана Милошевића и Социјалистичке партије Србије. Пароле су биле следеће: "Немате ви толико затвора, колико има српских радикала", "Нас не можете заплашити", "Одлази банло црвена", "Стоп СПС криминалу", "Ми долазимо".

Нишки СУП никада није издвојено саопштење поводом овог силесијског и насилничког чина. Одбили су и да доставе имена полицајаца који су претукли народног посланика Бранислава Вакића.

Једно је сасвим сигурно: радикализам је заживео у Нишу. Чланови Странке су се прекалили, више их ништа не може уплашити. Ни најбруталнији насртаји полиције не могу их спречити у политичкој борби за промену ненародног и криминалног режима. Сада су уверени да је Социјалистичка партија Србије слаба, јер јаки не туку своје политичке противнике. Милету Илићу изгледа гори под ногама када на овај начин жели да се додвори свом газди.

У оквиру својих активности, Градски одбор Српске радикалне странке припремио је за јавног тужиоца обиље доказног материјала који се односи на криминалну делатност највиђенијих нишких социјалиста. Ако "независно" судство буде заиста независно очекује се њихов смештај иза браве.

Али ни социјалисти не седе скрштених руку и не дижу их од посланика Вакића. Чврсто су решени да га по сваку цену стрпају иза решетака.

Бивши народни посланик и бивши члан Српске радикалне странке, Александар Ђурић, напујдан од својих ментора, поднео је приватну тужбу против посланика Вакића избог наводног вређања и ударања у ходнику Републичке скупштине.

Због те, очигледно лажне, тужбе у којој је "оштећени" навео да га је Вакић ударио два пута (ако је то тачно, чуди нас како је преживео први ударац!) наставља се шиканирање народног посланика Вакића. Он на

прави Бога обија прагове нишких и београдских судова за прекршаје.

Сва та шиканирања су за социјалисте контрапродуктивна, јер сразмерно њиховом повећању расте број грађана који радикалима честитају на смелости, упорности, достојанству и храбром држању.

Српској радикалној странци у Нишу свакодневно приступају нови чланови. Само после пребијања посланика Вакића у редове српских радикала ступило је више десетина, углавном младих људи.

Политичке мућкалице лесковачких социјалиста

И у Лесковцу, некадашњем "српском Манчестеру", нагло падају "акције" социјалиста на политичкој берзи. Њихови политички аналитичари излаз из те, по њих алармантне ситуације (губитком "црвеног" Лесковца била би доведена у питање и њихова власт у Србији) виде у политици чврсте руке, коју ревностно примењују.

На удару су се одмах нашли директни кривци за њихове политичке неуспехе, српски радикали.

Председник Општинског одбора Српске радикалне странке из Лесковца, Славиша Младеновић, решењем судије Општинског органа за прекршаје у Лесковцу оглашен је одговорним да је учинио прекршај из чл. 15. ст. 1. тачке 2. Закона о окупљању грађана и кажњен је са 50 дана затвора.

Једина кривица Славише Младеновића је у томе што је са активистима из Општинског одбора окуплио око 15 хиљада грађана, на митингу одржаном 3. јуна, испред Дома синдиката у Лесковцу. Да их је неким случајем окуплио само неколико стотина сигурно је да га никада не би прогласили одговорним и осудили.

Славиша Младеновић је благовремено пријавио одржавање скупа. По Закону о окупљању грађана (чл. 14.) СУП је био обавезан да ако пријава није потпуна онемогући окупљање грађана. Не само да се то није догодило, већ је СУП забранио приступ возилима на плато који је предвиђен за митинг и тиме допринео његовом одржавању.

Иако никаквих инцидената на том митингу није било, велики број присутних грађана заплашио је локалне социјалисте јер је "црвени" Лесковац нагло почео да бледи. У некадашњем "српском Манчестеру" владају економске неприлике и радничтво се све више окреће српским радикалима. Да би то сасекли у корену узели су на зуб успешног председника успешног одбора, надајући се да ће у његовом одсуству доћи до разбијања лесковачког радикалског упоришта.

Све индиције говоре да је све оно што се десило истога дана у Гњила-

ну, требало да се догоди у Лесковцу, међутим велики број присутних грађана је то онемогућио. Они једноставно у свом граду нису имали довољан број полицајаца. Били су неспремни за интервенцију па су бескачили на грађанима Гњилана и на вођама српских радикала затечених у тој косметској забити. У Гњилану су имали одрешене руке јер није било сведока, независних медија и страних дописника.

Славиша Младеновић је касније добио свој део. На 50 дана затвора осуђен је тек 3. новембра. Његова казна је још један социјалистички прилог за историју бешчашћа.

Нуклеарни и СПС отпад у Књажевцу

Милошевићева ПЕНДРЕК демократија заживела је и у Књажевцу, граду у источној Србији. Њена жртва у том месту био је Зоран Марковић, председник Окружног одбора Српске радикалне странке.

Он се огрешо о фамозни 98. члан Кривичног закона Републике Србије тако што је 8. августа на паноима истакнутим у центру Књажевца, плакатама, лецима и слоганима јавно указао на издајничку и лоповску политику Слободана Милошевића, његове супруге и саучесника из социјалистичке мафије Србије.

Пошто у овој "држави" држе до закона то није могло да прође некажњено. У зору, 16. августа, полиција је без налога о хапшењу провалила у Марковићев стан и одвукла га пред истражног судију који га је на "информативном" разговору задржао 8 (осам) дана!

После тога, 23. августа, против Марковића је подигнута оптужница под "основаном" сумњом да је извршио кривично дело повреде угледа Републике Србије или друге републике у Савезној Републици Југославији, или конкретније, "угледа" Слободана "мироточивог" и његове баба-ЈУ-Ле.

Дакле, док се у Књажевцу прогоне српски радикали, некажњено пролазе лопови и штеточине: Лидија Николић и Томислав Милетић, бивши "Ледини" директори и Милош Микић, вишеструки директор и преварант. По граду и околини још вршљају ђубретари и похранитељи нуклеарног ђубрета, за велике паре, преузетог из НЕ "Кршко" и баченог у окна напуштеног рудника у селу Габровница код Калне. (Природна деконтаминација траје 600 година!)

Зато је, у ствари, и ухапшен Зоран Марковић, јер је јавно прозвао књажевачку мафију и обнародовао њене мућке. У то осине гњездо није смео да царне. То је друга страна медаље а за углед "Републике или друге републике" књажевачким соц-мафиозима пуца прслук!

Хајка на посланике

Милошевићева ћорава ЈУЛстиција витла мачем по Републичкој скупштини, нишанећи да закачи неког од посланика Српске радикалне странке којих, хвала Богу, има још довољно да се успешно носе са лоповима, преварантима и издајницима из редова владајућих партија (СПС и ЈУЛ).

"Независно" судство има ове јесени пуне руке посла. О Закон о јавном реду и миру "огрешило" се ни мање ни више него пет народних посланика. Вељковић, Вучић, Драмлић и Тодоровић, наводно су вербално и физички напали бившег посланика, полуписменог књижара, Мирослава Дерету а Вакић и Мирчић су то исто учинили, такође, бившем посланику Александру Ђурићу. Против свих њих воде се прекршајни поступци.

Милошевићеве калије су се нарочито окомиле на Александра Вучића, заменика шефа посланичке групе, против кога се у наставцима воде два прекршајна поступка у два општинска суда за прекршаје.

У кратком разговору са оптуженим народним послаником расветлили смо неке нелогичне појединости ових, и буквално, кафкијанских процеса.

● **Налазите се у жижи интересовања "независног" судства. За шта вам све суде те теледириговане судије?**

"Против мене су подигнуте две кривичне пријаве у прекршајном поступку. На нечији политички миг, уместо службе скупштинског обезбеђења, која је била овлашћена да поднесе пријаву, а то није учинила јер се ништа није ни десило, Министарство унутрашњих послова, ОУП Стари Град, поднело је те пријаве. Ту је и трећа, Деретина приватна тужба.

Једна пријава је због наводног вређања и насртаја на новинара државне телевизије (РТС), Ивицу Милосављевића, а друга је због наводног напада на бившег посланика Народне скупштине Мирослава Дерету".

● **Познато је да је брзопотезно скидање и вашег посланичког имунитета обављено у складу са неким приватним законима. Шта је била исправна процедура?**

За две МУП-ове пријаве скинут ми је посланички имунитет а за Деретину није. Прво, имунитет ми је скинут у време ванредног заседања а било је исправно да то питање Скупштина у току редовног заседања, изнесе пред посланике и да се они о томе изјасне. Застрасујуће је да се посланицима скида имунитет због прекршајног поступка!

● **Било како било, процеси су у току. Да ли има неких нарочитих детаља?**

"У првом процесу има невероватних нелогичности, на страну што има много процесних сметњи за вођење таквог спора. Интересантно је да нико од сведока, на које се позвао Ивица Ми-

лосављевић, није потврдио да сам га ударио. Ни Бранко Вукмировић, сниматељ, ни шеф обезбеђења Филиповић који је рекао да ништа није видео, иако је, наводно, стајао испред кабине у којој се то наводно догодило. Једино је новинарка РТС, Верица Раичевић Јанковић, изјавила да је ЧУЛА да сам га ја окрзнуо! А Ивица Милосављевић је рекао, стоји у записнику, да је он мене ударио у груди а потом сам ја силовито замахнуо да га ударим, што је он на срећу избегао, па сам га само делимично закачио. То је ноторна лаж!"

● **Суђење по Милосављевићевој пријави је у Општинском суду за прекршаје на Врачару, а по другој пријави у Раковици. Како протичу суђења?**

Новосадска разгледница – Александар Вучић

Ја сам на суђењу изнео да је то политички процес. Иначе, на оба моја суђења било је врло забавно. Судија Јовановић, на Врачару, пре него што сам ишта рекао, мимо судских правила и процедуре, нагласила је да не износим никакве политичке чињенице, јер се у мом случају ради о чистом прекршају из Закона о јавном реду и миру! Одговорио сам јој да она не може знати да је то био прекршај из тог закона, и да само ја могу то да знам, а ја знам да то нисам урадио!

Поступак је прекинут и сада се очекују или суочење или извршење. Они ће тај процес, као Дамоклов мач, држати изнад моје главе.

На другом суђењу код судије Триповића у Раковици, било је посебно занимљиво моје инсистирање да у записник уђе да је за све одговоран комунистички диктатор Слободан Милошевић. Он, ни по коју цену, то није хтео. Онда смо се ми ту препирали јер је то била суштина моје изјаве. Ја сам нагласио да то говоре сви радници у Раковици, сви људи у Србији итд. Како је он био упоран ставио сам примедбу на записник.

Ставио сам примедбу и на то како се може веровати таквом човеку као што је Дерета, када је он јавно изјавио да се продао за три пљескавице и пиво! Првобитно је и сам Дерета (има у стенографским белешкама) изјавио да га нико није дирао!"

Дерета је политичка простотитка

Један од оптужених народних посланика, кога би "независни" суд, најрадије осудио на доживотну робију, је Драган Тодоровић. И он је гоњен по истом члану, истог закона, тј. за напад на "политичку проститутку",

бившег народног посланика, Мирослава Дерету.

О крактеру целог процеса и о моралним квалитетима "оштећеног" Дерете, свој суд је дао сам оптужени.

"Све оно што сам рекао Мирославу Дерети, рекао сам и у листу "Аргумент", јер сам његов чин одласка из Српске радикалне странке у тзв. Српску радикалну странку "Никола Пашић", или тачније "Слободан Милошевић" оквалификовао као политичку проституцију. То је по мени духовна проституција која је много го-ра од физичке.

● **За шта сте, у ствари, оптужени?**

"Ја сам оптужен прво за вербални напад на Дерету па онда и за физички напад. Уствари и не знам за шта ћу све дефинитивно бити оптужен, јер се то у мом случају стално увећава. У суштини свега овога је апсурд до апсурда. Ја никада не би одобрио напад на посланика а камо ли га извршио. Његово је право да се продаје коме год хоће јер ће он сам касније пред бирачким телом сносити консеквенце."

● Кога сте, претпостављамо да вам је "независни" судија одобрио, узели за сведока?

Прво моје суђење у Раковици је одложено јер су у том моменту радници Раковице штрајковали, све је било блокирано и једва сам прошао до суда. Наши адвокати који су требали да нас заступају нису могли да дођу.

Узели су само моју изјаву, где сам за главног сведока позвао Мирослава Дерету, мислим да је то и најлоштиније. Навео сам и Радмила Богдановића.

Међутим неће ме чудити ако Мирослав Дерета буде рекао оно што од њега буду захтевали из Социјалистичке партије Србије, конкретно Радмилу Богдановић јер он је у највећој мери задужен за све те прљаве политичке игре."

● А ко је уствари тај господин Дерета?

"Када је он напустио Српску радикалну странку, ја сам мојим пријатељима који су ме питали ко је Мирослав Дерета покушао да на све могуће начине објасним о коме се ради, да је издавач, да седи у четвртом реду и нико није могао да се сети јер он никада није излазио за скупштинску говорницу. Онда сам се сетио оне седнице из 1994. године када су упали специјалци у Скупштину и почели да туку посланике Српске радикалне странке. Камера је ухватила Мирослава Дерету који је на улазним вратима плакао! Тек тада сам својим пријатељима објаснио да је то онај што је плакао када су нас тукли! Свима је једино тај податак могао да објасни ко је Мирослав Дерета.

У скупштини Србије десио се још један догађај који осликава његов карактер. Наиме, камере са скупштинског балкона ухватиле су Мирослава Дерету у објективу онога момента када је за време гласања убацивао своју и још нечију картицу! За такво дело у закону је предвиђена кривична одговорност.

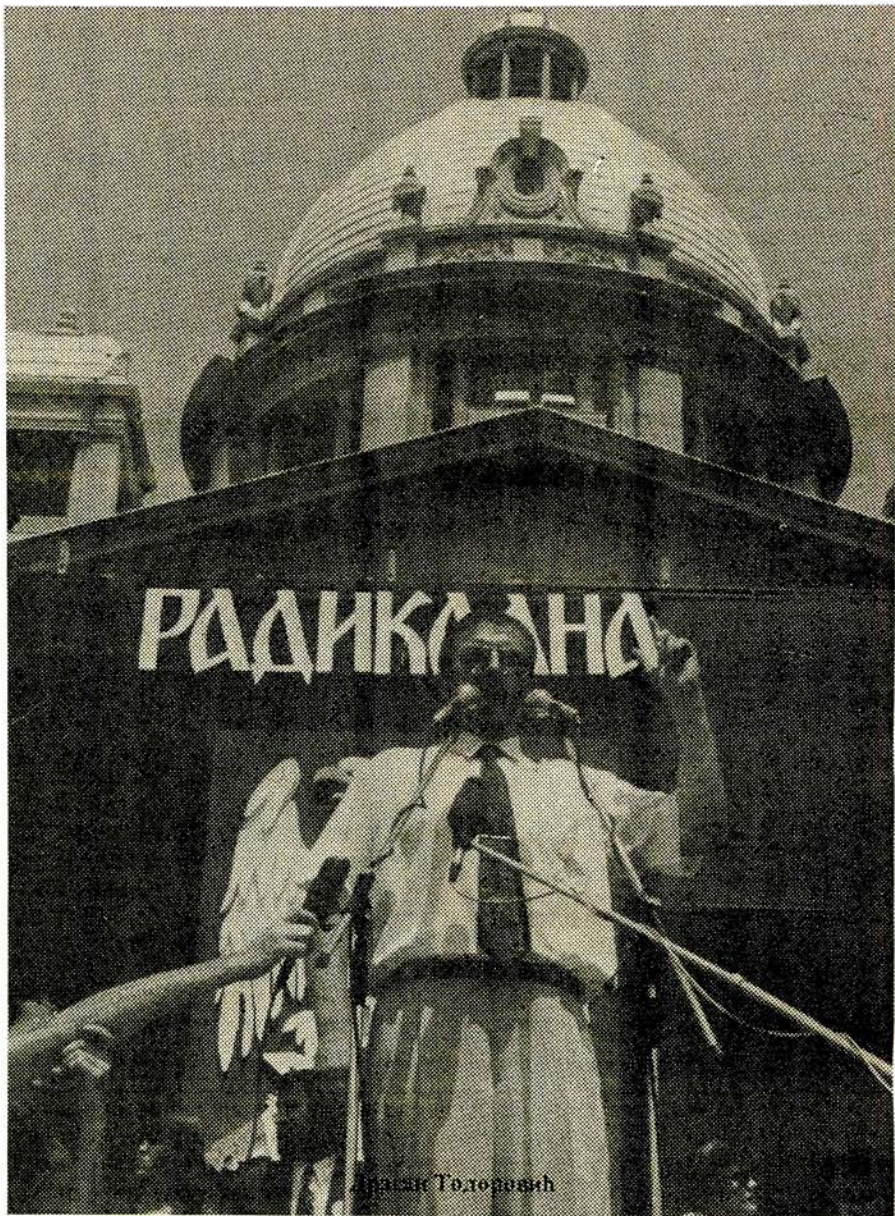
О моралном кредибилитету човека који је спреман да то уради илузорно је дискутовати!"

● Стиче се утисак да је и вашем случају реч о монтораном судском процесу

Најупечатљивији доказ да су судски процеси монтирани је заседање Административног одбора у време када Скупштина не заседа када је на основу нелегитимног Пословника дато право Административном одбору да одузима имунитете посланицима. Па чак ни ту нису доследни. Видите у мом случају они су у првом свом заседању изоставили мене као оптуженог за нешто што ја нисам урадио. На другој седници Одбора појављујем се и ја као један од оптужених.

На чији предлог сте накнадно уврштени у категорију оптужених?

Ту постоји једна предисторија. За време ванредног заседања Народне скупштине Радмилу Богдановић је

Мирослав Дерета

изашао у скупштински бифе који се налази у ходнику и прекинуо ме у разговору са једним послаником Демократске партије, рекавши ми тобоже у шали да ће и мене ухапсити! У то време је то било актуелно јер су се др Шешел, Николић и група наших посланика налазили у гњиланском затвору.

Ја сам Радмилу одговорио да од њих не очекујем ништа друго да, су то њихови познати методи и да ја као појединац, не могу ништа против сурове силе.

● Да ли је у питању нека његова освета за ваш укупан скупштински учинак?

То је чиста освета. Ја сам својевремено у Скупштини подсећао на ранија обећања њиховог председника која није испунио и помоћу којих је, повукавши гласаче за нос, учврстио своју власт.

Због тога су против мене покренули кривични поступак. И у том поступку постоји нешто што је непримерно. Чак ни Дерета који је виновник свега тога се не појављује као

човек који мене лично оптужује, већ ме оптужује МУП Србије СУП Старог града. Чак ни тамо нема потписа лица које ме оптужује, него по овлашћењу начелника... што је у нормалном свету непримерено. Непримерено је прво да се оптужи посланик за нешто што је изговорио у скупштинској сали".

Суђење се наставља. Настављају се и остала суђења и батинања и малтретирања која су све учесталија. Милошевићева пендрек демократија бесни све више јер су јој одбројани дани. У ропцу задаје последње ударе. Њене излапеле силесије заборављају да батина има два краја!

Наташа Јовановић
Љиљана Јеличић
Огњен Михајловић
Момир Марковић
Јован Лазаревић
Стево Драгишић
Синиша Аксентијевић

ШЕШЕЉ У ОХАЈУ

Милошевић у Охају понижава и свој народ и државу. Отишао је тамо где га нико не цени и сви га мрзе. Србија је имала много бољег потенцијалног преговарача, човека коме су пре неколико година указане невероватне службене почести у Охају, лидера српских радикала.

"Добар дан. Миданас путујемо. Циљ нашег пута је МИР".

Ово је рекао председник Србије Слободан Милошевић на аеродрому "Београд" опраштајући се, као да заувек одлази (камо лепе среће), од својих најближих компаноња из мафијашког врха Социјалистичке партије Србије, који су погледом пуним чежње и стрепње миловали свога вођу, сваки у нади да ће друг председник преко океана понети баш његов лик и његову забринутост. Очевици кажу да је при руковању сваки од њих, у топлу, очинску руку њиховог председника дискретно спустио папирић са списком "најнеопходнијих ствари" које би вољени председник требало да им донесе из Америке, јер ти тамо нису под ударом "неправедних и ничим изазваних санкција" као ми овде. Захваљујући "лепом" Зорану Јевђовићу, специјалном извештачу свих медијских кућа под државном контролом, сазнали смо да је жеља испуњена тек председниковом сину Марку (добио ципеле марке "Тимберланд"), а добри познаваоци председника Србије знају да ће Мира (иначе супруга) бити следећа намерена, па је наречена забринутост оних који су срдечно испратили њиховог Слободана још већа. Страху и сумњи да ће можда остати кратких рукава допринео је и онај филмски пољубац председника две конкурентске странке, случајно супружника, који је најбоље показао на која начин треба да сарађују владајућа и опозиционе странке у нашој земљи.

Шалу на страну, председник Србије је тог суморног дана кренуо, попут Колумба, на историјски пут преко Атлантика, како би, не само Србима већ свим народима и народностима на Балканском полуострву донео мир. Медијска припрема за самит у Дејтону чини се никада није била слабије припремљена и организована. Наравно, информативне куће су се утркивале у најави предстојећег, надоласећег и избијајућег мира (Брчинова "Борба") за који ће, разумљиво, најзаслужнији бити Слобо-

дан њихов, а и наш, на жалост, председник. Међутим, новинари различитих информативних кућа, а све у жељи да њихов председник буде задовољан објективним и непристрасним писањем су нехотице сасвим побркали политичке тезе и ставове које су требали да заступају. Неки, очигледно изгубљени у времену и простору, величали су Милошевиће успех поводом недавног и наводног озваничења Републике Српске, док су други, као у нека стара времена, нападали непослушне националисте који стално, а без икаквог повода и разлога, критикују идеологију комунизма и идеју интернационализма која је Србима толико доброг већ донела. Свеукупно замешатељство и сложени политички ребус, разрешио је тзв. председник тзв. Савезне Републике Југославије Зоран Лилић изјавивши да је у овом тренутку једино важно подржати политичку опцију њему подређеног Слободана и мир који ће ускоро доћи. У једном моменту се бивши обућар и наљутнио, па је пред забезекнутим новинарима искористио прилику да запрети свима који смогну толико дрскости да се супротставе миру, Мири и њеном супругу. Сви који то учине биће најстроже кажњени – рекао је доскорашњи обућарски шегрт. (Шегртов узор је албански председник Енвер Хоџа прим. аутора).

Некако, у исто време, са места водећег човека Уједињених нација за бившу Југославију, а због наводно просрпске оријентације, смењен је Јасуши Акаши, који је, тако се испоставило постао велики пријатељ и поштовалац лика и дела председника Милошевића. Наиме, на састанку, готово сузних очију, Акаши је рекао да је Слободан најинтелигентнији и највећи миротворац међу балканским политичарима са којима се он срео, а сарадња са њим је заиста била изузетна. Треба ли подсећати да су баш на Акашијев захтев снаге НАТО пакта неколико десетина пута извршиле најтежи и највећи злочин

против српског народа у Републици Српској, бесмучно и безразложно бомбардујући војне и цивилне циљеве у тој српској држави, чиме су проузроковали катастрофалне последице за наш народ у Републици Српској. Слободан Милошевић се није посебно жалио због таквог начина утеривања правде од стране Сједињених Држава и њихових западних савезника, вероватно да би остао у пријатељским односима са господином Акашијем. Додуше, имајући у виду да на страна и изопачена креативност никада није била карактеристика овог Јапанца, не изгледа немогуће да је на оваквом злочиначком понашању авијације НАТО пакта инсистирао баш председник Србије како би се ослободио својих политичких противника у руководству Републике Српске, а пре свих председника Радована Караџића. Уосталом, није Акаши узалуд Милошевића назвао најинтелигентнијим политичарем са ових простора.

На преговорима у Дејтону, по речима оних који најверније следе политичку дезоријентисаност председника Србије, требало је само покупити плодове досадашњег миротворног ангажмана и донети МИР свим напаћеним народима на територији бивше Југославије. Политичком грешком легално и легитимно изабраног руководства Републике Српске процењено је да би Милошевић је из Америке требало да донесе слободу и мир Србима у западним српским државама, а да онама који су његовом кривицом протерани са вековних огњишта у Српској Крајини гарантује безбедан повратак на свету српску земљу. Сви релевантни политички фактори у Србији, изузев Српске радикалне странке су поздравили најаву историјског споразума у Дејтону, који би значао мир и благостање и за Србију и Савезну Републику Југославију. Једино су српски радикали упозоравали домаћу јавност на чињеницу да председник Србије не иде у Дејтон да преговара, већ да испуњава бескрајне

захтеве српских непријатеља, Хрвата и муслимана и њихових моћних си- зерена са Запада. Једино су српски радикали говорили да ће Срби у Деј- тону. а захваљујући Милошевиће- вим изузетним дипломатским спо- собностима, изгубити чак и оно што српска војска и данас контролише, а то представља заиста минимум тери- торија које морају остати српске и са којима се не сме трговати. На жалост, оваква предвиђања српских радикала су се у потпуности обистинила.

Прве вести које су стигле из војне

ду је, штавише, дато право да одлучује колико је неки покушај Срба из Републике Српске да форми- рају конфедерацију са Србијом лега- лан.

У другом делу Споразума је запи- сано да ниједна личност оптужена или осуђена од Међународног суда у Хагу не може бити бирана у председ- ништво или заједнички парламент. Наравно, ово се односи искључиво на српске лидере Карачића и Мла- дића, против којих је подигнута оп- тужница Хашког трибунала, веро-

због додатних захтева "међународне заједнице" за српским уступцима (чипеле су биле за један број мање од предвиђеног), али после вечере (чи- тај теревенке) са његовим великим пријатељем Ричардом Холбруком сви неспоразуми су били прева- зиђени, па је председник могао да из- јави како преговори добро напредују и он се нада брзом склапању мира. Тешко је веровати како је Милоше- вић у току једне ноћи успео да проме- ни жеље Американца, пре ће бити да је он за ту исту ноћ заборавио на сво-

Congressional Record

AN OUTSTANDING SERBIAN—DR. VOJISLAV SESELJ

HON. EDWARD F. FEIGHAN

OF OHIO

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Wednesday, May 3, 1989

Mr. FEIGHAN. Mr. Speaker, the political and human rights activist in Yugoslavia, Dr. Vojislav Seselj, is visiting Serbian communities in the United States and Canada. Mr. George Djelic, the dynamic leader of the Greater Cleveland Sorbian community, has been instrumental in making Dr. Seselj's trip to Wash- ington possible.

Since 1981, Dr. Seselj has been in the op- position political forefront in Yugoslavia and active in Yugoslav human rights issues. In 1984, Dr. Seselj was arrested and sentenced to 8 years in prison for allegedly engaging in

criminal activities that jeopardized the Yugo- slav political system. His sentence was subse- quently reduced to 2 years, 6 months of which were spent in solitary confinement. Dr. Sese- lj, a former associate professor of political sci- ence at the University of Sarajevo, has virtual- ly been unemployed since his prison term ex- pired. The Government further threatened Dr. Seselj's livelihood by taking away his passport but—after much public protest—reissued it to him.

Dr. Seselj is a true democrat, a committed anti-Communist, and a true proponent of lib- eralization of the Yugoslav political system. The people of Greater Cleveland—and the Serbian community in particular—are honored that Dr. Seselj is visiting our city before leav- ing for Canada and Australia.

We wish Dr. Seselj the best as he continues to inform us on the challenges and the strug- gle facing the Yugoslavian people.

Факсимил исечка из публикације "Congressional Record"

базе Рајт Патерсон у Дејтону односи- ле су се на текст нацрта општег ми- ровног споразума за бившу југосло- венску републику Босну и Херцего- вину. Наиме, према нацрту Споразу- ма јединство босанске државе обез- беђиваће председништво од девет чланова од којих ће шест бити из му- слиманско-хрватске федерације, а са- мо три члана из Републике Српске. Посебно је неприхватљива одредба о формирању Уставног суда, јер од де- веторице чланова овог суда, четвори- цу бира федерација, а двојицу Репу- блика Српска, док троје бира председ- ник Европског суда правде. Пошто се одлуке суда доносе већином гласова, у пракси би било довољно да се само један изабраник Европског суда прикључи члановима изабраним у федерацији па да се донесе пресуда против интереса српске стране. А су-

ватно и само зато што су се дрзнули и ставили на чело одбране српског народа од још једног геноцида који су му спремали његови традиционални непријатељи. Према информацијама из Сједињених Држава, Милошевић је са радошћу прихватио уклањање Карачића и Младића са кључних по- литичких функција у будућој босан- ској држави, а не противи се ни њи- ховом изручењу Међународном суду за ратне злочине. Разумљиво је такво понашање председника Србије, јер на овај начин одстрањује своје поли- тичке опоненте, а сматра да ће тако конструктивним односом према при- тисцима и уценама Американца спа- сити себе од тврде хашке столице. Иначе, тог дана, председник Србије је купио чипеле за себе и сина Марка.

Само дан касније, Милошевић је показао наводну љутњу и нервозу

ју љутњу (заменили су му чипеле) и препустио се Холбруковој и Кристо- феровој руци Праведника.

Мир са Туђманом је убрзо склоп- љен. Источни део Републике Српске Крајине (Источна Славонија, Барања и Западни Срем) ће према Споразуму потписаном у Ердуту и Загребу, а по налогу Милошевића и Туђмана бити мирно реинтегрисан у "уставно-пра- вни" поредак државе Хрватске (као да је Туђман био приморан на тако "значајан уступак"). Оваква капиту- лација и пораз српске политике је, ипак, затекла и оне који су највише веровали у плиткоумне приче њихо- вог Слободана о равноправном ста- тусу и праву на самоопредељење српског народа, као и мудрој полити- ци председника Србије којом ће ино- страни преговарачи бити очарани (тајна је да је Милошевић највише

рачунао на шарм своје супруге), па ће Срби добити и оно што нису тражили. Споразум потписан у Ердуту и Загребу је јасно ставио до знања свима у Србији да су жртве за слободу Вуковара, Белог Манастира и осталих места у источном делу докора Републике Српске Крајине биле узалудне и да проливена крв српских јунака није ништа значила Мирином Слободану. После оваквог споразума, за дивно чудо, није се огласио ни Горан Хашић, истакнути слуга ледињског брачног пара, јер се ваљда и њему језик осушио од силних лажи и похвала својим алавим господарима. Наравно, после потписивања тзв. ердутског споразума, негде у Дејтону су се топло и срдечно руковали председник Хрватске Франьо Туђман и њихов Слободан, због постигнутог компромиса у којем је Милошевић све дао, а Туђман све узео. што уосталом и није тако важно, а овакву ситничавост би убудуће требало избегавати.

Ових дана се очекује и друго јубиларно руковање и са Алијом Изетбеговићем, јер председник Србије воли да се рукује, јер је то у интересу мира и равноправности свих народа и народности на Балкану (надамо се да није решио да прогласи Србе за народност). Очигледно је да ће договор бити постигнут јер Алија тражи све, а Милошевић ништа (даје све) што је сасвим комплементарно и разуме се,

Martha L. Butler
Senate Clerk

Ohio Senate
Statehouse
Columbus, Ohio 43216

APRIL 11, 1989

AT THE REQUEST OF SENATOR GARY C. SUHADOLNIK

TO: DR. VOJISLAV SESELJ

This letter certifies that the enclosed State Flag was flown over the Statehouse, at Columbus, on April 11, 1989.

Ohio's official flag was adopted by an Act of the Ohio Legislature on May 9, 1902. The Ohio burgee, as the swallow-tailed pennant is properly called, was drawn to minute engineering scale by John Eisenmann, architect and designer for the Ohio State Pan-American Exposition Commission. It should be displayed either directly below the stars and stripes, on one staff; or to the left (the flag's own left) of the stars and stripes, on two staffs.

John Eisenmann, designer of the flag, explained its symbolism more aptly: "The triangles formed by the main lines of the flag represent the hills and valleys as typified in the State Seal, and the stripes the roads and waterways. The stars, indicating the thirteen original states of the Union, are grouped about the circle which represent the Northwest Territory, and that Ohio was the seventeenth state admitted into the Union is shown by adding four more stars. The white circle with its red center, not only represents the initial letter of Ohio, but is suggestive of its being the 'Buckeye State'."

Martha L. Butler
Martha L. Butler
Clerk of the Senate

Сертификат Сената Државе Охајо издат Војиславу др Шешелју 11. априла 1989. када је државна застава Охаја у његову част истакнута на згради Сената.

Војвода Момчило Ђујић, владика Фирмилијан, Хелен Делић-Бентли, мајор Ричард Фелман и Драго Асановић на свечаном банкету, приређеном у мају 1990. у Индијани поводом проглашења др Војислава Шешелја за четничког војводу.

OHIO SENATE

HONORING DR. VOJISLAV SESELJ
FOR OUTSTANDING ACHIEVEMENT

On behalf of the members of the Senate of the 118th General Assembly of Ohio, we are pleased to extend special recognition to Dr. Vojislav Seselj for your outstanding achievements in the fight for human rights.

You are, indeed, a remarkable individual, for you have demonstrated humanitarian concern and commitment of which you can be proud. A leading government opponent and human rights activist in your native country of Yugoslavia, you were arrested in 1984 and imprisoned for two years for authoring a pamphlet discussing problems with Yugoslavia's political system. Throughout your conflict with the Yugoslavian government, you demonstrated exemplary courage, initiative, and determination as well as unwavering belief in the principles of democracy, and your example can well serve as an inspiration to others.

Individuals such as you who venture to speak out against human rights violations, regardless of personal risk, are truly deserving of the highest praise. At a time when many are content to take a passive role in life, you have willingly involved yourself in bettering the world around you, and, as a result, you have earned the respect and admiration of countless people throughout the free world.

Thus, with great pleasure, we commend you on your many noteworthy achievements and salute you as an outstanding citizen.

Senator Stanley J. Aronoff
President of the Ohio Senate

Senator Gary C. Suhadolnik
24th Senatorial District

Признање Сената Државе Охајо уручено др Војиславу Шешељу.

на радост свих "поборника мира" биће и остварено.

У Београду је све спремно за историјски дочек. Црвени теписи, пионери и пионирке, скојевке које ће нашег председника обасипати мирисним каранфилима... Само, председника им још не враћају. Сигурно се није задржао са градоначелником Кливленда и гувернером америчке државе Охајо Џорџом Воиновићем, јер овај не воли да прима мушкарце са цветом у коси, који је Милошевић због носталгије према супруги Мири почео да носи у Сједињеним Државама. Колико знамо, ни било ко други од озбиљних политичких чинилаца у америчкој држави Охајо није хтео да разговара са Милошевићем, а председника је посебно заболело то што нигде није дочекао југословенском химном и заставом државе чији је председник. Према нашим сазнањима, председнику је посебно тешко пала вест, коју је добио од својих верних пратилаца Милутиновића и Булатовића, да је у истој држави (Охајо), пре само шест година уз највеће почасти био примљен др Војислав Шешељ и одликован многобројним признањима најважнијих институција и најистакнутијих представника државе Охајо. Милошевића је, према поузданим информацијама највише наљутио широки осмех блага телећег израза његовог министра иностраних послова док му је тако непријатне вести по мировни процес саопштавао у неком од безизлазних ходника Холбрукових лажи. Некако смо се докопали докумената који доказују истинитост тврдњи Милути-

Џорџ Воиновић уручује грамоту благодарности др Шешељу

новића и Булатовића о Шешељевој посети Сједињеним Државама и овде их у целини објављујемо.

Истакнутог Србина др Војислава Шешеља Америчком конгресу је препоручио конгресмен Едвард Фијан, који се тим поводом обратио председнику Представничког дома следећом посланицом:

"Др Војислав Шешељ, политичар и борац за људска права у Југославији, налази се у посети српској заједници у Сједињеним Америчким Државама и Канади. Господин Џорџ Ђелић, моћни лидер велике кливлендско српске заједнице је много учинио да би долазак Војислава Шешеља у Вашингтон био омогућен.

Од 1981. године др Шешељ се налази на челу опозиционе политике у Југославији, а посебно је активан по питању људских права. 1984. године др Шешељ је ухапшен и послат на издржавање осмогодишње казне затвора јер је, наводно, био умешан у криминалне радње које угрожавају југословенски политички систем. Издржавање казне је, затим скраћено на две године, од којих је др Шешељ шест месеци провео у самици. Др Шешељ, бивши професор на Факултету политичких наука у Сарајеву, је после истека затворске казне остао незаослен и без средстава за живот. Власт је и даље наставила са претња-

18. април 1989. г. др Шешељ у столицу председника Линколна, из које је Линколн председавао Народном скупштинам Државе Охајо. Сенатор Gary Sutherland му објашњава да је столица специјално израђена због Линколнове необично велике висине.

City of Cleveland

Certificate of Appreciation

This certificate is awarded to

DR. VOJISLAV SESELJ

in recognition of your outstanding efforts on behalf of the people of Yugoslavia! Since 1981, Dr. Seselj has acted as one of the leading government opponents, and a human rights activist within Yugoslavia. In 1984, he was arrested and sentenced to eight years in prison, stemming from contrived charges. Dr. Seselj is presently visiting Serbian communities in the United States and Canada. After he leaves America, he is planning to visit Australia to continue his lectures about problems in the national history and political system in Yugoslavia.

We are honored to have Dr. Seselj in our City. He is an excellent example of an individual who has persevered, a fighter, one who has never wavered in his belief that Yugoslavia must improve its democratic values. We salute him for his exceptional efforts and wish him success in achieving a dream that is shared with his countrymen. Welcome to Cleveland, Dr. Seselj!

AWARDED BY GEORGE V. VOINOVICH, Mayor

This 17th day of April 1989

George V. Voinovich

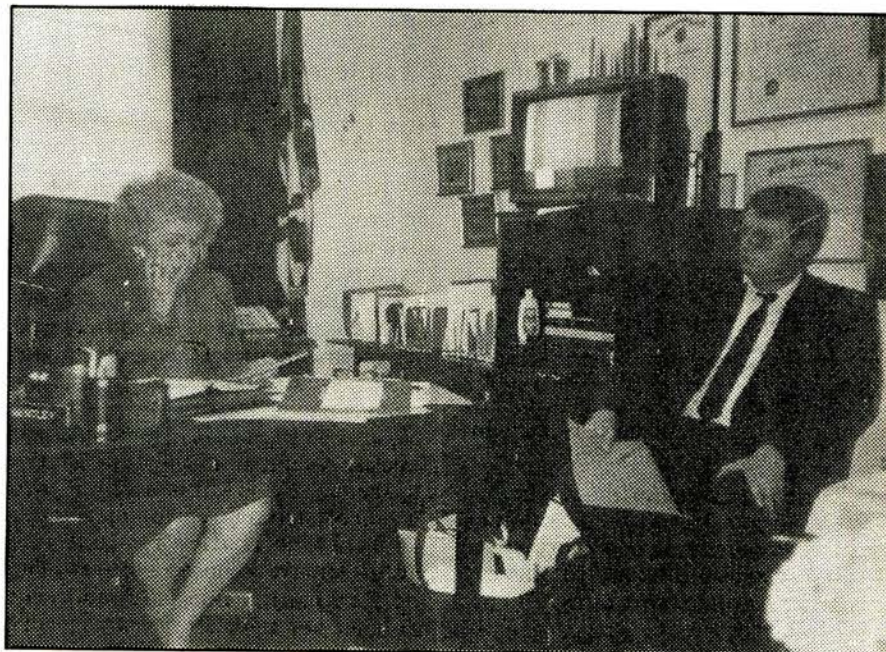
Сертификат благодарности који је гувернер Цорц Воиновић уручио др Војиславу Шешељу.

ма др Шешељу, одузимајући му пасош, који му је после протеста јавности ипак враћен.

Др Шешељ је истински демократа, убеђени антикомуниста, и носилац борбе за либерализацију југословенског политичког система. Народ Великог Кливленда, а посебно српске заједнице је почаствован што је Војислав Шешељ посетио наш град пре пута за Канаду и Аустралију. Желимо др Шешељу све најбоље у нади да ће нас обавештавати о изазовима у борби са којом се суочавају људи у Југославији".

Посланица је у целости објављена у официјелној публикацији америчког Парламента "Congressional Record" vol. 135 од 3. маја 1989.

За време свог двомесечног борава међу Србима САД и Канаде др Војислав Шешељ је добио многа признања и почасти од стране званичних америчких представника. приликом његове посете Србима у Охају, 11. априла 1989. године у његову част др Војислава Шешеља истакнута је застава

У кабинету Хелен Делић-Бентли

Државе Охајо на згради Сената у Колумбусу, Охајо. На дан 17. априла председник Општине града Кливленда, Џорџ В. Воинович је пожелио добродошлицу др Шешељу предавши му писмену захвалницу за његове неустрашиве напоре у борби за слободу и демократију. Сенат државе Охајо је предао др Шешељу Грамату – писмено признање за његово одважно и отворено залагање у борби за људска права у комунистичкој Југославији. У Грамати се каже:

"На 118 заседању Сената државе Охајо у име чланова Сената имамо задовољство да одамо почаст Др Војиславу Шешељу за изванредне успехе у борби за људска права.

Ви сте, свакако, изузетна особа, јер сте показали хуманитарну бригу и приврженост, што може да Вам служи на част. Као водећи противник режима и активиста за људска права у Вашој Отаџбини Југославији, Ви сте били ухапшени 1984. и робијали сте две године пошто сте написали памфлет у коме сте расправљали о проблемима југословенског политичког система. Кроз Ваш сукоб са југословенским властима, Ви сте показали крајњу храброст, иницијативу и решеност као и непоколебиву веру у принципе демократије, и Ваш пример може да послужи као надахнуће другима.

Људи као што сте Ви који се усуђују да говоре против гушења људских права, без обзира на лични ризик, заслужују највише признање. У време кад многи играју пасивне улоге у животу, Ви сте се добровољно укључили у борбу за бољи свет око Вас, и због тога сте заслужили поштовање и дивљење небројених људи широм света.

Са великим задовољством, Вам захваљујемо за Ваша значајна постигнућа и поздрављамо Вас као истакнутог грађанина."

Стенли Ј. Ароноф
Председник Сената државе Охајо
Сенатор Гери С. Сухадолник
24 Сенаторски Дистрикт

Талашњи градоначелник Кливленда а садашњи гувернер државе Охајо Џорџ Воинович доделио је Војиславу Шешељу Сертификат о благодарности као признање за његове "изузетне напоре у интересу народа Југославије". У Сертификату се каже:

"Од 1981. године, др Шешељ делује као један од водећих противника режима и као борац за људска права у самој Југославији. 1984. године као резултат измишљених оптужби, послат је на осмогодишње издржавање казне затвора. Др Шешељ је тренутно у посети српској заједници у Сједи-

Министар Едвард Дарвински
примио је водећег српског борца за људска права

њеним Америчким Државама и Канади. По одласку из Америке, др Шешељ планира да посети Аустралију где би наставио са предавањима о проблемима из националне историје и политичког система Југославије.

Почаствовани смо што је др Шешељ у нашем граду. Он је изванредан пример постојаног и истрајног човека, борца, који никад није одбацио уверење да Југославија мора да убрза демократске процесе. Поздрављамо га због његових изузетних напора и желимо му остварење сна који дели са својим сународницима.

Добродошли у Кливленд, господине Шешељ!

Градоначелник
Џорџ Воинович

Др Шешеља је срдачно примио министар Едвард Дарвински, а сусрео се и са већим бројем сенатора и конгресмена.

На жалост председника Милошевића, Американци поштују само оне који се боре за интересе и права свог, народа. Додуше, можда ће Хрвати, муслимани и Шиптари издати много захвалница председнику Србије, као непоколебљивом, постојаном и истрајном борцу за права других народа на уштрб интереса свог народа, али ће на његову несрећу љубав према Американцима остати неузвраћена. Сада је Милошевић схватио да је погрешно што је Шешеља толико пута слао у затвор и што је у Дејтону уопште куповао некакве ципеле. Да то није учинио, могао је да се понаша као неко ко је тек изашао са неправедно досуђене дугогодишње робије, што би "његови Срби" оду-

шевљено поздравили. Овако, када сви виде да је и са новим ципелама прошао "ко бос по трњу" мислиће да је у најбољу руку изашао из луднице, а не из затвора. Међутим и после свега, др Војислав Шешељ је на редовној конференцији за новинаре (уосталом као велики и осведочени борац за људска права) затражио од Американца да пусте Милошевића назад у Србију, јер народ га жељно ишчекује. др Шешељ је само заборавио да каже да би Милошевићев брзи повратак у Отаџбину био изузетан патриотски чин, јер би многи незапослени лекари, а пре свих неуропсихијатри добили тежак и одговоран, али и добро плаћен посао. Да лече нашег председника.

После свега, једини спас за српство у целини јесте, да уместо Милошевића, неспособног слуге америчких господара, преговоре о будућности српске државе води председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Не само због очигледне неспособности актуелног председника Србије, већ и због изузетог респекта који према председнику српских радикала имају највиши званичници Сједињених Америчких Држава. Истина је да Американци Шешеља сматрају политичким противником, али га цене и уважавају као великог борца за интересе свога народа. Издајнике као што је Слободан Милошевић цео свет презире.

Надајмо се да ће се и нама Србима посрећити, па да нас у свету заступају храбри, часни и паметни људи, искрени српски родољуби.

Александар Вучић

САОПШТЕЊЕ ЦЕНТРАЛНЕ ОТАЦБИНСКЕ УПРАВЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

На данашњој седници Централне отацбинске управе Српске радикалне странке расправљано је о актуелној политичкој ситуацији у Отацбини, као и предстојећим потезима Српске радикалне странке на политичкој позорници српских земаља. Српска радикална странка је тим поводом издала саопштење следеће садржине:

Српска радикална странка најоштрије осуђује издајничку политику Слободана Милошевића и распродају српских територија коју под притиском Сједињених Америчких Држава врши управо председник Србије. Такозвани мировни преговори у Дејтону представљају само завршну фазу у предаји српских територија у руке наших непријатеља, Хрватске и муслимана. Председник Србије Слободан Милошевић у Сједињеним Америчким Државама не заступа интересе српског народа, већ својим капитулантским понашањем штити искључиво владајући естаблишмент у Србији и себи лично. Српска радикална странка оцењује ситуацију у Републици Српској и Републици Српској Крајини као изузетно тешку и озбиљну, како у војно-политичком, тако и у хуманитарном погледу. Наиме, председник Србије преко Службе државне безбедности и Kontraобавештајне службе Војске Југославије улаже максималне напоре како би разбијено јединство српског народа у западним српским земљама и унео пометњу у народ Републике Српске и Републике Српске Крајине, јер би му у том случају издаја и предаја преосталих српских територија била знатно олакшана. Српска радикална странка ће наставити са жестоком критиком антисрпске политике владајућег режима, без обзира на свакорепресивне мере које је режим у стању да предузме против активиста Српске радикалне странке.

Српски радикали указују на катастрофалну економску ситуацију у Србији и Савезној Републици Југославији, највећу одговорност за такво стање сноси неспособна и до крајњих граница криминализована власт Социјалистичке партије Србије. Колапс у привреди је, пре свега, резултат многобројних малверзација и криминалних афера државне финансијске мафије чији се представници налазе на кључним местима унутар државног и партијског врха Социјалистичке партије Србије. Српска радикална странка ће својим залагањем за тржишну привреду и праведну приватизацију имовине у друштвеној својини, учинити све да разобличи незнање, неспособност и пљачку актуелног режима.

Србија и Савезна Република Југославија се никада нису налазиле у таквој социјалној беди у каквој се налазе данас. Сиромаштво и неимаштина су основни резултат социјалне политике Владе Србије и Савезне Републике Југославије. Преко милион пензионера једва саставља крај са крајем, а власт све чини да им поштено зарађене пензије никада не исплати. Положај радника, такође, никада није био тежи, а њихова примања никада мања. Показале су се истинити тврдње српских радикала да ни проф. Аврамовић, ни било ко други не може побољшати стање у економској и социјалној сфери док са власти не скинемо Социјалистичку партију Србије и Слободана Милошевића.

На крају, Централна отацбинска управа је примила к знању оставку др Николе Поплашена на функцију потпредседника. За новог потпредседника Централне отацбинске управе из Републике Српске изабран је Драган Јовановић. Нови председник Извршног одбора за Републику Српску је Мирко Благојевић, а главни секретар Миодраг Ракић.

У Београду, 10. новембра 1995.

Председник
Централне отацбинске управе
Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

ОДЛУКА ЦЕНТРАЛНЕ ОТАЦБИНСКЕ УПРАВЕ

На основу члана 13. став 4. Статута Српске радикалне странке, Централна отацбинска управа на седници одржаној 10. новембра 1995. године донела је Одлуку да се због кршења страначке дисциплине, драстичног одступања од основних програмских опредељења Странке, и покушаја разбијања Странке на подручју Републике Српске из Српске радикалне странке искључе Никола Шпирић, Предраг Лазаревић, Борђе Умићевић из Бањалуке и Душан Богосавац досадашњи председник Општинског одбора за Србац.

Образложење: Никола Шпирић је насупрот изричитој одлуци страначког руководства приступио Патриотском фронту Крајине који окупља најгоре издајнике српског народа, концентрисане у Социјалистичкој партији Републике Српске и Савезу комуниста – покрету за Југославију. И након упозорења наставио је да се лажно представља као страначки заступник у тој организацији, па чак и лично потписивао јавна саопштења у том смислу.

Предраг Лазаревић, Борђе Умићевић и Душан Богосавац по налогу агента Службе државне безбедности Србије и Kontraобавештајне службе Војске Југославије покушали су да унесу раздор и разбију Српску радикалну странку Републике Српске.

У Београду, 10. новембра 1995.

Председник
Централне отацбинске управе
Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

ЕКСКЛУЗИВНО, СЕНЗАЦИОНАЛНО, УЗБУДЉИВО

ИЗДАЊА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

До сада је објављено 65 наслова.

Све књиге могу се купити у седишту Српске радикалне странке у Београду, ул. Француска бр. 31, или у општинским одборима Странке у унутрашњости, уз попуст од 50%.

Пуна цена књиге је 50 динара по примерку.

По обрачунатом попусту књиге се продају по 25 динара.

ЕКСКЛУЗИВНО, СЕНЗАЦИОНАЛНО, УЗБУДЉИВО

ИЗДАЊА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

До сада је објављено 65 наслова.

Све књиге могу се купити у седишту Српске радикалне странке у Београду, ул. Француска бр. 31, или у општинским одборима Странке у унутрашњости, уз попуст од 50%.

Пуна цена књиге је 50 динара по примерку.

По обрачунатом попусту књиге се продају по 25 динара.

ПРЕДГОВОР ПРВОМ СРПСКОМ ИЗДАЊУ

Својом првом књигом – "Последњи поход на југ", Владимир Волфович Жириновски је постигао два основна и очигледно промишљена циља: изазвао је политичке противнике да га нападну, показујући своју памет и освојио широку читалачку публику!

Напади на књигу, написани и изговорени, су муњевито и вишеструко премашили број њених страница. Створили опробано сигуран пут да "Последњи поход на југ" стигне и до степа на југу и до далеких тајги на северу. Све нервознији, политички противници су просули море увреда аутору. Потезање аргумента силе, уместо силе аргумента, било је све препознатљивије из траума прошлости. У јавности је обновљен Русији тако познати политички приказ: Це – Ка спроводи хајку чистке против аутохтоног појединца, који слободно мисли. А он је крив, само због тога, "што оћим љуби матушку Росију"!

На крају су књигу и аутора напали за популизам. Несвесно признали да је Жириновски својим идејама освојио руски народ. Подсвесно исказали старо бољшевичко уверење и праксу: шта ће ту уопште народ? Шта мужици, уопште, имају да се мештају у политику?!

Учинак је заокружен. Књига и све што се око ње у јавности догађало, представило је и издвојило Жириновског, рационалног и даровитог политичара, који зна шта хоће и како то да постигне. Таланат да својом вољом управља и ситуацијом и потезима својих противника.

Објављивање следеће књиге – "Последњи вагон за север", само је даљи, логичан корак вође Либерално демократске партије Русије, најбројније и најстарије опозиционе странке нове Русије.

У основи успеха је апсолутно сам садржај књиге. Повратити наду и одважност народу, који је седам деценија у дефанзиви на свим пољима живота. Подсетити га на праву меру сопствене величине и повратак осећања одговорности за своју државу, као на највећу врлину, представља суштинска етатистичка, национална и психолошка питања. Такав покушај Жириновског свакако задивљује, али са становишта метода прагматичних политичара који имају у виду колективно стање Русије, тај изазов је био и крајње ризикантан.

Политичка гледишта и стратешки ставови Жириновског о државним, националним и питањима проблема земаља православне провенијенције, нису познати српској политичкој јавности. Званични медији су, да ли случајно, преузели моделе инцидентног писања медијских сатана Запада о Жириновском. Управо склопљен политички савез др Војислава Шешеља и Владимира Волфовича Жириновског, Српске радикалне странке и Либерално демократске партије Русије је само један од разлога што Српска радикална странка објављује другу књигу Жириновског – "Последњи вагон за север".

И прва и друга књига могу се читати као сасвим издвојене целине, као уосталом, и њихова поглавља

која износе гледишта о појединим кључним питањима данашњег света и Русије у њему. Уједно књиге су и једна другој наставак, јер дају шири круг гледишта. Заокружују политичку мисао Жириновског, њен континуитет и постојаност. Многа предвиђања аутора је обистинило време и тако отворило пут за нова трагања и решења.

Свестан да је за политичара најгоре када се ништа не догађа, Жириновски је политички класик, који жури даље. "Последњи вагон за север" је комплексна и умешно написана књига. Свестан чињенице и пун искуства колико политика као тема може бити досадна, језик заморан и ужасан, Жириновски настоји да своје тезе изложи на занимљив начин. То прво поглавље "Вагона" има и литерарну вредност, посебно у опису помрчине и путника. Добро је Жириновски запамтио руску песмицу која се само храбро шапутала: "... нема боршч, нема хлеба, нестала и сланина, не можемо се хранити сабраним делима Лењина..." Зато он, уместо Лењиновим, радије "јунаке" описује Гогољевим стилем. Све је то само у функцији промене руске тужне стварности. Својим писањем Жириновски пружа праву слику друштвене стварности. Депривну привреду, која је у хаосу смишљеног промашаја пројекта, који је за Русију урадио Цефри Сакс. Раздешену државу којој су поделили и "стару стаљицу", стару престоницу у којој је велики кнез Владимир и себе и сву Русију венчао православљем. Појашњава како је комадањем руске државе, 40 милиона Руса остало изван њених данашњих "демократских" граница, изложених терору и геноциду... У "Последњем вагону за север" седе путници, који су Матушку оборили ничице. Жириновски описује њихове политичке портрете и конкретне учинке. Описујући актуелно стање, он вешто уплиће разлоге прошлости, узроке и последице. Сјајном синтезом све то повезује у прећу коју вешто расплиће и за најпростијег руског човека. Најзамршенија питања политичких игри, он предочава логично, једноставно и лако, али никада не западајући у баналност и велику замку упрошћавања.

Владимир Волфович Жириновски је Агата Кристи политичког криминала Запада и њихове послуге. У тако разиграној ситуацији, Жириновски изненада поставља закључке о држави достојне једног Платона. Он признаје дволичност политике само док нам је тако јасно разлаже. Његова политичка филозофија је искреност, а чврста логика моћно оружје, коме ни једна ситуација не може да промакне.

Читајући Жириновског можемо препознати многе сличности у политичком реаговању и код нас. Нико са мање речи нас није упутио у руску актуелну стварност, у историјске и политичке разлоге таквог стања, као што чини Жириновски овом књигом. Из њеног садржаја јасно се намеће одговор на питање откуда Жириновски тако добро осећа, разуме и подржава српско питање.

Ту подршку Жириновски, уосталом, саопштава јасно и без остатка!

Рајко Ђурђевић

ВЛАДИМИР ВОЛФОВИЧ ЖИРИНИВСКИ

ПОСЛЕДЊИ ВАГОН ЗА СЕВЕР

ПРОЛОГ – ПРЕДВИЂАЊА

Хладна новембарска ноћ. Ярославска станица је готово пуста. Мрак је, пада тежак, сиви снег.

Промукао звиждук локомотиве – полази воз "Москва-Анадир". Стари теретни вагони уз жалосну шкрипу зарђалих точкова почињу путовање. За неколико минута – и композиција ће нестати у снежној магли и само ће се светлост црвеног фењерчића, прикаченог за задњи вагон воза који иде на Север, пробијати кроз таму. На перону нема никога од пратилаца; нико није пожелео да дође и да се поздрави са путницима. Ко су они, ти ноћни путници? Пренесимо се у мислима тамо, у последњи вагон. Какав је оно човек што се скупио на лашчаном лежају одмах крај врата? Не може да се препозна кроз прозорску светлост. Загледајте се – погледајте, то је пегави реформатор Михаил Сергејевич, који је умео да тако "почне" а затим и тако да се "занесе" да мајка-Русија и до данас ничице лежи. Тај нобеловац – тракториста, политички Чикатило успео је да силује велику земљу. Да ли можда сања кржаве дечаке из Сумгајта, Тбилисија, Вилњуса. Где ли је сада његова лепоречива супруга, Суслов у женској сукњи. Да ли му је жао што није могао да понесе са собом милијарде, добијене за уједињење Немачке које је пустио у оптицај у "Горбачов-фонд"? Да није можда пожелео, да се као Јуда обеси после издаје партије, коју је као змију неговао у својим недрима? Ћути Михаил Сергејевич и оловним погледом посматра постаје које пролећу. А ко то тешко дише на горњем лашчаном лежају? То је "велики идеолог" – Александар Николајевич Јаковљев. Уз чије име се, ако не уз његово може применити проста народна изрека – "Ћубре не тоне"! Штанцовао је идеолошки клише за Брежњева, затим уз мало преправљање – истим је снабдевао Горбачова, а своју каријеру је завршио код Јељцина – као "крштени кум" телевизије.

Каква је оно људина који је својим стомаком заузео цео купе? По познатом, протачком мљакану препознајемо блебетало – економисту Јегорушку Гајдара. О чему бунца у сну тај страшни дечак округлог лица? Да ли је веровао, бар и на тренутак, у своје блебетање? Ако је веровао, онда када – да ли ралећи у часопису "Комунист" или у октобру 1993. године, када је призивао полудасњиве Московљане да узму оружје и да прегазе "црвено-мрке нитковце"?

"Седи Плохишћ, ждере и радује се" – јадни дедушка Аркадије, да ти није твој унук послужио као модел за драглог издајице који је продао Отацбину за "теглу слатка и кутију кекса"?

Колико је тај Плохишћ украо од народа? Од неког две, од неког пет хиљада. Људи су штедели, надали се –

имали неку уштеђевину. Али не! Дође Јегор – буржуј, све им је узео. Неће бити ни намештаја, ни аута, ни стана. Нека сви нестану, важни су – економски експерименти. А у следећем купеу гужва се народ као сардине, – безимена лица – са лоповским надимцима "Шахрај", "Чубајс", "Бурбулис". Један је – мрдајући шиљатим брковима довео Закавказје до крвавог понора, други – риђи нитков, замало да није продао Петропавловску тврђаву а затим је дуго замајавао руски народ шареним хартијама – ваучерима, покушавајући да што пре прода земљу истим таквим риђим странцима, варалицама. Трећи, који је у прошлости био предавач научног комунизма, у ствари је читав живот био дисидент и само што су му дозволили, почео је да виче како је демократија корисна за здравље. Ту је и буљави Андрејка Козирјев, највећи странац од свих министара. Кладим се, да је у поређењу са њим Џејмс Бејкер једноставно слабашић, јер је за процват Америке и распад Русије Андрејка урадио неупоредиво више од свог прекоокеанског пријатеља.

Језиво је тешко кретати се по вагону – што даље, то све више чудовишта. Сатаниста Јакуњин у црној маскирној пелерини, сијамски близанци Немцов и Јављински, вештице Бонер и Гербер, несташне жабе Старовојтова и Новодворска, новчана врећа Гаврило Попов, псеудогенерали, брадати проповедници, париски белетристи – хомосексуалци, хумористи – проститутке и муцави новинари. Паноптикум! Визија Хијеронимуса Боша! Ко то седи у задњем купеу – не види се, мрачно је, чак се и нема снаге за то. Ишчезни, ишчезни, нечастиви! А шта је иза прозора? Поља, шуме, градови, села – Русија! Како си ти – мајко Русијо, како си дозволила да те та чудовишта воде, да те море глађу, да те разарају и силују? Фјодоре Михајловичу! Зар је твоје време било време "злих духова"? То су били злodusи!! Ево злих духова, у овом вагону. Последњем вагону за Север. Колико су тога упропастили, колико напоганили!

Лукави никоговићи! На време су схватили да се силном не може сломити велика земља, велики народ. Нису могли ни Наполеон, ни Хитлер. Ви сте је исцрпљивањем хтели савладати – и скоро да сте успели. Сваке године је умирало по милион Руса, а жене нису рахале – јер нису могле да нахране ни дете, ни себе. И кроз педесет година, било би нас 30 милиона. Трулили бисмо у володским и архангелским мочварама. Видим ту страшну слику... Сечемо оно што је од шума остало, гајимо кљукву, кромпир и купус. Имамо још неколико манастира и тамница, неколико болница. У коритима перу руске жене, на обрамици носе воду са бунара. Поново се носе опанци, ватирани кратки капут, капеушанке. ...Милиони људи се муче, а "Свондери и Шарикови" су руска политичка елита. Нису подлаци имали довољно вотке и наркотика – дај нову забаву. То није

борба петлова, и трк бубашваба – мало је крви, дај да се забављамо са великом Русијом. Свуда, у целом свету има таквих ниткова – шљивчина. Ругали су се Африци, затим Латинској Америци. У Азији су се изгаламили, у Персијском заливу пуцали, у Гренади су председника укокали, у Панами су председника покрали, у Либији су на председника из топа распалили. Чак су и атомске бомбе бацали на јапанске градове. Весело – да пукнеш од смеха!

Па чак и Русију шљивчине нису остављали на миру. Од 1917 до 1922. године – бољшевички тотализатор. Чак су се и сами комунисти предомислили – срамота је бити "пета колона" Запада. Направише гужву. Крви народне се напише. И поново почеше да стварају велику државу. Али ујка Сам и ујка Моша се нису смирили. Нећете нашу игру да играте бољшевички – платићете за то. И платили су... Седамдесет година после Октобарске револуције, називати неког "комунистом" је увреда. Али, мало је само власт променити – треба народ разбити, па их поново саставити. Али како? Несрећа, што више несрећа. Револуција, рат, поново револуција, поново рат. Непрекидни помени. Кад пију православци? На поменима. Сам Бог је рекао да треба полити за покој душе, и за убијене такође. Али ни отвореним ратом, ни револуцијом не може се разорити земља – руски мужик је страшно издржљив. Бащиће се под тенк, у запаљеном авиону ће се у непријатеља зарити. Треба га ломити – изнутра, свуда, у свим слојевима, у свим групама, по свим узрастима треба млатнути истовремено. Започели сте перестројку са ставропољским "главешинама" на челу. Да, ми смо га већ видели – на Север возе ниткова. И као киша из ведрa неба, у несрећој Русији су се догодили чудни догађаји. Млади немачки момчић Руст спустио се право на Црвени трг, Чернобил је из чиста мира као пелен звезда пао с неба, и Сумгајт се заљуљао и апсурдни пуч "увели" августовски партијски босови су покушали да изведу. Како је писао Гогољ, почела је губернија да пише – исти "гајдарчићи", "чубајчићи" – сви путници нашег вагона за Север.

Много снаге је имала ђаволска руља. Много новца су издвојили вашингтонски и телавивски добротвори. Успели су много да сруше, много да испогане. Али није им успело да коначно остваре своју кошмарну идеју.

Разуларени и развратни су били ниткови. Дуго су Руси слушали брбљивце прљавих, крвавих руку и празних душа, али су схватили стару истину: нису сове они – за које се мисли да јесу...!!! Удружили су се, поверовали су новим људима, чистим и часним, људима који не добијају на милијарде мито. Људима који не лажу и не убијају. Ударају точкови по замрзнутим шинама, све даље на Север иде воз, иза прозора са решеткама седе злобни, лукави, превртљиви, али побеђени подлаци. Снуждено гледају у црно небо, тек негде се појави трачак новог дана. али тај дан – није за њих. Светлуца, њише се црвени фењерчић на последњем вагону...

1 глава

КРАХ ИНТЕРНАЦИОНАЛЕ

Већ дуже од век и по над светом лебди идеја интернационализма. С порастом капитала почеле су да се руше националне границе. Побољшање комуникација и превоза помогло је у настанку индустријалцима. Индустријалци свих земаља су се уједињавали. Као одговор на то у Европи је тумарала "авет комунизма", идеја о уједињењу пролетаријата.

Почетком века су поред Женевског језера шетали социјалисти из разних земаља. Дискутовали су, састајали се у пивницама, женили једни другима. Маштали су о свету где би народи, како је касније рекао један песник живели у "једном заједничком стану." Те маште су биле засноване на економској бази. Индустрија се брзо разви-

јала, расле су поворке радника, појавила су се јака капиталистичка удружења. Судбина оних који су тада шетали поред језера била је различита. Али то братство, као уосталом и братство Ротшилд-Рокфелер још увек је живо и утицајно. Живо је и утицајно својим духом и идеологијом.

Део тих револуционара су постали либерали, центрилисти, а један део – радикали. Једноме – Владимиру Уљанову – било је суђено да буде на челу једне од највећих светских револуција и да од теоретичара постане практичар. Иљич је био човек Интернационале. Интернационалне интересе радничке класе он је ставио испред националних. "Није ствар у Русији, говорио је он, то је само ситница, драга господо, то је само стапа кроз коју ми пролазимо до светске револуције".

До светске револуције није дошло. И то не због тога што је то била суманута идеја, како покушавају да је прикажу други истраживачи. Да је на челу СССР био Тројки, таква идеја би била сасвим реалиа. Огроман потенцијал гигантске земље, њена јака војска и коминтерновски утицај по целој Европи могли су да дају резултате. Али на власт у СССР је дошла "кавказка група" која је са Коминтерном била мало повезана и чешиће је стизала у тамнице него у Европу. Стаљин се заузео да разбије коминтерновце, да се огрлади од Европе како комунистичке, тако и капиталистичке.

Ипак не треба заборавити, да су Стаљин и његова партија изашли из коминтерновског шињела. Без обзира на своју тежњу ка империји Кормчи није успео потпуно да сломи Коминтерну. Он није дирао у национално-територијалну поделу земље (мада је направио изузетно формалном). Он је намећао народима, а нарочито муслиманским, њима страну комунистичку религију, страну писменост и традицију. У томе је он истински борац Треће интернационале.

За време Хрушчова, коминтерновске идеје су биле закопане. Оживео је комунистички покрет, слата је помоћ "браћи-Египћанима", започела је кубанска епопеја. Хрушчов је покушао да игра улогу римског папе у Коминтерни, да милијардну Кину "учи да живи".

У време Брежњева, тенденције о империји су поново почеле да расту: ипак, на власт је дошла национална бирократија коју је васпитавао Стаљин, она иста "деца и унуци радника и сељака". Али ни они нису умели да изађу из панталона које су пре много година сашили "професионални револуционари". Као и пре, помагало се "народу који се бори" давани су долари микроскопским комунистичким партијама у различитим земаљама. Вијетнам, Лаос, Куба, уопште нам нису потребни, од нас су далеко као Месец, Мозамбик и Ангола... Посебна тема је – Авганистан.

Принципијелно повећан интерес за ту земљу је оправдан – то је наш сусед. Чак је и слање војске у ту земљу разумљиво (и момци, "авганистанци" треба да знају, да они у Авганистан нису дошли због сенилности

владара земље). Друга ствар је што су наше активности у Авганистану – неодлучне и неуједначене. И опет коминтерновска жеља да се уведе совјетски систем власти. Но, палма се не може примити на крајњем северу. А наши "мичуринци" су сматрали да може.

У време "андроповца" Горбачова (наравно, треба рећи не сасвим доследног андроповца), на власт су дошли интернационалисти – дипломате, обавештајци, политички коментатори, научници. И почело је: "опште људске вредности", "заједнички европски дом"... Али, за време Горбачова интернационализам, као практична политика је почео да пуца. Тај распад је започео у СССР-у, затим се пребацио у Европу, и сада постепено захвата цео свет. Изузетност Горбачова је у томе, што он није покушао да крпи пукотине, већ је запливао низводно (не знам да ли он то схвата). Зашто свет напушта интернационализам, и капиталистички и комунистички? У целом двадесетом веку његова застава се лепршала над читавом планетом. Шта се десило? У његовој основи су, наравно, економски разлози. Интернационализам – то је заједнички казан, заједнички стан. Неко је у казан убацио више, неко мање, али ако је за све било чорбе, онда се неравноправност улога тиме улажава.

Интернационализам је мешавина идеја.

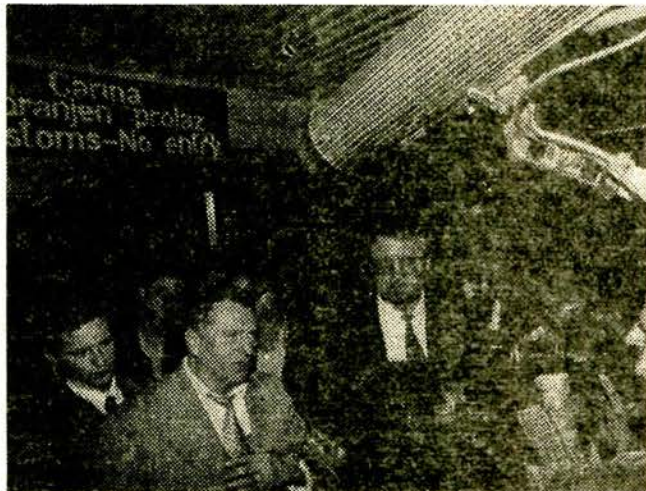
Национализам – је идеја квалитета. Национализам је одвојени стан, то није комуналка, ни студентски дом. Кад живиш у таквом стану, са задовољством ћеш ићи у госте код комшија, позивати их у госте, али нећете имати заједничку кухињу и тоалет, а самим тим биће мање сплетки и безобразлука. Читалац може да се запита: коме су потребне овакве историјске екскурзије и теорије? Да ли у томе има нечег практичног? А има, и текако. Ако признамо да стварамо националну државу са националном идеологијом без примеса "евроазијатства" и "атлантизма" морамо пре свега да одредимо границе такве државе. Те границе треба утврдити, закључати и строго чувати. За сваког рањеног руског војника у туђој земљи министар иностраних послова Русије мора јавности и родитељима тог војника да поднесе рачун. И не треба се бојати муслиманског фундаментализма. Фундаментализам је успостављање реда, традиције, карактеристичне за јужне народе. Полигамија, поштовање старијих, подчињавање, традиционални занати, Куран – зашто је то лоше за нас, Русе? Турски "демократски" пут, по коме су се Турци размилели у читавој Европи за нас је много опаснији. То је – коминтерновштина, а фундаментализам је – национализам. Нека од Кабула до Ташкента буде муслимански режим! А влада опет подржава бивше комунисте. Зашто? Коминтерна!

Кавказ треба отцепити, оградити се од њега берлинским зидом и само посматрати, продајући оружје и једнима и другима. Кавказ у своје време није освојила Русија, већ покорила. То никада не треба заборавити. Пре, док није било савременог тоталног оружја, цару је био потребан Кавказ као гранично утврђење. Сада нам Кавказ није потребан. Нека се они тамо сами сналазе, уз контролу наших обавештајаца и дипломата са стране. Овде остају два најважнија проблема – повлачење војске и извлачење Руса из тог огњеног пакла. Сетимо се нашег војног искуства: евакуација индустрије и милиона људи на Исток за кратко време. Сад треба деловати истим таквим методама и истим темпом. Све оне који желе да оду, треба покупити. Брзо и организовано. За дезорганизацију и јавашлук треба казнити по војном закону. Кад оду Руси на тим местима неће бити квалификованог радника.

Но, ми нисмо коминтерновци, не спремамо се да дижемо "националне покрајине". Људи у тим местима желе да гаје стоку, да праве вино. Њима нису потребни институти, космичке ракете, бучне фабрике. Одустани-те од тога, пустите их да живе. И није потребно, драги Аркадије Ивановичу Вољски, стварати у Ташкенту ве-

лике фабрике. У Ташкенту треба градити велике дамије, а авио фабрике евакуисати у Русију.

Читалац ће одмах питати: да ли је могуће да је Жириновски за распад Савеза? Оног Савеза који нам је био потребан? Нама је потребна Русија у границама с почетка века или бар у границама из 1977. године. И ми ћемо је добити без иједног пушња. Отићићемо одатле, прекинућемо ту олују у чаши са Украјином, отићићемо из Средње Азије и са Кавказа, оставићемо их пољским командирима и мулама. Кроз извесно време они ће сами доћи до нас, тачније, неће доћи него ће допузати, разбијени, гладни, болесни, неко на штакама, а неко на носилима. Молиће нас да им дамо бар топле воде да се умију. Неке од њих ћемо прихватити (браћу Словене, без проблема), али Републике Украјине неће бити. Биће двадесетак губернија, директно подчињених центру. И понављај, најважније је не упуштати се у конфликте. Нека у конфликте улазе Турци, Иран, Пакистан. На крају ће они изгубити своје државно уређење. Та јужна мочвара нестабилности ће их прогутати. И тада ћемо ми доћи. Наши војници ће опрати своје чизме у водама топлог Индијског океана, и мештани ће их дочекати са цвећем. Они ће доћи као избавитељи, као спасоци од глади и међусобног уништења. Али са доласком на југ, ми нећемо, као што су большевици, у степама градити космодроме, подизати узоране ледине, понегде наводњавати. Оставићемо све како је било, како желе мештани. Стада, ражњиће, свеж ваздух и ходочашће у Меку – пешице, а не "Боинзима".

Имајући у виду да је на границама зона нестабилности, потребно је појачати ефективност одбране. Треба формирати мобилну Председничку гарду, опремљену свим врстама оружја, од одабраних професионалаца и способну да у року од једног сата започне војна дејства на било којој тачки у свету. Потребно је основати неколико нових обавештајних служби, директно потчињених председнику, и који нису пупчаном вршцом повезани са обавештајном службом бивших република. Неко од суседа, чак и уколико има само ловачко оружје а мрзи вас, неће ризиковати да вас нападне, ако зна да код куће имате бацач гранате, да је ваш пријатељ најјачи мафијаш у рејону, да ваш брат ради у "Специјалној јединици милиције", а жена – кћи генерала државне безбедности.

Изградња националне државе претпоставља и стварање националне идеологије. Извештај и вести на ТВ Москви не треба почети информацијама о рату у другој држави – Грузији или Јерменији. То се може рећи тек на крају, а можда ни не мора. Не сме се свакодневно говорити о генералу Дудајеву, а ништа о томе шта се дешава у Пензи или у Орлу. И зашто у Русији преносити на ТВ такмичење из прибалтичког градића, где се пева на туђим језицима?

У својој кући сам ја газда. И ја ћу сам одлучивати кога ћу да зovem у госте, а коме нећу чак ни врата отвара-ти. Мени је, онако људски, жао скитница и погорела-

ца, али нисам обавезан да их пуштам у кућу, на спавање. Тим пре, што их је много, а ја имам обичан, двособан стан. Тако је и у националној држави. Јужњаци су преплавили читаву Москву, а ту су и Вијетнамци, Кинези, Курди... Москва и други руски градови не треба да буду спаваонице. Чак и веома млака одлука градоначелника о пријави "гостију у главном граду" се не извршава, а сума за казне које су тамо наведене изазива само смех.

Из своје куће треба пуштати све који то желе. Задржавамо само оне, који много знају или су нас оштећили, а то нису надокнадили. Емиграција је чврст закон и без збрке са иностраним пасошима. Ми никога не силујемо, ми само искушавамо.

У великој згради где станујемо, имамо одговорног за наш улаз. То није свемогући командант студентског дома. Улога светских организација као што су УН и УНЕСКО, треба да се смањи. УН је такође Интернационала која се претворила у светског полицајца. Шта ће нам полицијци и свакојаке судије? Ми треба да сарађујемо са суседима, да са њима оснивамо организације регионалног типа, а Сомалијом нека се бави неко други.

Руска економија која је заснована на националним принципима незамислива је без јаког државног сектора, без војне индустрије, тим пре, јер ће нашим најближим суседима бити потребно много оружја да се обрачунају између себе. Најразличитије подстицање приватне иницијативе је обавезно, али се не смеју препустити судбини милиони слабих, болесних и старих. У том смислу је социјализам (прави социјализам а не наш јежовско-беријски) дао низ најважнијих резултата: могућност образовања, здравствене заштите, социјалне повластице за мајке и браниоце Отаџбине. Нека они који умеју брзо да трче, то и даље раде, нек зарађују луксузне лимузине и раскошне виле (само поштено); али и о оним другима, који не умеју да трче држава обавезно треба да води рачуна, они имају права на нормалан живот, који је далеко од бајке, јер су и они чланови друштва, нашег друштва и живе, не у Азербејџану нити у Француској, него заједно са нама.

Спој најважнијих принципа социјализма са националним идејама и јесте национализам. Национални социјализам нема ништа заједничког са хитлеризмом. Хитлер је дискредитовао идеје национал-социјализма. У његовим доктринама има највише идеја коминтерновске светске револуције. Између претензија за светску доминацију и светску револуцију, нема велике разлике. Национал-социјалисти није потребно владање светом, он неће мерити обим главе суседу друге националности јер њему нису потребни ратови. Филозофија националног социјализма – је филозофија обичног човека, ако хоћете, сваког становника, који хоће да живи тихо у свом дому, да има вољену жену, здраву децу, сигуран посао, да за викенд иде у викендицу, башту, да једном годишње иде на одмор. Он не жели никога да смета, али не жели да и њему сметају. Он уопште није херој и не

жели да ломи смрзнуту земљу и да се због неких принципа баца под тенкове. Он са одвратношћу гледа на просјаке, а донекле и са љутином на веома богате. Он хоће да буде сигуран да његову ћерку неће силовати увече на улици и да сину неће флашом разбити главу. Он уопште није фанатик, њему нису потребни, као Хитлеру, култови и окултизам, али своје руководиоце хоће да поштује, и да верује, да су они због своје памети достојни својих места. Он није пијаница, али када су празници може да попије, чак и да заплаче сећајући се оца ветерана.

Али да би прости грађански планови постали норма државног живота, потребна је одлучна политика. А за сада... Михаил Сергејевич опет са ТВ екрана понавља шта су опште људске вредности. На радију, бивши заменик – Шеварнадзе, у Савезном МИП (Министарство за иностране планове) алудира да Русија треба да "трчи" и мири Грузине и Абхазце (а да у знак захвалности од њих добија шамаре). У новинама пишу, да је нови владар Сухумија бивши главни комсомолац из Грузије, и да му у госте долази бивши главни комсомолац Совјетског Савеза а садашњи представник Русије. Садашњи министар финансија је један од бивших руководиља Европске банке за реконструкцију и развој. Ето, тако живимо. Данас у Москви, сутра у Лондону, затим у Тбилисију, из Тбилисија опет које-куда.

Вртешка се окреће. Коминтерна ради, е истина, на сату је минут до дванаест.

(август 1993. г.)

II глава

РУСИ ДОЛАЗЕ!

(Одговор бившем члану мог кабинета у сенци Едуарду Лимонову)

Изгледа да су се новине "Нови поглед" озбиљно "закачиле" за Либерално демократску партију Русије. Прво је пуковник у оставци почео да броји колико странка има службених аутомобила и станова, алудирајући на злоупотребе (при томе је овај материјал штампан на мој рођендан. Очигледно да је редакција одлучила да ми га тако честита). Затим су новине истраживале родбинске везе члана мог кабинета у сенци, Алексеја Митрофанова са Јуријем Андроповим, па чак и са врхушком КПСС И КГБ. На крају је бивши члан мог кабинета у сенци, Едуард Лимонов нанео главни ударац партији и њеном лидеру. Ударац, тако рећи изнутра!

Ја се не љутим на редакцију. Све разумем. Пред нама су избори, и одговарајућа издања су добила одговарајуће задатке. Већ су спремни мајстори пера, скида се прашина са фасцикли са компромитујућим материјалом, познати су резултати "државне" анкете о мишљењу јавног мњења и г-дин Кисељев (водител "Закључака") је већ добио тачне инструкције из Кремља. Мени је све то познато. Зато се не љутим и ништа ме не чуди.

Али хоћу да одговорим. Нећу се у духу садашње владе оправдавати, нећу махати некаквим документима, нећу бацати фрапантне компромитујуће материјале на противнике. То није лепо. То подсећа на разрачунавање између мафијашких група са елементима са партијских састанака из епохе стагнације. Не желим да знам ко је чии син, ко је с ким спавао, ко има рачун у швајцарској банци, а ко нема, ко је већ саградио вилу, и ко још гради, ко је приватизовао стан у улици Шчусева, а ко још увек дели стан у Крилатској улици. Уопште ме не занима где се овог тренутка налазе рођаци Старовојтове, син Лушкова, и где предаје жена Козирева? Ја хоћу само да питам: шта је са Русијом? Куда она иде? Када ће се

завршити престоничке интриге и започети праве ствари? Уморио сам се од сплетки, пожелео сам да чујем стара, "устајала" обавештења о пуштању високе пећи у рад и о полетању космичког брода.

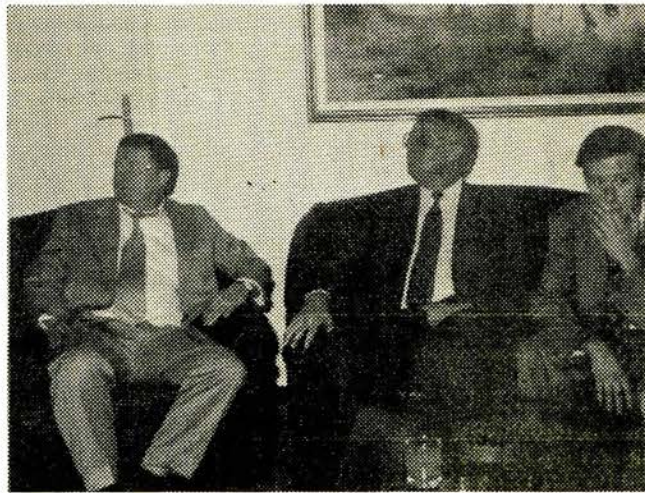
Зато и желим да одговорим на политичком плану. И пре свега хоћу да кажем у чему сам се принципијелно развио са Едуардом Лимоновим. Прво кратка информација. Писац Лимонов је дошао у "кабинет у сенци" ЈДПР јуна месеца 1992. године као руководиоца Свјетског истражног бироа. Многи партијци су били против његове кандидатуре због сумњиве репутације Лимонова као писца (по мишљењу већине). Али мене је мало интересовала пишчева репутација. Сматрао сам да је Едуард значајан човек, приман у различитим круговима у земљи и на Западу, непоткупљив, и најважније, који тежи ка огромном политичком раду. Уз то, њега је подржавало "омладинско крило" наше партије.

Лимонов је почео активно да ради. Са њим смо путовали по земљи, били смо у Паризу. Био је међу ратницима у Придњестровљу, Абхазији, Југославији, достављао је руководству партије информације из "првих руку" о свему што се дешавало на усиданим тачкама. Ми смо то ценили.

Ипак, нисам могао да не приметим да он у својим многобројним публикацијама, по стилу убедљивим и разноврсним, велича рат, окршаје, поетизује трагедију, у време кад је правичност тих ратова далеко од поезије. Нису ми се допадали његови позиви на оружану борбу против владе, што је у директној супротности са законом. ЈДПР је партија закона, и њој су познате на десетине метода притисака на владу, од кулоарских до отворених, на митинзима, али у нашем арсеналу нема тенкова ни бораца.

У свом чланку у "НВ" Лимонов ме оптужује да иза мојих речи не стоје никаква дела. Едуард је, или лукав, или стварно не зна. Жириновски у овом тренутку напада на свим фронтима – уставном, пропагандном, међународном, регионалном и т.д. Не може се баш све рећи – политика има и своје тајне, али иза многих садашњих догађања у земљи, иза многих одлука стоји Жириновски. Нипошто се не може све урадити иако се жели, јер могућности опозиционе партије нису безграничне. Погледај, Едуарде, званична власт се наоружала свим мојим предизборним лозинкама: "Ја ћу штитити Русе", "Зауставићу погрешну конверзију", "Зауставићу повлачење војске", "Јака председничка власт", "Поделе по губернијама". Где су сада демократски руски предизборни позиви "Узмите онолико суверенитета, колико можете, господе регионалци", "Укинути привилегију за номенклатуру", "Даље руке од Прибалтика"? Сада се министар за иностране послове брине о положају Руса у Естонији (истина, за сада само на речима). А раније, пре две године, мене су због речи "Руси", назвали шовинистом, а за лозинку "Спасите Армију", коју сви ми сада подржавамо, назвали су ме милитаристом. Погледај, Едуарде, где су сада кандидати који су 1991. године били на изборима за председника Русије, осим Јељцина и Жириновског? На великој политичкој сцени њих нема. Ко се може сетити њихових предизборних програма? Нико. А мени је недавно на пијаци пришла скитница и објаснивши, да је тек пре недељу дана изашао из затвора, рекао: "Гледао сам те на телевизији пре но што сам отишао, у време избора. Добро си рекао за губерније. Тамо нису потребне никакве републике". Да је скитница препознала Бакатина, да ли би се сетила неке тачке из његовог програма? Никад. Моје идеје "иду" у народ, и зато полако освајају читаво друштво. И власт је такође принуђена да пође у том правцу. Истина, страшно је недоследна, иде полако и лоше.

Али ти, Едуарде, под речју "акција" схваташ само једно – рат. Ти нам предлагаш да узмемо оружје и да идемо у шуме. Знаш, ти си одушевљен примером Срба. Не, такву "акцију" од мене никада нећеш дочекати. Зато, јер ако ми идемо у шуме, почећемо да минирамо путеве

и Руси ће убијати Русе, и ниједна страна неће победити. Руси неће победити. Победиће твоја рођена Француска, која ће за конзерву меса одвозити одавде слике старих мајстора, како је то радио добри дедица Арманд Хамер – велики пријатељ Совјетског Савеза. Ти неш Едуарде, отпутовати у Париз, тамо имаш стан, а милиони Руса, којима ти предлагаш да јуре са аутоматима и да пуцају једни у друге, немају станове у Паризу, немају ни једног франка у џепу и немају куд да побегну, разумеш, немају.

Сви ратови и почињу од узвишених позива. Грађански ратови од позива да се обеси десет ниткова. При чему су стварно та десеторица ниткови, лопови, дегенерици, просто стока. Затим се појављује жеља да се обеси још двеста зато што су у вези са оном десеторицом. Али, обешени имају рођаке, окружење, везе. Сваки од њих се боји да буде обешен. И тада ће се разлећи пуцњи и оружана канонода. Гинуће и поштени, и ниткови, и сиромаси, и богати. Наравно, неко ће и победити обогатиће се. То је закон у сваком рату. И увек ће победити онај комшија, који сам неће ратовати, већ ће само помагати и осуђивати рат: "Јој, каква је то невоља". Нас су "жалили" и Енглези и Американци у Првом светском рату, затим и у Другом. Ти ратови су Русију вратили хиљаду година уназад, а Америка је процветала. И да није било Стаљинове гвоздене дисциплине и чврсте централизоване економије, никада се не бисмо подigli из рушевина. Режим Стаљина није био адекватан задацима свог времена. Без планске економије и жестоке дисциплине не може се у кратком року створити војна индустрија и базне грне индустрије. То ће вам потврдити и најзагриженији "црноберзијанци". Сада су друга времена. Ракетно-нуклеарни штит омогућава да се не бојимо напада споља. А од напада "изнутра" треба се бојати.

Пазите, сад је скоро читава емиграција на позицијама "патриотизма". Горбачова и Јељцина сви критикују – потомци белих генерала, избегли дисиденти, јуче "отпуштени" из луднице. Сви оплакују некадашњу велику државу СССР. Као да су стари бољшевици. Емиграцији се не свиђају "нови Руси" – руски предузимачи, који су сада преплавили Европу, бавећи се легалним и сумњивим бизнисом. Ти "момци" имају на хиљаде долара у џеповима, бораве у луксузним хотелима, за ручак у ресторану остављају месечну плату неког другог емигранта. То нису они "руси-туристи – моралне појаве", који су са пет долара у џепу и са две конзерве кавијара ишли у јефтине продавнице некаквих Јашека и Мишки, који су отишли 1973. године. Јашке и Мишке су се осећали као хероји у поређењу са сународницима који су пола године чекали на документе за пут, у гаћама износили новац, и маштали да купе крзнени капут за продају. Сад се све изменило. У поређењу са "новим Русима" Јакша и Мишке су – "шљам", зато што иза "нових" стоје шуме, угал, нафта, вештачка ђубрива, метал, војна техника, а Јашка има – фармерке и гаћице, уз то, сумњивог квалитета.

Емиграцији се не допада ни навирање нових конкурената са Истока, јер сада нема гвоздене завесе, и свако може да отпутује куда пожели. И где су се дели совјетски чиновници које је волео Запад, и који су за добијени видеоманетофон од фирме решавали сва питања? Ови садашњи траже милионе долара, и то у кешу, у коферу. Ето, зато нас боли глава...

И спонтано и неприметно се поставља питање: није ли у филозофији "војних акција" Едуарда Лимонова изражена скривена жеља Запада да нам "подметну" диктатора који би опет обесио завесу, срезао крила бизнису који је у замаху и уопште, оградио Европу од Руса и борио се са својима.

Није ваљда да већ трећи пут у овом веку желе да нас заразе вирусом рата, сад већ унутрашњим, да потонемо у нестабилности, да владари само то и раде, да се једни с другима бијемо? За те циљеве погоднији је енергичан мушкарца са "хаки" качкетом, кратко подшишан и који пише "ватрене" чланке.

Зато, кад се говори о национализму, морамо бити веома опрезни. Али, и национализми су разни. Постоји стваралачки национализам, када се бринеш о себи и о својим рођацима, и тада су ти потребни: стабилност и мир а проблеми суседа те брину у оној мери, колико се односе на тебе. И постоји рушилачки национализам, који те гура у рат са суседима, или још горе, са рођацима. Заправо, у другом случају национализам је – предлог и покриће. Јер, стварни узрок сваког рата и сваке кланице је борба за својину. Искључиво и само борба за својину. А предлози су различити – религиозни, национални, идеолошки. Али, за распламсавање рата потребан је врућ материјал. И ево, за то су најпогоднији "перманентни револуционари" – Рахметови, Че Геваре, Лимонови, и уз то свакојаки фирери, дуче и њима слична компанија. А резултат рата за оне који у њему учествују, увек је тужан.

Видео сам једном на зиду неке московске зграде реченицу "Руси долазе"! Е, времена су се променила. Раније су писали: "Спартак-шампион"... И помислио сам: "Треба све урадити да Руси стварно крену". Али, не на тенковима и са чинијом супе у рукама, већ да се достојанствено хране у раскошним ресторанима Европе и Америке, да руске фирме буду најјаче у Европи, да "Гаспром" испоручује читавој Европи наш гас, а да "Агрохим" затрпа цео свет нашим вештачким ђубривом, да руске глумце препознају и на улицама неугледних америчких градића, да сваки црнац у Харлему зна да је узалудно надметање са руском мафијом, да се свака девојка у Аустралији узбуди кад чује реч "Руси", зато што зна да су они најтемпераментнији, најбогатији, најдарежљивији, и да при појави руског председника на телевизији опусте све улице у целом свету.

Али то ће бити могуће, уколико Руси не буду никада пуцали у Русе. Никада. Ни из једног разлога. Ето, у томе је мој национализам и моја "војна активност".

П.С. У часопису "Дан", Лимонов је написао да сам постао сигурнији и да сам све ближи председнику. Ја се ни мало нисам променио, какав сам био, такав сам и остао. Ја као и пре, жестоко критикујем све нелогичности и млитавост председникове оријентације. Ја говорим и сада исто оно што сам говорио и 22. августа 1991. године, када су се сви бојали и уста да отворе. Али, када Б.Н. Јељцин не буде више председник, и када га напусте сви његови "следбеници", окривљујући га за сва расула, како су напустили и Горбачова његови "демократски пријатељи", тада ћу ја поћи до Јељцина са килограмом антоновских јабука у мрежи и са флашом водке, и ми ћемо обавезно попити, и ја ћу га сигурно питати, зашто није дошао на ТВ дуел 10. јуна 1991. године, када сам тако хтео да му натрљам нос. Шахрај неће доћи, ни Нечајев неће звати телефоном. А ја ћу отићи. Зато што поштујем народ који је изабрао таквог председника 1991. године а не мене, и што се надам, да ће и код мене доћи, кад ми буде лоше, неко са јабукама у мрежи и са вотком.

(септембар 1993. године)

III глава

О ОКУПЉАЧКОЈ УЛОЗИ РУСИЈЕ И О МЛАДИМ ВУКОВИМА

Русија је вековима повећавала своју земљу? Освајала, заузимала. Нисам професор историје и нећу да држим предавање о томе, како се повећавала руска земља и који је цар у том смислу био најбољи. Највише ме интересују мотиви за то.

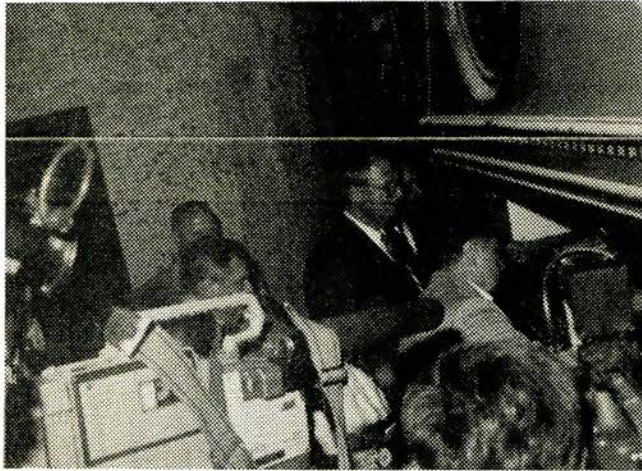
Недавно, на једном банкету, представник украјинског "Руха" је у мом присуству објашњавао генетичку агресивност Руса. Он тако мисли. Ја мислим да је суштина у нагону за одржање великог народа. Због тога сваки од императора војно-стратешка питања ставља на прво место. Прво безбедност, живот, а затим све остало. Зато границе треба измакнути што даље, градити тврђаве, да би се непријатељ могао сачекати на што даљим прилазима. А најбоље је, ослонити се на море, на морске границе, а копнених граница треба да је што мање.

Русија није имала другог излаза. Превише велика територија, сувише богатства. Многима су та богатства кварила расположење. Татарско-монголско ропство, Турци, Французи, Немци и сви остали помало.

Првени монарх Стаљин није био истинска крвопија. Крајем двадесетих он је био растројени руководилац огромне сељачке државе са староседелачком индустријом, и по свој прилици, са лоше наоружаном армијом и са растуриеним управљачким апаратом под утицајем НЕП-а. Стаљин је схватао да Русија нема права да буде слаба јер ће је појести, а да би имала хиљаде авиона и тенкова, потребне су јој фабрике, фабрике, фабрике... А поред тога и путеви, рудници. И све то за кратко време. Десетолећа историја није опраштала. Иностранних кредита није било, државних благајни после рата није било, општи метеж. Шта да се ради? И како приморати сељака да се одвоји од свог дворишта, од своје краве и да иде у град и гура вагоне? Дати му милионе? Није било тих милиона... И он је изабрао једноставан и страхан пут, који му као за људе нема опроштаја, пут Петра Великог, Катарине, Ивана Грозног. Али према другом сценарију, плану хитлеровског Остминистеријума, опет ништа лепо за Русију, у случају њеног пораза није предвиђено.

Сада је ситуација као за време Стаљина крајем двадесетих година. Распад привреде, празна државна каса, губитак покрајина. Али нама нису потребне дивље репресије, ми не журимо тако како је журио Стаљин, зато

што се не бојимо спољних непријатеља онако, како их се Стаљин плашио. Ми имамо атомско-нуклеарно и друге врсте тоталног оружја. Ми смо данас много мирнији него онда. Сада нам није потребно да задржимо неке територије ради војно-техничких циљева, не треба да наоружавамо десет милиона хранилаца. Данас армију

чине пре свега најновија техничка средства, савремена инфраструктура. И наравно, жао нам је да напустимо Европу и Прибалтик – па ми смо држали тамо оно што је најбоље (опет смо по старој навици хтели да зауставимо непријатеља на далеким прилазима). Аеродроми, базе, складишта – коштало је на милијарде. Због тога смо ми читавог живота добијали по 200 рубаља плату и стискали се у комуналним становима. Али жал за прошлосту и оним што нестаје у политици је узалудна работа. Треба мислити на садашњост и на будућност.

Апсолутно је парадоксално, али садашња ситуација пружа неочекивану перспективу, четврти и пети покушај. Ако се у августу 1991 године распала партија комуниста – кичма система, а у децембру 1991. године вештачка конструкција државе "једнаких република", октобра 1993. године разбијени су Савети, онда у најскорије време треба нанети још два удараца, зато што апсолутистичка власт још увек има иницијативу: треба "укинути" аутономне републике, покрајине и др., и брзо вратити губернија на челу са губернијаторима. И при том не дискутовати много. Брзо, енергично, одговарајућим указом треба послати "на саветовање" у приградске московске виле суверене председнике који не желе да се трансформишу у губернијаторе. Нека се одморе, поједу мало павлаке, погледају ТВ програм, али да са подручја виле не излазе... у циљу њихове безбедности. Кад кроз пар година изађу – биће то друга земља. И без иједне капи крви.

И назив губернија да буде искључиво по територијалном обележју – напр. Казанска губернија, а не Татарска. Јер, ако је у називу само једна националност, онда су све друге националности као гости, од данас до сутра.

Обнављање губернија у оквирима руских граница из јануара 1992 године – четврти ударац. Треба га нанети брзо, и Савет Федерације назвати Сенатом и заборавити ту федерацију, као страхан сан.

После четвртог – пети ударац. "Бивше" републике "улазе" у Русију као губерније – Николајевска, Одеска, Минска, Алма-Атска, Бухарска. Све то опет треба брзо радити, оштро, на бази жестоке дестабилизације положаја у "бившим републикама" (принуђен сам да употребим ту идиотску формулацију), на бази увођења масовне пропаганде, која је на срећу, у рукама ТВ извештавања у Москви. Сада је такође иницијатива у рукама Москве, и не треба бити спор и само причати. Најлепши споменик онима који су погинули испред Белог Дома – није растурање, већ стварање велике државе, империје по образцу из 1900. године. Мене ће оптуживати, знам, за национализам и екстремизам. Као и увек. Као пре две

и по године, када сам изашао на председничке изборе са лозинком "Ја ћу штитити Русе и мале народе". Тад су ме назвали шовинистом. А сад чак и Козирев штити (истина, за сада само на речима) Русе на Прибалтику. Где је сада деморосовска Русија (демократска Русија) са својим "општељудским вредностима"? Где је сада деморосовски позив регионима "Узмите онолико суверенитета, колико можете понети"? На то није лепо чак ни подсећати. А неправилна конверзија коју сам ја увек критиковао? А чишћење Москве и других руских градова од криминалаца – јужњака? Чију је идеју почео да спроводи градоначелник Лушков (мада у благој форми)? Гљеба Јакуњина, Лава Пономарева? Гаљине Старовојтове – посланика из Јерменије? А ко је први у читавој земљи проговорио о губернијама и штети од сахаровског пројекта устава, по коме у Русији треба да се формира на десетине феудалних кнежевина? Демократски Руси су се тада клели у Сахарова, а сада ћуте. Схватили су: идеје Сахарова воде у апсолутне локалне ратове. И кад је вотка у питању, мене ће се опет сетити. Ја нисам само говорио о јевтиној вотки, већ о томе, да су вотка и дуван, изузетни доходак за државу. Алкохол и дуван се не смеју извозити, морају се производити искључиво у државним фабрикама, под државном медицинском контролом, а продаја мора да буде искључиво у државним продавницама по фиксним (подвлачим фиксним) ценама. Јефтино, да би се уништило приватно печење ракије (самогона). Само тикван или агент ЦИЕ могли би да уступе државни приход од алкохола и цигарета странцима, који нам нуде свакакве гадости у лепим флашама и кутијама. А затим би тај исти звекан или агент плакао да нема за плате лекарима, да нема пара за дугорочне инвестиције, нити за изградњу путева. И стварно, нема. Ти си сам уступио тај доходак. Дуван, вотка, шећер и вуна – треба да буду у искључивој надлежности државе. Јај новац је државна имовина. Плус железница. То је такође свето, државно. Ето, о томе сам ја говорио. А од мене су направили "великог пријатеља алкохоличара" (мада су алкохоличари такође део нашег друштва).

У ствари, хајде да дефинишемо, какво друштво ћемо створити? Да ли ће у том друштву бити богатих? Обавезно. Да ли ћемо сваких пет година правити прерасподелу, од неког нешто узимати? Не. Ми нисмо пролетерска партија. Да ли призањемо приватно власништво? Да, наравно. Да ли ћемо дозволити да умре од глади пензионер или дете, које је остало без родитеља? Никада. Помоћ, кров над главом, медицинска помоћ, бесплатан хлеб и бесплатно млеко морају имати најнесрећнији. Управо то је социјализам. Али ми ћемо имати свој социјализам, не шведски ни белгијски, него наш национални, направљен код куће, пртени, замешан на задружној, колективној психологији, социјализам ораница и обојака. Са великом улогом државе и чиновништва. Гајдар би хтео да "измајсторише", малу, како он каже, компактну државу. Како то? Ми треба да градимо путеве, да хранимо Север, да издржавамо велику армију и безбедност, да разрађујемо нове технологије и јаку науку. Ко ће нам за то дати паре? Млади вукови. Они, који су после штампања закона о кооперацији, задигли панталоне, потрчали за новцем и за самопоптрђивањем. Они, који су кренули од компјутера, а затим се "уздизали" преко обојених метала и иностране старудије? Исти сам као и они. Ја сам у освит перестројке започео сопствену ствар – у политици, они у бизнису. Ја сам кренуо одоздо – од малих група, које су се скупљале у сумњивим становима, до победе на парламентарним изборима у Русији. Они – од малих задруга, нелегалне трговине, до јаких фирми. Ја ћу помоћи тим људима. Нећу их гушити порезима. Дозволићу им да имају оружје, да се бране од бандита. Примораћу државу да их чува, и најважније – даћу им да се баве озбиљним бизнисом – не алкохолем и вотком, нити чоколадом, већ разрадом локација за изградњу великих фабрика. Чујбасовска подела имовине "својима" ће бити прекинута. Све ће бити

поштено и једноставно. Ако имаш паре – дођи и купи фабрику или хотел, ако немаш – штеди. И све јавно – на аукцији. И свакодневни извештаји колико пара има у буџету од приватизације. Да ли можете замислити колике паре се могу добити од продаје таквих објеката као што су ВДНХ (изложбени простор) или од хотела "Космос" у Москви? Трилиони!! Где су ти трилиони? Код Чубајса, у викендици?!

Време је да се приватизује и војна индустрија. И ту треба дати младим вуковима део. И тада ће и они схватити зашто нам је потребан нови носач авиона или војни хеликоптер. И више их неће занимати царинске дажбине за вотку "Распућин". И спољна политика мора да буде у служби младих вукова. Погледајте шта се десило са Грузијом. Било је потребно да им се одузме Абхазија (на молбу Абхазаца, и наравно, на основу договора са том истом Грузијом, која се сада са свим слаже) и да се обала насели руским предузимачима, официрирама, рударима из Воркуте, да им се да по хектар земље, нека граде куће, нек се купају у мору и једну мандарине. Абхазци би били јако задовољни. Они би знали: ако су Руси ту, људи из Тбилисија неће напасти (а ако и нападу, показаћемо им). А ми, уместо рајских места, гурамо наше момке у крајеве Русије које је и Бог заборавио.

Уопште, треба срушити бирократско-чиновнички механизам приступа ресурсима (почев од закупа ненасељених просторија и завршавајући са освајањем природних резерви). Само јавне аукције на којима се презентирају не појединачни објекти већ све – некретнине у градовима, основна средства предузећа, новчани и природни ресурси. Кредит Централне банке такође преко аукције. Никаких наменских кредита. Ако се све то уради, онда ће за неколико пута појефтинити закупнина, снизити се камате на кредите. Ако се каматне стопе смање за 30-40%, појавиће се дугорочне инвестиције, а то нам је и потребно. Једини минус је што ће чиновници остати без мита. Али, дођавола са њима!

Структурна политика треба да буде таква, да се на светском тржишту појављују конкурентни производи (нафтна хемија, гасна индустрија, аерокосмичка грана, ооружје и т.д.) и да се у то улаже доста средстава. За све те "важне зоне" треба да постоји режим повластица у опорезивању. Уосталом, стегнућемо каиш, овде дати колико треба. Влада треба да направи списак од 200-300 приоритетних објеката за инвестирање на бази постојеће производње. И новац не треба давати директно, већ преко сигурне комерцијалне банке и структуре, из које затим тај новац можеш и да узмеш.

Проблем савладавања смањења производње је проблем платне способности становника. Сами богаташи неће понудити робу руске производње – они више воле увоз. Али распад се може зауставити и давањем потрошачких кредита, индексацијом улога становништва у штедионице и наменске облигације. Када сам ја у предизборној кампањи предложио да се компензирају губици због либерализације цена и да се индексирају улози, мене су почеле да гуше све "демократске" новине оптужујући ме за неозбиљност и демагогију. Али зашто, питам вас, зашто се не могу индексирати улози уз давање облигација грађанству – то су дужничке обавезе државе са роком гашења од 5-10 година (са 20-30% годишње камате) и да се од тих облигација створи јемство у комерцијалним банкама за добијање потрошачких кредита. То не би довело до штампања допунске новчане емисије, већ би само променило структуру постојећих кредитних улога. Али, рећи ћу вам искрено, кад не постоји елементарни ред, најбољи економски планови падају, када нема тешког рада може се красти и остати некажњен, кад нема власти онда у свим сферама управља мито. Зато ћу почети испочетка. Упитаћу двадесетогодишњег Ахмета који се вози у најновијем мерцедесу по Москви, чиме се бави по цео дан. Ја ћу одмах дати отказ сараднику милиције, који док гледа у посланичко уверење (књижицу) изјављује: "За мене Ду-

ма (Парламент) није закон". А за украдене милијарде преко банкарских манипулација одмах ћу стрељати. Чиновници треба да су на послу на време – од девет до шест. Чистачи треба да чисте улице. Возови треба да иду по возном реду. И треба да су осветљени. То је елементарно. Ако тога нема неко ће морати да одговара. Овде ћу се поставити не као теоретичар-економиста, већ као руски практичар.

И баш као руски практичар ја не бих дозволио да се поред живог председника озбиљно разматрају варијанте о његовом смењивању, и да се чак и "бирају" заменици. У тим новинама одмах би се открили неплаћени телефонски рачуни на износ од неколико милиона до-

лара, и због неплаћања би им се искључили телефони. А овамо, кад се окренеш, казна за употребу чајника и до сто милиона долара. И можда ће, на крају крајева људи схватити, да није лепо да за живота "татице" деле његово наследство.

Успут, "о татици". Пријатељи-саборци већ полако престају да воде рачуна о њему. Са Запада стижу алузије да је он своју улогу одиграо, да треба новог тражити. Чак су и ревизора послали – дедицу Никсона. Рећи ћу вам као руски практичар – рано су почели да отписују Јељцина. Борис Николајевич је апсолутно мистична фигура. Њега су сахрањивали и политички и физички десетак пута, али он је васкрсао. У речницу на "Никољиној гори" није се утопио, у авионској катастрофи није погинуо. После два пушња је остао, Горбачова је надмудрио, победио. Такву партију је разбио! Једноставно је херој из руске бајке. Да ли је ико од присутних на Пленуму ЦК 1987 године, кад је побеђен Јељцин и помислио, да је пред њима будући председник? Јељцин у политици не иде по шеми Фридмана, већ својом интуицијом. Зато се он не може посећи логиком. Као ни ја. Обојица смо мистици. По логичким законима ја такође нисам могао да победим на парламентарним изборима

и да будем трећи 1991. године. Због тога је на изборима за новог кандидата за председника Јељцин мој најопаснији конкурент. Остали су – сеоски учитељи и момци из престоничких стручних школа.

Ако Јељцин, који је успео да изврши прва три покушаја – уради то и четврти и пети пут, његове шансе ће бити далеко веће. Он ће постати цар – отац. Напомињем: четврти покушај је успостављање губернија у садашњим границама Русије. Пети је, успостављање Русије у границама СССР по принципу губернија, без република – посредника. А то није далеко ни од шестог покушаја – продора на Југ, ка Индијском океану.

Али то је већ моја шанса, моја мисија.

(април 1994. г.)

IV глава

ЗАШТО ОДБАЦУЈУ ЦАРА БОРИСА И "ЛЕПЕ" СЕ ЗА "МММ" И "ГММ"?

"Не... не може се вратити филм уназад"...

(из популарне песме)

Не, није све добро у нашој краљевини. Присутне су свакојаке верзије како се сви брину за здравље његовог величанства, сви причју о споразуму (када се непрестано говори о миру, јасно је да је конфликт близу). Да би умирили једни друге, одлучили су да потпишу акт о ненападању. Ја сам такође у Кремљу потписао такве првомајске пароле ЦК КПСС, зато што би непотписивање таквог акта са моје стране могло да код бирача створи илузију о изузутној важности тог документа и да проузрокује непотребну галаму. Договор су смували, а шта даље? Зашто се сада ствара пометња у самом врху? То што нижи слојеви друштва не желе да живе као пре, разумљиво је. Али, зашто врх не може?

И опет се враћамо на тему избора од 12. децембра. Један од најважнијих резултата тих избора била је политичка погибија многобројних "кандидата за Председника". Мишљење народа, као што се видело, много се разликује од измишљотина експерата из програма "Закључци". Пукле су све службе јавног мњења са својим фалш анкетама. Гајдар, Јавлински, Шахрај, Боровој, Травкин, Вољски, Собчак, на крају су ипак сазнали да нимало не вреде.

Обратите пажњу, сад нико не тражи превремене председничке изборе. То је због тога што су сви схватили ко има реалне шансе да буде председник. Да су Гајдар или Јавлински прикупили близу 40% гласова, све новине би писале о томе да су хитно потребни ванредни избори. А Черномирлина би сигурно појели – народ је тобоже, подржао реформаторе, одлази Викторе Степановичу. Али народ није подржао реформаторе и никаквих 40% нису успели да сакупе. Победио сам ја. А Черномирдин је остао и сви су заћутали кад су избори у питању.

Пошто су схватили да на јавним изборима може да буде свакојаких изненађења, "реформатори" су почели озбиљно да размишљају о варијанти "без избора" о чисто кулоарској предаји власти. Одатле гласине о болести Председника, одатле разне "верзије". Опилава се пуле народа. Из руских политичких кругова у штампу се "пуштају" идеје о томе да је Јељцин ослабио, да је своје "одрадио", да је по својој природи рушилац, а потребни су ствараоци. Паралелно кружи теза о томе да се народ уморио од политике, да равнодушно гледа на све изборе. Кажу, бирао не бирао, ништа се не мења. Дискредитује се Државна дума. О себи нећу ни да говорим. Свако, кога не мрзи да пише, спомиње у новинама да је Жириновски свашта обећао а ништа није урадио. А шта ја могу и да урадим? Да ли постоји у свету иједна земља

где је партија која је победила на изборима за парламент, уместо честитки добијала само шамаре. Шта је могу да урадим ако немам ни једно место у извршној власти. Баш ни једно! Бар да имам заменика министра за информисање. Не дају! Ја, лидер странке, немам државне телефоне, а преко градских, као што је познато, не могу да добијем ни директора сауне. А ми се залажемо! Помогли смо да се из затвора пусте политички осуђеници, провукли смо закон о пензијама, покушавамо да утичемо на ситуацију у бившој Југославији.

То је наравно, мало. Али, ако нам дате посланичка места у влади и већину места у парламенту, ми ћемо подићи Русију.

Али они нам не дају ништа. Они су за себе све урадили. Њима нису потребни избори. Али им ни Јељцин више није потребан. Он им је био потребан као застава у време борбе са старим системом, и затим као политичко покриће за "реформе". За две-три године појавиле су се финансијске групе, у њима су се истакли политички представници и они желе власт. У овом тренутку су иза власти вишемилијардисти и трилијардисти интереси, дозволе, лиценце, комерцијалне структуре, банке. А садашњи председник све те игре не игра и зато није потребан. Он је некако сам за себе. Иза њега ничег нема сем народног поверења из 1991. године. И Запад такође напушта Јељцина. То се нарочито приметило после боравка Клинтон у Москви. Очигледно, Американци су извршили експертизу јела из наше "политичке кухиње" и нису били задовољни главним куваром. После инспекције Клинтон тон западне штампе је према Б.Н. (Борис Николајевич Јељцин) постао сувопаран, хладан, понегде саркастичан. О његовој посети Шпанији – само мало речи на последњим странама новина. И опет, поново прежвакавају тему о његовом здрављу. Тако се ствара јединствена антијељциновска коалиција. Она иде од аналитичара Беле куће (америчке) до наших рођених комуниста и аграраца. Избија у први план и економска основа те помоћи. Они, који су зарађивали огромне своте новца 1991-1992. године сада су у паници. "Пуцају" банке, без трага ишчезавају фирме. Млади вукови, који су се пробијали одоздо, ниоткуда, и који су волели Јељцина због антикомунизма, осећају жестоки недостатак кисеоника. Они су разочарани. У први план избијају државне структуре око власти које заступају интересе високих чиновника. Ти чиновници нису никада волели Јељцина. И чак шта више, иако данас зарађују стотине хиљада долара, са уздахом се сећају "старих времена" када је био "ред".

Али, како се пева у песми, филм се не може вратити уназад. Младе људе, који су осетили укус новца и самосталности, натраг у НИИ (Научно-истраживачки институт) не можеш утерати. Можеш их отерати у криминал, што је, очигледно, садашња држава и урадила. Погледајте познате фирме као што су: МММ и ГММ. Они узимају од народа новац дајући велике камате. Са једне стране, на каналима телевизије су примамљиве рекламе о услугама тих фирми, а са друге стране у програмима вести говоре да те исте фирме имају проблема са финансијском полицијом. са ЦБ (Централна банка), са Министарством за финансије. У канцеларије упадају порезници са аутоматима, узимају документа, плаше клијенте. Да ли је то нормално? Држава би требало да је срећна зато што је неко успео да лепо освоји тржиште и да победи у конкурентној борби са новцем државне банке испред којих су били огромни редови, где су камате мање, где су девојке иза шалтера биле дрске, и где нису умели да направе рекламу. Зашто давити коку која носи златна јаја? Боље је да позовете момке из "МММ" и из "ГММ" и да кажете; другари, ако не платите порез и не испуните одговарајуће услове, имаћете неприлика. Ако будете плаћали и испуњавали услове биће вечна љубав. Али, не треба мучити, не треба вечно држати неког у неизвесности. Будите сигурни, млади вукови ће уради-

ти све како треба. Пред њима је читав живот, и зашто да кваре односе са државом?

Исто тако је и са криминалом. Држава мора да уме да се договори. На пример, ја бих се са задовољством сусрео са ауторитетима из "света подземља" и рекао бих им: потребно ми је, да угушите улични криминал, да узмете у руке малолетнике који не умеју да размишљају, а за узврат, препуштам вам ваше сфере – казино, проститутке, сумњиву трговину у киосцима. Али, у моје сфере, веома важне за државу, молим вас, не мешајте се! Они ми одговарају: добро, али погледај недоследност мили-

ције. Ја одговарам: дајте чињенице. И тако даље. И ми се погађамо. И све ћемо решити. И ако сваки покрајински административни старешина буде имао за саветника неког жестоког локалног момка, онда ће имати кога да пита за насртаје на старице на улици, за пожаре и убиства. И треба знати спојити силу напада специјалца, који су потребни да би се мало охладиле усвијане главе са суптилном дипломатских маневара.

Поставља се питање: а како замишља смену власти Либерално демократска партија Русије? Одговорићу вам: само преко избора. Јавни, достојанствени, слободни избори. Никада нисмо желели никакве преврате и нећемо исто предузимати. Нама су потребни избори као празник, као што је потребно добро здравље. Избори локални, регионални, федерални. Сваке године некакви избори и референдуми. Треба навикнути људе на изборе, као на јутарњи чај. Ако нису изабрани прави – следећи пут ће се исправити грешка. Ниси задовољан господином Х – сам си за то крив. Па ти си за њега гласао. На састанцима ми често прилазе људи и говоре ми: "Помозите нам, Владимире Волфовичу, страшно тешко живимо". А ја их питам: "За кога сте гласали 1991. године?" "Нисмо за вас". И ја осећам да они дубоко преживљавају све то, зато што осећају да су и они саучесници онога што се догађа. Они су такође делимично одговорни, помало, али су одговорни.

Али парадокс је у следећем. Они који су у великој мери одговорни, уопште не намеравају да се кају. Недавно је Јегор Тимурович Гајдар написао о мојој скромној личности читав чланак. Назвао ме је "фашистом" и ко зна чиме још... Свеједно, због "фашисте" Жириновског, за све ове године политичке каријере није пала ни кап крви. Ниједна! А код Вас, Јегоре Тимуровичу, није све тако једноставно кад је крв у питању после догађаја од 3-4 октобра. Не чујете ли ноћу можда вапаје убијених и претучених испред Белог дома (парламента)? Па то нису били политички противници, већ обични мушкарци и жене, којима сте Ви, Јегоре Тимуровичу, у химлеровском духу, одузели пензију, новац са штедних књижица, посао. Да ли сте заборавили на права деце у време приватизације станова и сала се хиљаде беспризорних као у годинама грађанског рата, витлају по железничким станицама, а Државна дума треба да исправља ваше "пропuste" у закону.

Мене, за разлику од Вас и других "демократа" никада нису занимали лични подаци другог човека. Никада! Мене не занимају: порекло, родитељи, лични живот, сексуалне наклоности, када је у питању државни посао. А Вас, види се, очигледно и то занима. То Вас приближава вашим немачким колегама, политичарима тридесетих година, који су такође волели да копају по туђим биографијама. Ви сте се, мало уважени Јегоре Тимуровичу, јако узбудили, када сам се ја обратио "младим вуковима", новим руским предузимачима, који су се уздигли на врх перестројке. Па, ви сте мислили да су они "ваши" људи. Они су били "ваши" 1991-1992. године, када су паре "падале с неба". Сад им није потребан само новац јер их је физичка наслада од великих сума прошла, сад им је потребан утицај, стабилност, заштита, да су им доступни ресурси. Њима је тесно у Русији, они желе експанзију. Не желе да у Европи буду трећеразредни људи. Они желе да осете, да је иза њих "велика" земља. А ви им, Јегоре Тимуровичу, држите часове о томе, како је штетна инфлација. Ви их више не разумете. И још нешто. "Млади вукови" не воле губитнике. Они воле победнике. А ви сте изгубили битку за место премијера, а затим и изборе...

Не љутите се. Нисте ви лично изгубили. Изгубила је читава демократска номенклатура – они који су наименовани у последње две-три године. Они не могу да се уздигну. И зато се они љуте, зато их је разочарао "цар" Борис. Све је то "шуље". Они ће га појести. Пре ће он њих. И зато, не губите узалуд време, Јегоре Тимуровичу. Спакујте кофере, и идите да држите часове на Харварду или у Вашингтону. Старовојтова је већ тамо.

(25. маја 1994. године)

У глава

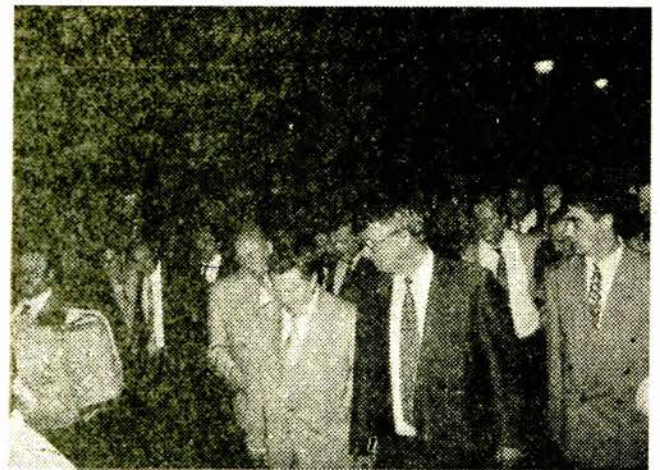
МИХАИЛ ГОРБАЧОВ

Приближава се десетогодишњица перестројке. Они, који не буду лењи, ускоро ће писати и говорити о томе. Или ће ћутати. У зависности од ситуације. По старој, доброј традицији, ја ћу се потрудити да почнем пре свих, да отворим сезону расправа о историјској улози Михаила Сергејевича Горбачова и о његовој перестројки. Западњаци су Горбачова назвали човеком деценије. То је грешка. Горбачов је једна од кључних фигура столећа, чак и миленијума. Он мирно може да стоји поред Наполеона, Петра Првог, Лењина. Његова владавина је утицала на читав свет и прекренула га. Друга је ствар, која је цена и које су последице, ко је победио, а ко је изгубио, шта су Руси добили на крају глобалне Горбачовљеве игре. И баш то, ми и желимо да рашчистимо. Систем, који је почео да дрма Горбачов, већ је био апсолутно труо. Он је умирао. Загалио је природу, потонуо у бирократију. То је био модел војне економије, који је парирао епоси агресије споља. Али, са појавом ракетно-нуклеарног наоружања, могућност спољне агресије се јако смањила. Фактички, од момента појаве међуконтиненталних ракета, требало је почети са реформом у економији. Али, ми смо тридесет година тапкали у месту. На кичми, и у мозгу тадашњих руководилаца заувек су се уселили Стаљин и рат. Али сви они полако умиру. И млади генерални секретар Горбачов, који није омирисао барут, васпитаник кремљевских санаторијума и сауна за руководиоце, почиње да "љуља" систем. Причају, да је требало поћи кинеским путем, корак по корак, без оштрих покрета. Почети од пољопривреде, а затим постепено раширити реформе на цео "казан". Теоретски, то је било могуће и правилно. Али, у крајњем случају то није за Русију. У Русији не воле да се било шта ради постепено, овде је или овако или онако, или је хладно или топло, или су сви редом атеисти, или верници, или су сви комунисти, или монархисти, или сви добровољно раде суботом, или сви имају киоске. Не, ми нисмо за

етапе. Косигин је 1965. године хтео да по етапама увече реформе, и "загригну" се. И зато је Горбачов морао да бира – или да дође до краја, или да се врати назад. Да роди, или не? И он је родио. Професионалног политичара увек јако интересује тактика. У том делу Горбачов и његови сарадници нису били лоши стручњаци. Уопште, КПСС је добро учила своје кадрове само у једној, јединој области – како да преживе у рату апарата, учила их је науци лавирања и интрига. Та партија их није учила стратегији. Стратега она није трпела у својим реловима. Зато је и настрадала. Али, 1985. године КПСС је још увек била јака! Још како јака! И 1985. године Горбачов је узео оштру секиру и почео да сече дрво. Да погледамо како је он то радио. Са леве стране је пустио "Демократски савез", где сам ја започињао своју политичку каријеру. За митинге "Демократског савеза" на Тргу Пушкина знало се у читавој земљи. Званична пропаганда је критиковала "Демократски савез", али га је тиме уздизала. Та "шачица" људи није представљала никакву друштвену снагу, али су говорили да је озбиљна организација. Ја сам и тада схватио, да је неком на самом "врху" то било потребно. Сад ми је јасно коме – Горбачову и Јаковљеву. А стари партијски "апаратчици" читали су у својим затвореним документима говоре Новодворске и мислили: "Да, нема никаквог реда. Сви са Западом флертују. Боје се да му затворе уста". Они још нису схватили, бедници да их издају. Са десне стране Горбачов је пустио "Сећање" са његовим патриотским лозинкама. Унутар партије, детонатор је био, прстом судбине, предодређени насртљивац Јељцин. Заправо, уз помоћ Јељцина Горбачов је хтео да покуша да разбије врхушку партије и да уједно открије расположење у ЦК. Докази? Врло једноставно. Горбачов је по сопственим речима знао, да Јељцин жели да се појави и оштро говори. И због нечега, дао му је реч на самом почетку рада Пленума ЦК. Без знања генералног секретара за говорницу нико до тада није излазио. Значи, Горбачову је било потребно заонстравање. Тај пленум ЦК где је Јељцин тек мало замутио воду уз јавно разумевање генералног секретара, много је говорио о самом Горбачову. Он је схватио да је ЦК – монолит, скуп искусних партијцаца, који су на перестројку гледали као на редовну кампању, каквих је било на десетине за време совјетске власти. Ти партијци ће сабити у хошак сваког генералног секретара, тим пре њега, младог и провинцијалца. Тада је Јељцин био жртва. Али, обратите пажњу, Горбачов није поставио Јељцина за амбасадора или саветника у Монголији, где би га заборавили за пет дана, он га је поставио у Москви, где је овај убрзо постао херој нове "штампе" и програма "Поглед". Тако су они и пошли у перестројку заједно Горбачов и Јељцин, споља ко' бајаги опоненти, али ђаволски потребни један другом. Јељцин је постао моћно оружје у рукама Горбачова помоћу кога је овај ударао по партијском систему. Али, по законима дијалектике, Горбачов је сам одгајао свог конкурента и гробара.

И угушити тог конкурента значило би да Горбачов хоће да угуши и саму перестројку, да запали свој политички мандат и да остане са онима, који му никада неће опростити "хировитост" и који неће отићи у пензију, већ на онај свет. Ето, таква је то драма. Када је схватио да не може реформисати ЦК, он је формирао паралелну структуру – Скупштину народних посланика. За то је већ дошло време. Читава бригада "говорљивих" професора, писаца и уметника је чекала свој тренутак. Три године су се они такмичили са критичарима КПСС на страницама "Агањка", и "Московских новости", у дебелим часописима, као гости код "виђених" ТВ водитеља. Док су се покрајински одбори борили за убрзање и као и раније се знојили на непотребним партијским сеоским активима, Горби је дао и срце и душу друштва другима – апсолвентима МГУ и Институту за књижевност. То није урадио из немоћи, већ свесно. Захваљујући гласности он је добио паралелну структуру власти –

Скупштину, која је кренула у борбу са одржавелом комунистичком партијом. Уопште, идеја паралелних структура је моја омиљена идеја. На њој треба да се заснива читав политички рад. И у свакој нормалној партији треба да постоје паралелне структуре. Комунисти су уништени зато што то нису схватили. Њихова партија се градила на принципу монопола управљања: у земљи, право на монопол је имао Генерални секретар а у покрајини – први секретар покрајинског комитета, у рејону – први секретар рејона. И када је Генерални секретар укинуо партију – она је одмах престала и да постоји. Један човек је целу партију (и то какву!) распустио. Све због монопола. Правилно је Лењин говорио – сваки монопол је – трулеж. У нашој партији се развија идеја паралелних структура. Постоји Виши савет, а такође и "кабинет у сенци". Постоји апарат партије, а постоје и органи у Државној думи. Ти органи су конкурентни. Одлично! У провинцијама, у неким регионима формира се по неколико партијских организација. Добро. И зато, када неко од партијских руководиоца, напр. из града Н-ска дође до мене и каже ми: "Волфовичу дај нам паре за факс и компјутер" ја му одговарам: "У твом граду живи бизнисмен С., који је синоћ био код мене и нудио ми факс и компјутер и сваку другу помоћ а ја сам му дао задатак да у граду формира још једну партијску организацију." Човек уместо одговора ћути гледајући у под и у моје ципеле. Затим одлази и почиње да се врти. Ако не почне – све пропада. У садашњој партији дужност не нуди никакве предности у односу на друге партијце. Код нас се људи цене онолико колико стварно вреде, по ауторитету. Питање је исто – шта можеш да урадиш у овом животу? Шта иза тебе стоји? Новац или утицај, добре везе или важна информација, умеће да се испуне наређења или да се смисле добре комбинације. Ми имамо људе, који нису на високим партијским дужностима али су по ауторитету изнад високих руководиоца, зато што много што шта могу. Моја власт у партији није заснована на месту на коме сам, већ на ауторитету. Ја могу сутра своје место да уступим било коме и због тога се ништа неће променити. Ја могу да се назовем млађим референтом ЛДПР и опет ћу поштно руководити. Ја гледам на партију као на скуп ауторитета где сам ја – најважнији ауторитет. Ја хоћу да скупим на једно место

све и да видим – овај контролише економију тог региона, овај има одличне везе у иностранству, овај има новац, овај уме да мисли. И најважније је – да сви имају жељу да раде заједно, да решавају крупне задатке а не да се "хватају" за ситнице. КПСС је пропала зато што се претворила у Државну управу, зато што су се сви бавили свакодневним стварима – становима, вилама, путовањима на одмор на море, ситним крађама. Апарат се одвојио од целе партије, стао изнад ње, саградили су себи палате, и дистанцирали се од живота завесицама на црним лимузинама. А апарат праве, живе партије мора да буде испод саме партије. Треба да седи у лошим просторијама где се зими не ложи, да прима мало и да се

труди, труди, труди. Као гладни пси на сметлишту. И само најиздржљивији се уздижу до ауторитета. Ја сам осам година летео по руском политичком сметлишту, док нисам постигао огромни успех. Сто парципела сам похабао на митинзима, скуповима и уличним походима. Стиснуо сам хиљаде, десетине хиљада руку. Сусретао сам се и разговарао са огромним бројем људи који су на различитим положајима, од узгајивача јелена – до лидера земаља. Људска енергија ме храни. Та енергија храни партију.

Али да се вратимо Горбачову. Једна од најзагонетнијих тема епохе његове владавине је историја међународних конфликта и сепаратизам. Несумњиво је, да је Горбачов преко канала КГБ свесно распаљивао конфликте у покрајинама. А докази? У току 1988–1990. године систем је још увек успевао да држи ствар у својим рукама и сваки хушкач, агитатор и покретач могао је да буде послат јако далеко, и да се родбини посаветује да га забораве, да не би имали непријатности. Али, Горбачов је кренуо путем расприравања. Никога нису дирали. Формирали су народни фронтови, јавно су се појављивали у новинским ступцима, у парламенту. Да би се појачао утисак, долазило је до крвавих сукоба. Почело је од јерменско-азербејџанског непријатељства, преко Прибалтика и затим је све кренуло. Прекретница је била – избор Врховног савета Русије, и почело је да се измиче тло под ногама Горбачову и да истиче руски суверенитет. Када су протутњали сви ти догађаји и распао се Савез, одједном је постало јасно да су многи активни чланови тих Народних фронтова сви националисти, и да су одавно сарађивали са КГБ. Час овде, час онде загрми, дође до скандала. Интересантни предзнаци, зар не? И још интресантнији факат. 1988. године на власт у САД је дошао Буш – бивши шеф ЦИЕ. А на челу КГБ те године је био Крјучков – дугогодишњи први човек у спољној обавештајној служби. И тако, на сцену су изашла два обавештајца, која су одлично знала све сценарије етничких конфликта и варијанте њиховог развоја. Сценарио распада СССР им је био јако познат. А распад источно-европског блока? Људи из КГБ и наше дипломате припремали су пуч против Хонекера, обрађивали поједине чланове у руководству ДДР-а. У Чехословачкој "плишану револуцију" је извела државна безбедност под пристојом другом из Москве. Обратите пажњу, све источно-европске револуције су се догодиле скоро истовремено, као по наређењу. Заправо,

"како"? Баш по наређењу. По наређењу из Москве. Загонетни су и догађаји у Букурешту, где је одједном испливао за председника пријатељ Михаила и Раисе Максимова са московског универзитета – Илијеску. Много је загонетки. О њима би могао да прича координатор "демократских револуција" у источној Европи, заменик председника КГБ – Грушко, али он ће ћутати још наредних 200 година. Његов је посао такав. И зашто су Горбачов, Шеварнадзе, Крјучков, Јаковљев радили све то? Издали су источну Европу, допустили су пред сепаратизмом, испровоцирали су издвајање покрајина у Руси-

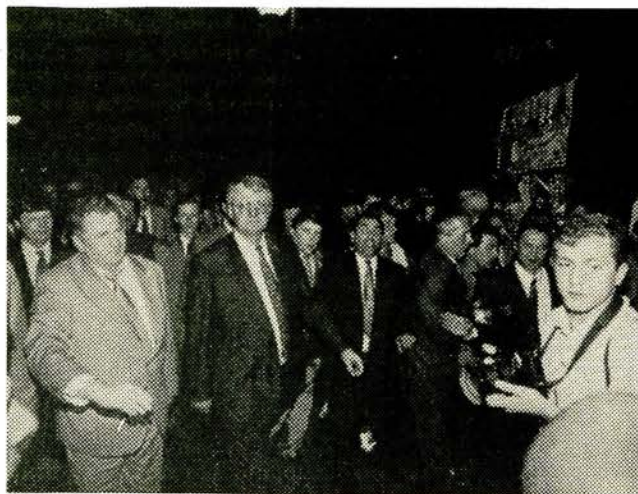
ји? Политички ентузијазам од ломљавине старог? Лична корист? Незадрживи ветар историје? Наравно, било је присутно и једно, и друго, и треће. Али у вези са тим је постојало и нешто објективно, јако озбиљно, што сам ја схватио још пре шест година, а неки то ни до данас нису. Постојало је све неиздржљивије хранити покрајине, потхрањивати јефтином нафтом и енергијом "излоге" социјализма у Европи. И тада смо их "откачили" са задовољством. Просто речено, ми смо их "оставили", подвалили смо им са "лутком", како се то практиковало, у валутним "Берјоскама". Они су се "ухватили" за ту "лутку" као за суверенитет, потрчали су, отворили је, а тамо, испекани папир. Погледајте шта се догађа у "независним" државама у овом моменту? Беда, сиротиња, голаћи. Производња опада, ниоткуда никаквог бизниса, ратови и предосећање да ће рата бити? А сетите се како је било пре 10 година. Они су били краљевци. Градили су виле у Тбилисију, руска жена је устајала у пет ујутру да би на пијаци успела да купи за децу млеко. У многим руским градовима су заборавили како мирише кобасица. Узгред, ми смо почели да заборављамо, да је у протеклих 70 година 30 година на власти била "кавказка група" (Стаљин, Берија, Орцоникидзе и гомила кавказца са мањим чином) а других 30 година "украјинска група" (и Хрушчов и Брежњев су много година радили у Украјини и одатле довели у московски апарат огроман број људи). "Кавказци" су помагали Кавказу, "Украјинци" су са задовољством улагали новац у Украјину. Украјини су поклонили Крим, тамо су градили добре путеве, савремене агрокомплексе. А Централна Русија је била сва у рушевинама, без путева, пијана, са селима без перспектива. Са распадом Совјетског Савеза, распале су се савезне структуре које су довлачили републички лобисти, и који су исисавали сокове из Руса. И добро је што су пропали. Сетите се, колико је "везених капица" трчало по Кремљу, на конгресима? Сада у Државној думи нема ни једне. Дошло је до русификације власти. По новом руском уставу, у коме има много наших идеја, нема глупавог Савета националности. Процес је кренуо, како је говорио Михаил Сергејевич. И свердловски лобисти више ми се виђају од чеченских или дњепропетровских из познатих разлога. Постоји још нешто што сам ја наурио још пре шест година. Као одговор на расприравање национализма м а л и х нација, обавезно се буди национализам код Руса (јак) и великодржавни. Комунисти су се, још из времена Лењина, јако плашили баш руског национализма. СССР се градио на расприравању "националних" осећања м а л и х народа (имате своју републику, своју владу, своју писменост, своје писце) и потпуном угушивању руског шовинизма. И поред свега, комунисти су знали да је и Русима понешто потребно. И онда би преко писца потурали тихи, добар, невешт шапат о "Русијци"; о селима, шумама, пољима о бајном Петру и "дојиљи" Марји. На телевизији су безубе старице певале частушке. Некакви брадати типови су уздисали, причали да нестају народне традиције и није били ни речи о историјској снази Русије, њеном утицају на светска збивања, о њеном импресивном богатству. Истина, у епохи стагнације је постојао један човек који је често спомињао да Русија није земља пијаних мужика, већ империја са бљештећим дворцима у Петрограду, са великом историјском традицијом и заслугама, да има генијалне мислиоце и напредну културу. То је био Иља Глазунов. Шовинизам Глазунова није подразумевао браду, луксузна иностранна одећа и цигарете "Малборо". Глазунова нису волели. "Патриоте подземља" он је нервирао својом искреношћу и западњачком углађеношћу. "Западњаци" су мрзели његове великоруске мотиве док се напротив, он мени допадао. Ја сам много година касније, схватио да ће сањиви, "брадати" национализам одгурнути од себе људе. Руски национализам мора да буде савремен, интелигентан, агресиван, модеран, ако хоћете. Руски национализам никада не сме да пређе у крајност јер је као такав погубљив.

– Национализам је ватра! – Са таквом ватром треба бити обазрив, да не би дошло до пожара. Сећајући се Горбачова и перестројке, јасно се примећује историјска

веза. Горбачов је срушио неефикасни систем, уздрмао Партију и преко убаченог национализма и сператизма у републике, успео је да од Русије одвоји многобројне издржаване особе и "млађу браћу". Помоћу антисовјетизма одвојио нас је од "савезника из социјалистичког блока". Јељцин је ударцем своје медвеђе шале ставио црну тачку на све, и почео полако да обнавља руску самодржавност. Русија је после "тешких" операција ослабила, издужила се, храмље на обе ноге, али је поново дошла у гимнастичку салу да "пумпа" бицепсе и да опет учествује на светском шампионату. А тамо, на светском шампионату, као да јој је потребан вешт тренер, јер је наступајућа епоха – епоха поделе утицајних сфера у свету – и ко је успео већ је некога појео, а остали ће дуги низ година само свашта да смишљају. То, чини ми се, не схватају ни наши паметни економисти, ни свакидашњим пословима измучени "сосковци", ни мајстори епистоларног жанра из редова помоћника председника. Момци, пробудите се! Ставите наочаре! Ви можете да научите да производите најбоље производе у свету, али вам никада неће дати да их продате а за то ће наћи хиљаду разлога. Нама не дају да дишемо, уводе санкције нашим најбољим партнерима, избацују их са тржишта. И економским мерама то се не може прекинути. Овде треба умети и играти светску игру – негде ћеш изгубити, негде се умиљавати, а некеме ћеш се и извињити, ударивши се у чело. И свакако, памтити пример Горбачова. Лош пример. Он није умео да се погађа, да тргује (или је радио само за свој рачун). Он је био у ситуацији да извуче од света хиљаду милијарди долара за глобалне уступке, које смо и тако морали да учинимо, зато што је постало исувише тешко хранити сву браћу. За уједињење Немачке, ја бих Кола скинуо до голе коже. Канцелар Кол би код мене био витак и румен и прешао би на пиринчану кашу. Могла је читава својина ДДР-а, све земље, куће, грађевине, да гласи на Русе до уједињења, а затим, после уједињења, западни Немци би куповали сваки метар те исте земље, сваку кућицу за "Н" суму.

Зашто смо дали Ирак? А шта смо добили у замену? Фотографију Горбачова на првим страницама америчког часописа? Зашто нисмо скинули до голе коже наше бивше савезнике са Балтика? Хоћете браћо да евакуишемо своју војску? Добро, слажемо се, али за то хоћемо да добијемо део ваше територије, ТО-ТО и ТО-ТО, толико станова, неку фабрику, неке хотеле, да тамо преселимо оне Русе који се муче у загађеним градовима где зими пада црни снег. Али, Миша је био "цивилизован". Он то није могао. Он је хтео да се допада и Паризу и Лондону. Судбина Руса га је мање занимала. Слично томе, мало га је интересовала и економија, у којој је направљено толико грешака. Од 1985. године, нисмо уложили ни динар у нафтно-хемијску индустрију, која је увек доносила валуту. Уништили смо производњу вина и индустрију алкохола. Уосталом, и то је вероватно био део општег сценарија перестројке, макако парадоксално реформе се лакше и брже спроводе без новца и вероватно без реформи нема излаза. Али ми нисмо такви. Ми смо другачији. И ако ми повучемо руске војнике из средњеазијских "држава", за то треба да добијемо новац за смештање наших официра у нормалне градове а не у шаторе. И Русе ћемо из тих држава извући. Пре три-четири године, ја сам први поставио питање заштите Руса у целој земљи. Сада сви говоре о заштити Руса. Али, пре три-четири године, Руси су се још и могли заштитити а сада једноставно, треба их враћати! Евакуисати, као што је Стаљин евакуисао милионе људи са Запада на Исток. Руси никада нису имали баш много среће у Средњој Азији. Ја сам се родио у Алма-Ати и за све те проблеме знам не само из књига. Све те приче о братству народа у совјетском периоду, оставићемо за новине "ПРАВДА". Но, тамо је тада још и било издржљиво, а сада је тамо предатно стање, а понегде је чак и рат. Никаким договорима ми не можемо тамо Русе да заштитимо. Руси и не желе да виде мештане. Уопште не желе. Физички. А мештани желе да граде памије. Нека их са задовољством граде!

И за крај не тако давно, одмах након осатвке, Горбачов је стао на чело еколошке интернационале. Није лак корак. Ја сам већ писао, да ће се на еколошкој бази обновити интернационализам. Сада у читавом свету, наступа епоха национализма, епоха деснице, јер долази до прерасподеле утицајних сфера. Почетком следећег века партије зелених ће почети да се дижу у целом свету. Формираће се еколошке армије и еколошка поли-

ција. За загађеност околине у земљи, уводиће се међународне санкције. Еколошке идеје ће завладати светом, као што су идеје комунизма завладале светом почетком двадесетог века. Али, о томе ћу подробније писати у другом чланку. А за сада... Пратите Горбачова, он ће приредити још изненађења.

(јуни – септембар 1994 г.)

VI глава

ПОВРАТАК ИДЕОЛОГИЈИ

Не може да се не разговара о телевизији, ТВ је политика у чистом облику. Није случајно да сви они који желе да дођу на власт пузе одмах на ТВ торањ. Али, није довољно владати на каналима – треба знати како их искористити. Имам утисак да садашње руководство земље, никако не може да узме у своје руке "ОСТАНКИ-НО" и Шаболовку. Велике су то висине! Овде специјалци и оклопна возила не помажу.

Укључите увече телевизор и одмах имате утисак да сте у иностранству. Само иностране рекламе, непрекидно страни, првенствено амерички филмови и серије, једино инострани програми и видео игре, на десетине радио станица које нас свакодневно гуше западњачком музиком. SNN ће нам преко свог агента Сагалајева ускоро заменити све програме вести. Што не успе SNN довршиће БиБиСи. Више нећемо знати шта се догађа у оближњем граду, али ће нам зато испричати најважније догађаје из живота енглеске краљице и зашто је Мајкл Џексон саблажњавао дечаке. Уз вику о кризи, инфлацији, преступима, Гајдару, малим платама, украли су нам нешто врло важно, а можда и најважније – информациони и културни суверенитет. Док су дебели чиновници са качкетима покрајинских одбора на глави путовали по терену, а млади, риђи преваранти збуњивали народ "хартијама од вредности" у Русији се догодила трагедија – украли су јој идеологију. Прво су је расчланили, један део извезли у иностранство (прозападњачки оријентисане уметнике, културне раднике из области науке и спорта), а остале (тврдоглаве) су закопали у месту, оставили их без новца и поштовања.

При томе, ја идеологију схватам не као кодекс постулата марксизма или религије, већ као државност, патриотизам, рад са "својима", код чега је најбоље када се патриотизам учи, не преко принудних, тупих пропове-

ди (на томе су "изгорели" и још увек горе комунисти), већ кад је жив емоционални манир, пре свега у уметничким и публицистичким ликовима. Па ми смо искрено заволели Штирлица, и истовремено смо почели боље да се односимо према КГБ-у, где "седе" паметни обавештајци. Посматрајући Максима Максимовича Исајева, који је ишао у Берлин да изврши задатак Центра, уз осећајну музику Таривердија, ми смо стано размишљали о томе "какве људе има земља совјетска". Та пропаганда је оштрија од свих домаћих политичких просвећења на које су "дедови" из ЦК-а трошили милионе. Те милионе требало је давати телевизији за домаћи филм и видео, за истакнуту литературу. Али, све је то, како се каже, део прошлости. Сада су нас освојили за много мање од луле дувана. Док се аграри боре против увоза прехранбених производа, кроз друга врата се увози импортна роба масовне културе. И док аграрци имају неки свој лоби, где нам је "културни лоби"? Зашто ћути посланик Гусман, директор московског Филмског центра и интимни пријатељ нашег посланика Маричева? Па њему је познато да у европским земљама постоје квоте за иностране филмове и ТВ програм, да тамо владе подржавају национални филм, штите своје приказивање. Или је посланик Гусман био на неколико западних фестивала, тамо пио вино, добио на поклон хемијску оловку и нотес и зато ћути? Узалуд је све то Јуриј Соломоновичу! Боље би било да сте направили такав закон, да можете ухватити за гушу продавке јефтиних иностраних филмова који би морали да знају да је тешко и скупо доспети на наше тржиште. Третирали би да подржавају своје пријатеље – глумце, јер ће они иначе почети да просе. И ваши партнери са Запада би вас више поштовали. Схватили би: – Гусман је представник велике "филмске" државе и не може се са њим шалити и не можеш се извући хемијском оловком и блокчићем.

Можда ће те се запитати: зашто је Жириновски одједном почео да разматра све теме кад унаоколо има толико горућих проблема: границе, национално питање, избеглице, ратови, болесна економија? Ствар је у томе, што ја видим нит, директну везу између идеологије и наше политичко-економске стварности. Да ли је млад човек, који је на почетку перестројке 1985. год., кад му је било двадесет година, умео да заради новац, хтети да улаже и троши тај новац у Русији. Не, неће. Девет година он стално слуша да је најбоља земља Америка, да се треба одмарати на Канарским острвима, да треба студирати на Харварду, а лечити се негде у Немачкој. Сваког тренутка се КУЛТ ЗАПАДА доказује на телевизији, у центру и по читавој Русији, у биоскопским салама, на концертима, у новинским чланцима, убира своје плодове, плодове за њих, а не за нас, они имају прилив новца и памети. На њиховим обалама наши богаташи купују куће, Шпанија и француска имају "нове" туристе (а Сочи и Јалта су их изгубили), у њиховим продавницама више воле да купују наши грађани. Кад причају да је одлив капитала из наше земље само из економских разлога и због несигурности закона у Русији – то није истина. Тај одлив испровоциран је Јаковљевом пропагандом и величањем Запада, и у вези је са комплексима ниже вредности Русије: ("Код нас нема таквих кола" ... "Ми немамо такве певаче" ... "Ми још увек морамо да пливамо" ... "Треба учити од Запада" ... "Треба да научим да будем цивилизован" ...). Додела Оскара у далекој Америци, преноси се из "Останкина" као наш национални празник, сат и по гледамо како неко неког љуби и чести га му, показујући добро намештене зубе. Већини нашег становништва нису познати хероји тих свечаности. Нико није видео филмове који су победили. Шта ће нам све то? Да ли је "Останкино" приказало уручивање руских државних награда? Пет секунди у програму вести. Од сто људи, који су случајно интервјуисани на улици, ни један, убеђен сам, неће знати презиме лауреата Државне награде у Русији. У ударно време "Останкино" широм земље преноси репортажу о јубилеју америчких глумаца које ми знамо из једног максимално из два филма. А нек' проба наша звезда, коју у Русији свако дете зна, да се пробије у јубиларну емисију. Ако и дају емисију,

тражиће силне милионе! Зар то није политика? То је права, правцијата политика.

И шта да се ради? Треба делати! Утврдити квоте за "туђу" продукцију масовне културе. И нека демократе кажу нешто против. У земљама које они воле такве квоте постоје. Рекламе за страну робу морају да буду тричетири пута скупље од рекламирања домаћих услуга. Не сме се дозволити видео и аудиопиратство (одлично је правило демократских земаља), а за приказивање холивудског ратног филма без лиценце на приватном кабловском каналу у граду Н., требало би да специјална инспекција наплати казну. Треба на крају крајева, штитити интересе аутора! Неколико пута ће газда канала платити приличну суму за пиратство и доћи ће у Москву, где ћемо му ми дати бесплатан руски програм. Запитаћете се: одакле ћемо узети бесплатне руске програме, када знамо да "МОСФИЛМ" тражи од руске телевизије деветнаест милиона рубаља за приказивање филма "КОМУНИСТ"! Одговорићу вам: основаћемо национални државни ТВ радиофонд, који ће бесплатно снабдевати регионалне ТВ компаније и кабловске мреже одговарајућом видео робом. При томе, читаву продукцију, направљена до 1987. г. (до настанка комерцијалне ере) је општеномудро добро и никакав "МОСФИЛМ" не сме да тражи паре за оно што је направљено на рачун целог народа у време епохе "заједничке народне државе", на мој рачун, а ја сам читав живот примао 200 рубаља да би Бондарчук могао да сними филм "Рат и мир". Направљен од стране приватних структура, програм Националног фонда може да добија буџетни и спонзорски новац (истовремено ћемо потпомоћи ствараоце).

Треба створити свој канал са непрекидним музичким емисијама и пуштати "своје".

За годину дана држава мора у потпуности да супституише приказивање пет-шест филмова и да за њихову рекламу да силне паре. Не плаћати 10% од вредности за осамдесетак филмова, већ се усредсредити само на пет-шест. Али каквих! то треба да буду "прави" идеолошки филмови, који ће одмах почети да се приказују. Опет реч "идеолошки" по мом схватању не значи принуду и гру-

бост. Погледајте раздражљив амерички филм "Телохранитељ" који се недавно појавио. Прича о односу између естрадне звезде и њеног телохранитеља је дирљива, убедљива. Милиони америчких (и не само америчких) клиника пожелеле би да личе на "Телохранитеља" – јаког, храброг момка, који уме да ради свој посао. И између осталог, као да се чује фраза да је телохранитељ – бивши сарадник ЦИЕ, а затим сазнајемо, да је службовао у заштити Регана. Видите какви оштри момци излазе из ЦИЕ и чувају председника – примећује гледалац! Видите како се ствара идеологија – неприметно, ненаметљиво, створили су ЦИУ. И стотине ће момака, после филма "РАМБО" и "Телохранитељ", отићи у морнарицу и ЦИУ. Отићиће не само због новца, већ зато што је морнаричка пешадија и ЦИА – нешто "оштро", то је"за

праве мушкарце". А ако и заобиђе ЦИУ, бавиће се спортом и вежбама на стрелишту, и то није лоше.

А чему су нас учили последњих пет-шест година на ТВ и на филму? За све те године ми смо посрнули од "велике вере" – вере у светлу будућност, од наше историјске традиције – до "мале вере" – која се полупијана ваља по мушким интернатима. За све те године ми смо се добро упознали са структуром женског тела, проникли у сложене међусобне односе између допова, превараната, дилера, проститутки и остале интелигентне публике. И где је, питам ја вас, момак из Заречне улице, обични, фабрички момак који није ни преварант ни дилер? Где је љубав сеоске девојке и таксисте негде на "Пљушчици", где је наш обавештајцац, смео и паметан, који уме да одгонетне мудре комбинације иностраних спец. служби? Где је поштени милиционер, који чува мир грађана? А какав се филм припрема у предворју осамдесетогодишњице Победе? Ето, за такве филмове и ТВ програм ја бих био дарезљив и дао бих државне паре, а лопови нек' сами снимају.

Ето, у томе је принципијелна разлика између нашег и комунистичког прилаза. Ми нећемо ништа да забрањујемо, никога да мучимо. Никакво условљавање. Написао си књигу – иди код издавача, тражи спонзоре, штампај, са срећом! Желиш да снимаш филм – нађи паре и снимај: коју хоћеш тему, за и против било кога. Потпуна слобода! Али ја као председник државе, подржаваћу оне који су ми потребни с гледишта идеологије. И зато, за снимање првог историјског филма ја бих са лакоћом дао педесет милиона долара (једна шестина цене поправке Белог дома) и још десет-двадесет за рекламу. Тешко је конкурисати држави. И зато, филм о лоповима ће гледати хиљаду гледалаца а мој десетине милиона. По изласку из биоскопа у првом случају људи ће рећи "Ипак је овај наш живот гадан!", а моји гледаоци ће се пробудити и рећи: "Ипак је Русија велика земља!" Када ја у "свом" филму платим глумици Ани Самохиној хонорар од милион долара, да се не осећа индиспонирано у Холивуду, сви ствараоци ће одмах схватити какве филмове треба правити! Дотираћу академију Иље Глазунова, пропацираћу га (Иљу Сергејевича), зато што је он за Велику Русију! Остале нећу дирати, изволите, живите, радите, пливајте сами узводно! И своје новине треба подржавати, давати им паре – колико им треба а "Московски комсомолац" нека се сам копрца. Ако преживи – поштовање и похвала, ако нестане – тако је требало! И не треба се бојати и рећи наглас: "Да ми подржавамо то издање због доступне и применљиве идеологије".

Ипак, не треба се ни разбацивати. Боље је издавати по целој Русији два, три часописа (уз помоћ моћне рекламе) која су нам потребна, него разбацивати новац свуда око себе.

Али од "својих" треба и тражити. Пре свега оштроумност, памет. Привлачити и неговати најбоље "мајсторе". Не дозволити им да "ждеру", да се бирократизују о државном трошку. "За сваки витамин који сте прогутали, затражићу од вас хиљаду ситних услуга" – на пример, тако је говорио један књижевни јунак. И био је у праву.

Често новинари "бију" следећим аргументима: да, ми пишемо о животу, а ако је живот труп, обавезни смо да о тој трулежи и пишемо. Одатле проистичу филмови о друштвеном шљаму, чланци о манијацима и непрекидни ТВ кадрови о хватању преступничких група. Тај аргумент јаковљевске пропаганде је најклизавији и најопаснији. Животна истина и истина о идеологији, нису једно те исто. У идеологији увек мора да буде помало бајке и помало нежности. Понављам, помало бајке и помало нежности. Сви познати амерички филмови су праве бајке, бесконачне варијанте на тему америчког сна. И по правилу – са срећним крајем – хе-пи-ендом, "наши су победили". Уопште, теза – биће одређује свест – правилна је само у оквиру основног физиолошког питања (а можда је и погрешна). Духовно се може, мирне душе, развијати независно од материјалног. Узалуд се позивају на тежак живот они, који су загадили живот и

новинске чланке малограђанштином. Ако су друштву потребни генији, они ће се и појавити. Али ако у друштву одозго, постављају питање крађе новца и пребацивања истог у швајцарске банке – тад генији нису потребни! Није им до њих! На плану свих тих увозних и друштвених сплачина, срећно изгледају мексичке серије – настављачи бесмртног дела индијских филмова. Ето где има "помало" бајке и "помало" нежности! Да, то је наивно, и у животу, пре свега нашем, тако се не догађа али човек осећа потребу да побегне у свет снажних осећања, требају му илузије, хоће бар на пола сата да побегне од свакодневних гадости. Људима је мука од алкохоличара, бандита и наркомана. Они желе да виде жену – не у прљавом огртачу, већ у елегантној хаљини и луксузној кући. У најстрашнијим годинама код нас су били мудри и правили су убедљиве филмове, веселе, набијене емоцијама, и читаву земљу су заразили енергијом, подизали су расположење. Сада нису најгоре године. А шта се догађа? Национална идеологија није само масовна култура и информације. То је много више, све оно што је у човековом окружењу и што утиче на њега.

Достигнућа на спортским такмичењима, фестивали, јубилеји, семинари, празници – све је то део идеологије. А параде! Зашто не би 9. маја биле војне параде на Првом тргу, а и у другим градовима? Шта ту има лоше? Већ је топло време. То је свети дан – за све! Гледаш – а и у бившим совјетским републикама може да се "ухвати". Тај рат се и њих тицао. У идеологији нема ситница. Пораз на шампионату у фудбалу је пред очима света – као и победа на међународном такмичењу – све је то идеологија. Држава мора да планира, супституише и сјајно рекламира цео систем својих идеолошких атракција – од "пушкинских" дана, до организације модно-естрадног шоу програма на морској обали. Мада, ко да планира? Ко се код нас у држави уопште и бави идеологијом? Костиков? Пихоја? Председник има свог помоћника за безбедност. А где му је помоћник за националну идеологију, у чијим рукама је новац и командна ручкаутицаја, који би дозволио да се наши таленти распрше по целом свету, који би обезбедио грађанима душевно уздизање? И не треба се бојати вођења пропаганде о успеху. Успеха има, он се појављује и појављиваће се. Наравно, не треба оживљавати неотесани суловизам, али "јаковљевштину" треба укинути. Није потребно ни једно ни друго. Потребно је треће. И то треће и зовемо националном идеологијом. И кад малени дечак замоли мајку да га поведе на изложбу Глазунова, а не да му купи америчку жваку знаћу, све је у реду, све је нормално.

Тај дечак неће кроз двадесет година отићи из земље, неће одавде однећи новац, он ће ту да живи, ту ће да троши, овде ће се оженити и наша земља, кроз двадесет година, неће бити без снаге, без капитала памети, слично залуталом пешаку у пустињи.

(17. јули 1994.)

ОД АНДРОПОВА ДО СОЛЖЕЊИЦИНА И НАЗАД

"Нове кандидате за председника они за две године неће моћи да пронађу, једино их могу увести из иностранства"
(Из говора једног од руководилаца Либерално демократске партије Русије на радном саветовању)

Од догађаја ове године један се некако изгубио, није на себе скренуо пажњу. У јулу је било осамдесет година од рођења Јурија Владимировича Андропова – бившег руководиоца бивше Совјетске државе и дугогодишњег шефа бившег КГБ-а. Нисам лично познавао Андропова, виђао сам га, као и сви остали грађани (јако ретко) само на ТВ екрану. Због тога, ја не поседујем сензационална мемоарска открића о њему (нека то раде Вољски, Горбачов, Арбатов). За мене је Андропов интересантан са политичког аспекта, јер ако се не схвати бар нешто из његове активности, тешко је схватити логику догађаја у периоду 1985–1994. године.

Постоји различита власт. По мом мишљењу, политичко лице може да поседује четири врсте власти: формалну (може да буде на одређеној дужности), реалну (степен потчињености одређених структура и утицај на доношење одлука), интелектуалну власт (умне способности), власт ауторитета (популарност).

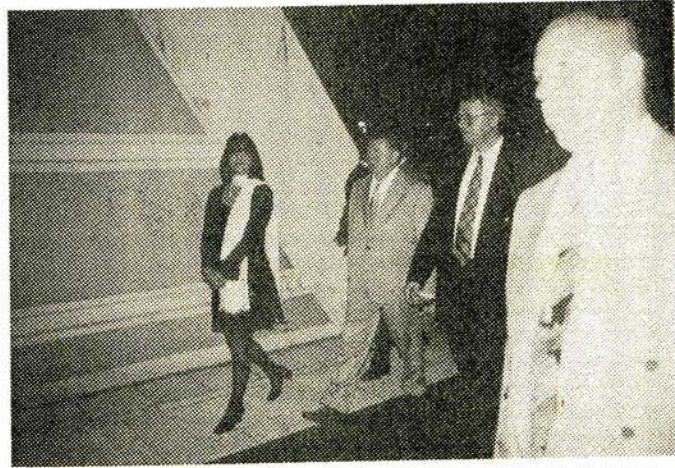
У пракси, ни један од политичара није поседовао све четири власти истовремено. Ни код нас, ни у иностранству. По правилу, ако поседује једну власт, да кажемо формалну, не поседује другу – реалну. Стаљин је очигледно, од четири власти, поседовао три (реалну, формалну и ауторитативну, али што се тиче интелектуалне, постоје сумње (по свој прилици, он је имао животињски осећај у односу са људима, имао је интуицију). Брежњев је од четири, имао очигледно само једну (формалну власт). Горбачов се шест година тврдоглаво борио за реалну власт, за ауторитет, претендовао је на улогу интелектуалца, али ни у једном од ових праваца није имао успеха. Цар Никола је од ове четири позиције, можда на две имао некакав утицај. Али у историји је постојао и такав човек – редак случај – да је добио највише оцене за све четири позиције. То је био Андропов. Он је имао ауторитет и у органима власти и у народу. Он је био несумњиво паметнији од своје околине. Ослањао се на огромну, стварну власт КГБ-а, чији су људи контролисали ситуацију не само у својој земљи већ и у свим земљама света (уникатно!). На крају, 1982. године, он је добио и формалну, вишу власт.

Свако друштво се инстинктивно опире концентрацији свеопште власти на једном месту. Зато се труде да паметнима и превише утицајним не дозволе да дођу на кормило, да не изиграју друштво. Совјетски, супер бирократски систем није био изузетак. Он је рађао једнаке, просечне, "оне који су знали правила", руководиоце. И најважније, оне којима се могло управљати. Андропов је био албино. Апсолутна је тајна како је успео да се дочепав врха власти, без плеса гопака (украјинска народна игра) у вили генералног секретара и не изигравајући будалу.

Мислим да би прича о овом успону могла да испуни занимљиву књигу у више томова, замршенију од сижеа код Агате Кристи. Аутор томова обавезно би причао о догађајима 1956. године у Мађарској, где је Андропов био амбасадор (совјетска војска излази из Будимпеште, устаници срећни отимају оружје и изазивају неред, војска поново улази и "успоставља ред" – да ли вас тај сценарио не подсећа на епоху после Андропова?). Може се што-шта испричати и о томе, како је истрајно Јуриј Владимирович подметао мине свим могућим конкурентима за звање генералног секретара, како се водила борба на дискредитовању Брежњева и његове породице, како је од 1980–1982. године по Совјетском Савезу протутњао талас о раскринкавању крупних махинација ("рибарске махинације", Кубан, московска трговина, Ро-

стов) и специјалну активност у томе је имао КГБ. Може се написати цео детективски роман о борби Андропова са Шелковим, о проширивању техничке базе КГБ-а у време Андропова, о јеврејској емиграцији под покровитељством КГБ-а 1993. године, и на крају, о Авганистану. То је неисцрпни материјал. Мене, као активно лице у савременој политици интересују, понављам, само неки моменти.

Догађаји са Андроповим потврђују, како у Русији све много зависи од човека који је на врху власти и система. Ми смо били, јесмо и бићемо апсолутистичка земља. Израстање и васпитање парламентарне културе на нашем терену је потребна и узвишена ствар – перспектива за наредно столеће. Узмите почетак осамдесетих,

са доласком новог црвеног цара мења се и ситуација у земљи. Једно те исто уређење, иста партија, али ту почињу измене. Баш на самој површини. Али, он је био на дужности генералног секретара неколико месеци. Зато ја стално причам: ако нисам на дужности председника, не могу да одржим своја обећања пред бирачима. Моја победа на изборима од 12. децембра веома је важна, али то је морална победа, то је граница. Међутим, бирачима су потребне материјалне победе. Ја имам шездесет депутата у Думи, покушавам да на понешто утичем, али то су све саме ситнице, јер сам обећао много више. Чак да имам и четири стотине посланика у Думи, тј. апсолутну већину, тешко да бисмо у Кремљу поделили власт. Па у њиховим рукама је војска, милиција, губернатори, финансије. Они би једноставно блокирали Думу. Уосталом, то се и сада догађа. И зато, да би се у Русији нешто озбиљно променило потребан је престо. Погледајте, Андропов је био шеф КГБ-а. Могло би се помислити – огромна власт. Зашто он није организовао борбу са корупцијом средином седамдесетих? Јасно је зашто. На престолу је био други човек, са другачијом оријентацијом и систем је радио за цара. Само да је Андропов покушао да мало оде у страну, брзо би га задесила судбина његових претходника, јер за све се пита први човек.

Често ме питају: како мислите да се борите са корупцијом? Одговарам – нећу сметати одговарајућим органима да воде посао. Професионалци знају шта треба да раде. Они су већ прикупили тоне материјала, они се муче, као морнар на мору без жене. Они немају високог политичког наручиоца за своје материјале. Ако је нови председник чист, "неукаљан", "неповезан", онда је он такав наручилац. И онда, сви гасите светло. Андропов је умео да у време Брежњева не "куса" из исте чиније са "дњепропетровцима" и зато их је лако издао када је дошао на власт. Ја такође немам намеру да прикривам хиљаде варалица који су отели народне паре. Ја са њима нисам на партијским сеоским активима пио вотку нити сам блуднице у саунама "руководиоца" мазао медом.

Са Андроповим је у вези један интересантан политички парадокс. И "десни" и "леви", и "реорганизатори" и "патриоте" поштују име Јурија Владимировича. Међу херојима перestroјке њеним идеолозима, има много

бивших, дирекtnих сарадника Андропова – Арбатова, Бовина, Бурлачки, Шахназарова, Горбачова, Ришкова, Сљункова, Воротњикова, били су на истакнутим, кључним местима у време Андропова. Али и "хероји" опозиције – Крјучков, Пуго, Стерлигов су чисти андроповци. И Лигачова је из Томска у Москву опет довео он. Какве је то људе Андропов доводио на положај? Са једне стране имамо префињене "западњаке", који умеју да воде разговоре са америчким професорима о либералним темама и да напишу чланак за добар часопис о томе како је корисна конверзија. С друге стране – крупне апаратчице који с подозрењем гледају на некакве идејице, нарочито ако оне долазе "оданде, са тролог Запада". Како да се схвати Андропов? Зашто су се ти људи после 1987. године разишли на две стране: "префињени западњаци" – у демократе, "апаратчици" у патриоте? Зато што је Андропов у КГБ-у имао две руке – обавештајце и контраобавештајце. Обавештајна служба је постала покретачка снага перестројке. На значајна места Горбачов је силовито гурао интернационалисте – амбасадоре, дипломате, научнике. Овако или онако, сви су они били повезани са совјетском обавештајном службом. Већина од њих је желела да и код нас буде исто као "тамо". Живећи дуго на Западу, они су заборавили на своју земљу, на њено уређење. То је природно. То је специфичност њиховог посла. Обавештајна служба је наравно, подржавала демократе, Јелцина, зближавање са иностранством.

Контраобавештајци, напротив, нису путовали по Паризу. Они су седели овде, копали по нашем терену и пили нашу вотку. Они добро познају ситуацију у својој земљи, психологију људи. Они су уздржани у односу на иностране тенденције, ослањају се више на своје, домаће. Зато они и подржавају национални покрет. Неслагање између западњака и словенофила, између демократа и патриота – то је непрестана противречност између обавештајца и контраобавештајца, између Шеленберга и Милера, између генерала Калугина из обавештајне службе и генерала Стерлигова из контраобавештајне службе.

Али, пазите, и Калугин и Стерлигов позитивно се изјашњавају о Андропову. Обавештајцима су се свиђали либерални ставови које је он износио у разговорима са колегама, склоност према интелектуалцима, реалистичка оцена достигнућа Запада. Контраобавештајци су у њему видели борца за "увођење строгог закона" у земљи. И овде запажамо блиставу особину Андропова. Он је имао више приступа (два, три, четири) једној те истој ствари. Он је упућивао разноврсне сигнале различитим слојевима друштва: штитио је Љубимова и његово позориште на Таганки и истовремено се жестоко борио са дисидентима, пустио у продају јевтину вотку и позивао на борбу са забушантима, пијаницама, борио се са корупционашима у Ташкенту и у Москви, и нису га интересовали корупционаши у Азербејџану,

где је управљао његов човек – генерал КГБ-а Гајдар Алијев, кога су занимале тржишне реформе и призивао је оживљавање иницијатива из Стаљиновог времена. За

неупућене – то је чудно. Али, политика и јесте дволична. Политика је – балансирање између интереса и осећања (да, и осећања!) различитих класа, група, региона, нација. Политика су и ударци у главу, и миловање по коленима и пљување, и топли пољупци, и намигивање, и шапат и вапаји. Ако је политичар ускогруди и уме само да лупа песницом о сто, онда је боље да ради као истеривач у ресторану, или да се врати у своју летњу војничку јединицу.

Да дотакнемо претпоследњи поход на Југ – поход у Авганистан. Савршено је јасно да су Андропов и његов КГБ били главни покретач за улазак војске. Брежњев и Громико нису били иницијатори. Они су се дуго двоумили.

Шта је Андропова "гурнуло" на Југ? Да ли је мислио да је муслиманска нација реална опасност, која се диже на "квасцу" нафтних долара? Погледајте, у исто време се дешава револуција у Ирану, почиње рат између Ирака и Ирана и "закувава" се авганистанска крвава каша. Муслиманске земље, које се брзо развијају одједном су жестоко упале у мочвару противречности и сукоба. Резултат – Иран враћен у средњи век, ослабљени Ирак, опустошени Авганистан. Да ли је то међународни сценарио у коме је СССР имао одређену улогу? Поход у Авганистан у сваком случају није манифестација сенилности остарелих руководиоца, већ сложена политика. Русија се по традицији, кретала ка Југу, и тамо играла своју игру и зато ја побесним кад чујем, да је наша акција у Авганистану била грешка, а жртве – узалудне. Друга је ствар, да је у Авганистану требало деловати лукавине, чувати своје војнике и подбадати домаће житеље. Плус, требало је објаснити свом народу зашто смо предузели такву акцију, какви су интереси државе, а не лагати на сваком кораку или, као комунисти ("покомунистички") каменог лица ћутати.

Једна од интересантних творевина Андропова је – Пета управа (идеолошке диверзије). Идеја је у следећем: издвојити интелигенцију из надлежности контраобавештајне службе предати је специјалној структури. Сахаровим, Солжењицином и Ројем Медведовим се бавила цела управа! Каква поност! И као и пре противречност: са једне стране боримо се против штетног утицаја, а с друге стране стално доливамо уље на ватру у дискусијама са интелигенцијом и дискредитујемо владајућу партију (погледајте, прогоне људе због обећања...) – причали смо ми једни другима увече у кухињи).

Уопште, тврдња да је у нашој земљи била само једна партија је погрешна. Ми смо одувек имали две партије – КПСС и КГБ. У време Андропова КГБ је достигао врхунац политизације. При том се водила права борба за власт. КПСС није била покретна, она је потонула у привредне функције, у идиотизам очигледног агитовања и у параде. КГБ се у то време бавио оним, чиме и треба да се бави политичка партија: расположењем људи, кадровским променама, везама са иностранством. КГБ је радио са људима, КПСС – са папирима. Истина, и једни и други су се јако забарикадирали. КГБ-НКВД није само једном покушала да узме власт. Берији, Крјучкову, Бараникову, то није успело. Успео је само један једини – Андропов.

Баш ме интересује, хоће ли Солжењицин ставити букет цвећа на гроб Андропова на Црвеном тргу? Јер, да није било Андропова, сада би Александар Исајевич седео у бифеу клуба књижевника и са браћом по перу дискутовао о победи Бразилаца на светском шампионату, уз закуску – са сендвичима и кобасицом. Био би просечан, међу просечнима. Зар су стране, које је написао Солжењицин блиставе и сликовите од стране које је написао Шолохов? Чак је смешно и упоређивати. А Распутин, Трифонов, Белов? Како они бексрајно роваре. А старчић Леонов, кога су сви заборавили? Солжењицин је као писац – просто гњаватор. Али, он је – политички адут. Прогнавши га из земље, Андропов је од њега направио светски славног писца, претворио је скромног по таленту писца у монструма, који замало није угрозио систем. Можда због тога да бар мало наоштри идеолошке принципе система, у чију

ефективност ни сам Андропов није веровао? Сећам се помпезне, заносне вечери Галине Вишњевске у Бољшем театру. Колико је било цвећа, слатких речи, колико ТВ камера! А ту, близу, скромно је седео Иван Козловски,

велики Козловски! Он, који је читав живот овде радио и једноставно певао своје народу, није био достојан такве вечери! Зато што он није политички адут, он је само певач! Зато Распутину неће дати посебан вагон и о њему неће писати на првим страницама новина.

Солжењин је и данас адут. Само чији? Раније се знало – Андропова и Буша, објекат сложених КГБ-Циовских интрига. Шта је данас? Зашто се по доласку у земљу Солжењин одмах учланио у "патриоте", успут алудирајући, да је Жириновски – карикатура патриотизма? Ето, ту се све и открило. На арену за председничко место убацили су још једног играча. Увозе га, треба рећи, из иностранства. Време је добро изабрано. Раније, у тој арени је Западу било све мање-више јасно. Био је "идеални" Горбачов, а одмах за њим био је "демократа" Јељцин. Сада је све нејасно, компликовано. Једино је јасно да ће победити онај који брани патриотску линију, ко је за повратак Русије на њен природан, историјски пут. Али, ко лично? Ето, зато се ту и појавио Александар Исајевич, са својим "умереним патриотизмом". Погледајте: човек са "патриотском" брадом, у кошуљи попут Толстоја прича о "јадиковању и вапајима" руског народа. И уз то, још каква биографија! Зашто не би био кандидат за председника? Мислиш, узме доста гласова Жириновском. А ако није председнички, онда духовни учитељ народа, гуру, мутиће воду, покушаће да оживи стари, добри, мио Западу и члановима бившег ЦК КПСС патриотизам – ладе, брезнице, вешт. "Ћубренце", опанци и вечито кајање због свега! И никаква агресивност! Не дај Боже, да кажемо читавом свету да и ми тражимо свој, праведан део заједничког колача. То је онда – "жириновшина, карикатура". Укратко, Солжењин би по њиховој идеји требало мене да истисне. Немогуће, драги моји! Пре свега због тога, што су израсла читава поколења за које је Солжењин – антиквитет. Тим поколењима, која су прошла кроз сву прљавштину "перестројке", разумљива је моја агресивност. Они такође желе да добију свој део. Они неће опанке од лике и "Ћубриво", они желе француске костиме и шпанска вина, и за њих патриотизам није у стилу одевања, већ у луксузним кабинама бродова, у којима треба да путују кроз живот! Они неће да буду слуге Американцима и Јапанцима. Они хоће да буду газде! Друго, Солжењин не може ни на шта да рачуна, зато што је направио тежак преступ пред својим народом. Он је 1991. године написао чланак о "уређењу Русије" са сценаријем одвајања појединих територија од СССР-а: Средње Азије, дела Казахстана, Прибалтика. То је он правио идејну основу, која се затим завршила реалним распадом Совјетског Савеза. Уколико би неко у Америци предложио одвајање Калифорније или Алабаме, истог момента би таквог творца стрпали у лудницу. А у Русији сличне идеје

проглашавају скоро као "свете" и посебно их чувају! Мистицизам! Међутим, андроповски кадар Солжењин ипак сам за себе нешто представља. Он анализира, добро и сигурно говори, озбиљнији је него садашњи активисти перестројке. Уолгите, старија генерација, која је прошла кроз ватру и воду, не може се упоређивати са данашњим олошем! Да ли је Громико смео јавно да неке од совјих колега из парламента назове некаким тамо мелезима? Не. Па, он је био дипломата. Да ли је Јустинов смео да се одмара у иностранству, док се у космосу откидају цеви космичких бродова. Не. Па, он је био одговоран за то. Да ли је Андропов смео да пошаље своју жену у Женеву да купује робу за ко зна чији новац, па још са његовим презименом? Не. Он је знао правила игре. Они, наравно, нису били идеални. Они су носили печат стаљинизма на себи. Али су били за своју земљу! Они нису шпекулисали њеним територијама. И нису радили само за себе и за свој цеп.

Зато сам се и сетно осамдесетогодишњике Андропова.
(11. октобар 1994. год.)

VIII глава

КАВКАСКИ ФАКТОР ОКТОБАРСКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ

Октобра 1993. год, код нас је била револуција, жестока, крвава, с биткама и жртвама. О тој револуцији су се појавили многобројни чланци и расправе и још ће их много бити. Колико нијанси ће се још расветлити. Политичари и новинари, чини се, већ су омирисали и сажвакали све теме, анализирали читаву позадину сижеа опречног мишљења између Врховног савета и Председника. Све је већ речено о рату закона, о раскиду у руководећој елити, о амбицијама Руцкоја, о провокацијама у "Останкину", о драматичној ноћи када се јуришало на Бели дом и о још много чему. Ја желим да се осврнем на један аспект који политичка публика због нечега прећуткује, да ли због неодлучности, или из неке рачунице, или због стидљивости карактеристичне за руског човека, када се разматра национално питање. Овако ћу поставити питање: Ко се борио за власт октобра 1993. године? Набрајаћемо презимена. Јасно је, са једне стране је Јељцин. Са друге стране се увек набраја колективно име – Врховни савет. То је обична лукавост. Колективно име се увек спомиње онда када треба нешто вући за нос, кад није добро спомињати неког лично. Али, хајде сада, када је прошло неко време од тада, да кажемо то име: Руслан Иманович Хазбулатов. Рећи ћете ми, да је у опозицији било и других лидера – Руцкоја, Макашов, Баркашов, Анпилов. Одговорићу вам: сви остали, укључујући и Руцкоја, нису реално имали ни мало власти. Руцкоја и Макашов су имали некакав ауторитет, неке старе везе, Баркашов је имао стотину некаких клинаца, Анпилов – хиљаду егалитарних жена и пензионера. Све то није никаква власт. Власт је структура, апарат, новац, разни фондови, ТВ, потчињени савети на свим местима – све до засеока. У чијим је рукама све то било? Хазбулатова. За неколико година он је у потпуности подредио себи машину Врховног савета, он је у потпуности владао у том свету. У Белом дому су га се с правом бојали. Причали су ми, да су се последњих месеци депутати плашили да у просторијама отворено разговарају, писали су један другоме цедуљице, а наглас су причали о времену, јер су знали да ће за неколико сати ХАС (тако су га звали) све сазнати, а онда, не дај Боже.

И тако, видимо да су конкурентним структурама у државној власти владала два човека – Јељцин и Хазбулатов. Значи, борба за власт се водила између њих. Све остало су речи и потези. Зато су комунисти, анпиловци, баркашовци, радили за Хазбулатова. Ето вам православље и државност, ето вам и руска национална идеја! Неки бивши депутати су ми говорили: "Прво треба да збацимо Јељцина, а затим ћемо кренути на Хазбулатова. Ех,

момци! Света наивност! Да је Хазбулатов победио чак и на недељу дана, никада га не бисте збацили! Хазбулатов се уздао не само на моћан апарат, већ и на помоћ хиљаде својих сународника – борбених и "врелих" момака.

Они би га заклонили својим грудима. Стотине, хиљаде горштака дошло би у Москву да подржи свог лидера. А кога би Руцкој довео у Москву? Брата милиционера и три пријатеља из свог пука... или Никиту Михалкова са циганским хором?

Почетком 1993. године, био сам у Чеченији. Скоро сви, са којима сам се сретао, су ме питали: Како стоје ствари са Хазбулатовим, има ли шансе? Сви они тамо у Чеченији од најмањег дечака од жестоког "боса", схватили су да се ради о борби њиховог "рода" за власт у великој Русији! Таква шанса се добије једном у хиљаду година. И нико од њих није питао за Устав, о разлозима и противуречностима између извршне и законодавне власти. Глупа питања нису постављали, за разлику од московских професора и новинара, анпиловаца и баркашоваца.

Често ми говоре: чак и да је Врховни савет победио на председничким изборима Хазбулатов не би прошао. Ја им одговарам: "Полако, смирите се. Избора не би ни било. Била би парола: Сва власт Савету" – то нам је познато још из вртића. Председничко место се укида, нема више никаквих губернатора, градоначелника, шефова администрације, и сви би били задовољни. Одахнули би и комунисти: "На крају крајева су се уразумили. Дошли су савети. И многи обични људи би предахнули – са саветима је много боље. А ко седи на врху савета?... Парадоксално је, али пораз није оставио ни "пучисте" без политичких перспектива. После лефертовског карантина они опет јурцају по Москви, појављују се, дају интервјуе, стварају своје структуре. Када би они победили, њихове политичке перспективе би биле ништавне. Хазбулатов би их одмах одвео у понор, а уколико би покушали да се противе применио би оштрије мере. Срећа је да је Александар Владимирович

Руцкој био у Јељциновом затвору, из хазбулатовског затвора он не би никада изашао. Хазбулатов је стварао и подржавао све те политичке активе, ФНС (Фронт националног спаса), Анпилова и др. само из једног јединог разлога – борбе са Јељцином.

По завршетку главног задатка ни они му више не би били потребни. И чика Руслан би све митингаше стрпао у велики пак и одвезао га у непознатом правцу. Александар Владимирович би, прикривши својом префињеном седом косом и раскошним брковима своју непријатну кавкаску спољашњост, добио другу звезду хероја и захвалност од председника Врховног савета. У почетку. А затим би све зависило од понашања. Ако је миран – војна пензија и санаторијум, ако се буни – затвор или нешто још горе. Мора се одати признање Хазбулатову – он је свеобухватно и искусно подизао опозицију, вршио пропаганду на свом ТВ и радију. Јељцин је дозволио да све иде само од себе – он није имао никакве политичке структуре. Ни масовне акције. Једино што је Јељцин

имао – био је Гусман и узак круг у Филмском центру. И то је било све. Зато је он у критичном моменту висио о коњу, плаћајући и за то што није имао своје политичке организације. "Пучисти" нису схватили да су били осуђени на пропаст и зато што свет не жели горштака-муслимана на челу Русије. А ми смо у многоме зависили од света. У последње време – нарочито. Чак је и у муслиманском свету идеја Хазбулатова изазвала пометњу. Фактички, имајући овлашћења Русије, Руслан би аутоматски био и кључна фигура муслиманског света а то би изменило читаву поделу и наравно, не би се допало свим муслиманским ауторитетима.

О западном свету ја не говорим. Ту је све јасно. Зато је тако хладно свет примио пушњава по Белом дому. Запад би радо пристао, не само на 12 рафала по Белом дому, него на две хиљаде, само да не дозволи да муслимани дођу на власт.

Савршено је јасно, у које се сврхе неколико година раширивала тема о "чеченским бандитским групама".

Чеченски бандити нису ништа гори од дагестанских, азербејџанских, кинеских, вијетнамских. Али су ипак Чечене претворили у легенду и праве монструме. Тако читав народ плаћа за жељу једног свог сународника да постане владар Русије. Он и сада за то плаћа. Убеђен сам да су садашњи догађаји у Чеченији у директној вези са падом Хазбулатова у Москви, тако да ће његова слабаост дуго реметити односе између Кремља и Чеченије.

Како се Хазбулатов појавио на самом врху Олимпа? Јељцин га је упорно форсирао ка врху. У време борбе са Горбачовим, Јељцин је морао да има јаког човека иза себе. Мајстори говорне речи из демократског покрета били су апсолутно јалови, када се радило о практичном раду. Није искључено да је Руслан Иманович имао некакве финансијске могућности, шта више, да оне нису биле мале (по себи знам колико је новца потребно покрету који је у успону). И ето, Јељцин је збацио Горбачова. Сада му више није потребан новац, нити јак човек у позадини. Ипак, Хазбулатов је успео да учврсти своје позиције. И тада је почела борба.

Још један парадокс октобарске револуције је био присутан. Земљи је на тактичком плану био потребан човек као што је Хазбулатов. Кладим се, да би Руслан завоео ред у Русији. Жесток ред. Директори фабрика не би причали бајке о разлозима неплаћања. Једноставно, увече код њега би дошла тројица мрког погледа, показали би некакве хартије и ујутру би се нашао новац. Милиција се не би правдала тиме што нема техничка средства и машине. Ни један долар из земље не би изашао. Хазбулатов се, нарочито у последње време, претворио у правог, јаког државника, у солидног руског националисту, плус што је био јак администратор. Он се одједном психолошки уздигао изнад оних, који су га окруживали у ходницима власти и мислио је само на свој џеп. Чини ми се, да се осетио одговорним за Русију. Једног јутра се, очигледно, Хазбулатов пробудио с мишљу, да је он на две године послат заједно са браћом и сестрама, и да је сада одговоран за целу Русију. И Руслан је због тога полудео. Како нам је потребно такво лудило! Важан руководиоца Русије мора да буде прави лудак за кога су новац, комфор, почасти – ђубре, а величина државе циљ. Услут, интересантно је да супердржавници у нашој земљи, често нису били по крви – Руси. Немица – Катарина, Грузин – Стаљин, заступали су руске интересе много боље од Руса – Михаила Горбачова. Можда је то зато што су они деца малих народа и јаче осећају какву историјску шансу имају. Хтели су да буду више Руси и од самих Руса. Хазбулатов је из те серије.

Међутим, на стратешком плану, Русија би са Хазбулатовим изгубила, зато што би дуго тријумфовао кавкаски метод решавања питања. Политичка демократија би одмах нестала и опет – муслимански фактор. Чак и кад би се дистанцирао од муслимана, тај фактор би овако или онако стално избијао на површину. Руслан би се вероватно трудио да поново створи Савез да поново "пришије" муслиманске "парчиће" за наше руско "ћебе". Опет бисмо хранили "млаћу браћу" у тренутку кад је повољно да их скинемо са следовања и да им

омогућимо да се сами обрачунавају између себе. Једном речју, ишчезло би то блесаво евроазијство из арсенала часописа "Дан" и Нурсултана Назарбајева.

Ја сам одавно схватио кавкаски муслимански фактор у историји октобарске револуције и разумео сам зашто се, после мојих антикавказских говора, опозиција и Врховни савет охладиле према мени. Мене љути нешто друго – прошло је доста времена, а многи још ништа нису схватили. Срамота!

(октобар 1994)

IX глава

С НАМА ЈЕ АЛАХ И ДВА МИТРАЉЕЗА...

Због чије манијачке жеље је дошло до трагедије у Чеченији? Да ли се крвопролиће могло спречити?

На недавном састанку са председницима најпознатијих часописа из земаља "седморице", одговарајући на питање о могућности сусрета са Дудајевим, председник РФ је рекао, да он "нема намеру да се са њим сретне, зато што је то бандит коме треба судити". Б. Јељцин је подвукао, да је Ц. Дудајев побио велики број становништва Чеченске републике, да је око себе окупио светске криминалце, да је узимао новац од читавог света да би купио оружје и војну технику и да би затим у Русији организовао прави устанак.

Ако је све то тако, онда се поставља праведно питање: зашто су руске власти тако дуго трпеле безакоње на својој територији?

Неке субјективне (наравно) одговоре на ово питање можете наћи у говорима лидера ЛДПР В. Жириновског, које је он ставио на располагање нашем часопису, као и у чланку новинара Ж. Касјаненка "Везани једним ланцем", који је штампан у новинама "Совјетска Русија" Ми их, у скраћеном облику, нудимо читаоцима листа "МОЖ".

Септембра 1993. године био сам у Чеченији на позив Дудајева. Треба се сетити тог пута, тим пре, што се у вези са њим праве различите алузије. Тако познати љубитељ бункера у Грозном – Сергеј Ковалев (у бункеру Белог дома он није био, очигледно због тога што су се тамо строго поштовала људска права) у свом говору у Државној думи, онако успут је набацио, да Чечени памте моју посету и да се сада чуде зашто сам ја променио мишљење о Чеченији: "Тобоже, седели смо за истим столом са Владимиром Волфовичем, пили смо, а сад је он против нас".

Одмах да кажем: ја свој став нисам променио. И нисам против Чеченаца. Једноставно, многим уопште није познат мој став. Вратимо се септембру 1993. године. Позив да дођем у Чеченију и за мене је донекле био неочекиван. Мислио сам, чеченски лидери и Звиад Гам-

сахурдија, који се тада налазио у Грозном, позивајући у посету делегацију ЛДПР, желе да "опипају" каква је ситуација у Москви, да добију информације "из прве руке" о борби Јељцина са њиховим земљаком Хазбулатовим. Одређену улогу у свему томе је одиграо и мој чланак који је изашао крајем августа у новинама "Известија" – "Крах четврте Интернационале", где се говорило о мишљењима о Кавказу и где је предлагано тамошњем народу да сам, без учешћа Руса, решава своју судбину. Да ли су то били разлози, или што друго, али чињеница је да су нас позвали, а ми смо, после двоумљења, ипак отишли, и правилно смо урадили, зато што сада, за разлику од других много боље знамо све приче и позадину догађаја у Чеченији.

Пре свега, ми смо схватили, да подела снага у Чеченији у многоме зависи од исхода борбе Хазбулатова за врховну власт у Москви. Осећало се, да сви Чечени без разлике, од чобанина до председника – са интересовањем прате шта се догађа у московском "врху". У књизи "Последњи вагон за Север", ја сам већ о томе писао и нећу да се понављам. И одатле одговор на питање које се често постављало "Зашто се раније није кренуло са успостављањем реда у Чеченији" одговарам, – "Није се могло, док се није завршила борба са Хазбулатовим. Тим пре, што је и Дудајев управо тада блокирао утицај Руслана у Чеченији, и самим тим је био потребан Јељцину. Узгред, Дудајев је први честитао Јељцину што је растурио парламент. Да је у Грозном октобра 1993. године био на власти човек, прохазбулатовски настројен, и који би и људством и новцем из читаве Републике помогао свом земљаку у Москви, не знам како би се завршило опасно стање Белог дома. Чим је Хазбулатов пао, Јељцину Дудајев више није био потребан.

Друго, на шта смо обратили пажњу – то је оружје. Толики број наоружаних људи ја до тада нигде нисам видео. Чак и министри иду са пиштољима за појасом. Типична ситуација из живота у Грозном изгледа овако: момак у добром оделу са пристојно одевеном девојком излази из аутомобила стране марке (с московском регистрацијом, примећујемо), и улазе у ресторан. У рукама момак држи... аутомат Калашњиков. И то каква!!! На парадни у Грозном ми смо видели уређаје "Град", ракете земља-ваздух и једну стратешку ракету. Да, да, стратешку. Сећам се, да је за време приказивања те ракете на стадиону, једна од почасних гошћа, Американка, политиколог са неког универзитета, од узбуђења замало пала са трибине и читаво вече после тога је запиткивала локалне шефове о тој "играчкици". Одакле им то оружје? Зна се одакле. Као прво, углавном им је остало у наслеђе од Совјетске армије. Још ће се дуго разјашњавати ко је одлучио да оружје остане. Свако ће сваливати кривицу на другог... Али нико неће поштено да каже да је било бесмислено и скупо да се то оружје одатле одвлачи и на друго место премешта. Одвозити, градити нове хангаре – за то су потребне грдне паре. Можда је требало оставити војску? Тада би она била у потпуности дезорганизована, њу би купили, чак и мучили нападицама и пљачкама. Такав је то регион! Том региону је потребна чврста власт. Чим се 1991. године распао Совјетски Савез, а са њим и последњи остаци совјетске власти, тај регион се никако није могао задржати. Чак и да је и војска остала, Чечени би опет отели оружје – на силу, или новцем. У земљи је пометња, и како онда у једном делу земље да буде ред!

Наравно, Дудајев није формирао банде, већ је имао малу, регуларну војску, истина, доста неорганизовану. Шта ће му војска? То је мали део једног великог, старог плана. Русију сатерују у мишју рупу. Дупли санитарни кордон у Европи – наши бивши савезници и бивше републике. На Југу успламтели Кавказ и Таџикистан, немирне, средњеазијске нове "државе". На Далеком Истоку – тиха експанзија Кине и Јапана. Чеченија је само фрагмент плана, једна страница, можда најјача. На руској територији се ствара туђа, мини-армија и врши се отворена припрема за рат са ... Русијом. Покушајте да у Тексасу створите армију за рат са Климтоном! Волео бих да видим организаторе таквог пројекта! Али у усло-

вима руског безвлашћа то је прошло! Ето вам оригиналне земље! И зар то није још један од доказа, да су демократи, који су спремили Дудајева за живот, или непријатељи или прави лудаци!

Они који су ме упорно проучавали, запазили су метаморфозу мог става у односу на Чеченију. Ја нисам био за војну операцију од почетка. Подржао сам војну операцију тек онда, када је војска већ ушла на територију Чеченије. То је јако важно.

Замислите: војска се, под утицајем свакојаким брбљиваца зауставља, почињу бесмислени преговори. Као резултат свега тога је – жестоки распад армије, региони више нису послушни, власт се уздрмала. А до чега доводи расцеп у армији и непослушност у регионима? До грађанског рата у целој Русији. И ето, сад бирајте – или бомбардовање Грозног, или рат на простору читаве Русије. И ја сам изабрао – бомбардовање Грозног. Између осталог, и Чечени-антидудајевци су подржали свог председника у тренутку удара. Ви ћете рећи – то је сурова логика, сурови избор. Да, сурови. У политици је избор увек суров. И Горбачов је имао избора – да стрелја десетине ратних хушкача у Карабаху, или да дозволи да

ратују народи-суседи. Он није стрелјао десетак сепаратиста, дао је предност рату. И Јазов и Кручков су такође могли да бирају – мало да запуцају испред Белог Дома, али зато да се спасе јединствена држава. Али, они нису волели да се пролива крв, и срушили су државу. Међутим, у Кини су власти биле за мало проливање крви, и зато је Кина остала цела, велика и стабилна.

Мада, још једном подвлачим – нисам ја доносио одлуку о уласку војске, и до уласка исте, надао сам се мирном решењу, разговарао сам телефоном са Дудајевим, и он је чак дао нашим представницима два таоца-мангула (нећу да кажем заробљеника). Да сам ја био на месту где се доносе одлуке, не бих дозволио да се Руси скубе са Чеченима. А ако већ Дудајев има војску? Ми бисмо се са њим договорили, да обојица имамо користи, и то без проливања крви. Али да би био такав договор, треба комбиновати памет и знање у стварима око "Истока", јер, како је правилно тврдио војник Сухов, то је "осетљива ствар." Међутим, управо комбинаторика и знање недостају власти. Она је као и раније, као медвед, неспретна.

За време мог боравка у Грозном ја сам отворено и директно разговарао са руководством Чеченије, покушао да их одговорим од антируске оријентације. Ево, шта сам ја рекао, поред осталог на крају, говорећи на званичној вечери 6. септембра 1993. године:

"Све идеје... дошле су нам са Запада. Тамо су их направиле и решили су да их испробају на Истоку. Будите максимално обазриви, да вам опет не подметну и неке друге идеје. И зато је боље да сам чеченски народ одлучи како ће да живи. Треба слушати савете, али сами доносити одлуке".

Са тог пута сам запамтио још једну фразу, коју је изговорио један поднапити момак, Чечен: "Са нама је

Алах и два митраљеза". Зашто баш два, а не четири, или например, сто, и дан-данас не могу да схватим.

Х глава

РУСИЈА ЋЕ ИМАТИ АРМИЈУ И ФЛОТУ, ДОСТОЈНУ ЊЕНЕ ВЕЛИЧИНЕ

Целокупно хиљадугодишње искуство постојања Руске државе сведочи о томе да ми морамо имати јаке оружане снаге. Русију су одвајкада нападали са северо-запада, запада, југа и истока, практично са свих страна. Са свих страна смо били окружени непријатељским племенима, нацијама, народима, државама, који су се трудили да освоје богату руску земљу, да поробе наш народ. И зато смо увек морали да водимо ратове, који су по свом карактеру били одбрамбени. Ми, с наше стране, никог нисмо угрожавали, већ смо само спасавали, узимали под своју заштиту друге народе и читаве државе. И кроз ту спасилачку мисију су се проширили простори Руске државе. Истовремено, ми смо потискивали наше непријатеље иза далеких река и мора, иза високих планинских врхова. И само на западу смо имали географски незаштићене границе.

Али, са проширивањем територије морали смо да повећамо и армију, да створимо војно-морску флоту. А наш век је захтевао да имамо јаку војну авијацију, а затим и ракетнонуклеарно наоружање. Наши инострани непријатељи и "пета колона" унутар земље оптужују нас због "кобајаги" огромних оружаных снага и гомиле оружја. Али, то је гнусна лаж. Ми нисмо Француска, нити Енглеска, чак ни Сједињене Државе. Због огромне територије, најдужих сувоземних путева, водених и ваздушних граница, ми морамо да имамо најбројнију армију, пограничне војске и војно-ваздушну силу и ракетну технику.

И зато, када ме питају, какав је мој однос према армији и шта ја мислим, ја увек категорички одговарам – позитиван! Зато што смо ми, на жалост, и данас окружени непријатељима, противницима. Кина је већ дошла до Далеког истока. Уколико је не зауставимо, кроз десет година ћемо изгубити Далеки исток. У Благовешћену, на Амуру, у појединим улицама се већ говори само кинески. Зато што је трговац – Кинез и купци су исто – Кинези. Више ту нема ни једног Руса. Код нас, на Далеком истоку, од Омска до Тихог океана живи свега 22 милиона људи. На приморју свега 2 милиона, а ту, поред, у Манџурији је 200 милиона Кинеза. 1:100 је однос. Да ли схватате? Кинези ће доћи као туристи, као бизнисмени, и ето, ту је крај. Неће доћи кинеска армија, већ просто трговци и туристи. И зато састав и бројност наших оружаных снага зависе од граница.

Ја понављам: ми имамо највеће границе на свету, нико нема више такве границе! Америка је окружена морем, доле је Мексико, горе Канада, и нема проблема. А наше границе су најдуже, десетине хиљада километара: са Кином, са муслиманима (Авганистан, Иран и Турска). И на Западу: Финци, а с њима смо већ ратовали. И они желе да добију од нас спорне територије. Пољаци нам такође нису пријатељски настројени. Видели сте како је Лех Валенса славио 9. мај. По томе се чини да нису били лоши Немци, већ Руси. И зашто смо ми онда ослобавили Варшаву и целу Пољску, где је погинуло на хиљаде наших војника? У Пољској су се 9. маја углавном сетили несрећа које су се десиле због тога што је тамо била наша Армија.

Практично, ми и немамо ни једну пријатељску државу, ни једну! Зато нам је потребна јака армија. И ако немамо армију нећемо имати ни земљу. Само је један избор: или јака армија, милиција, КГБ, или ћемо изгубити земљу. Трећину смо већ изгубили: прибалтичке земље, Белорусија, Украјина, Средња Азија. Имали смо 22 милиона квадратних километара територије, а сада само 17. Већ смо 5

милиона изгубили. И половину становништва. Данас би СССР имао 300 милиона становника, а Русија има само – 150. Још једна перестројка и нас ће остати само 40 милиона, а територија ће се смањити на 10 милиона квадратних километара. И ако нам нанесу последњи ударац кроз 40 година, остаће нас 2–3 милиона, од Москве, до Архангелска. Све остало ће бити заузето, около нас ће бити независне државе: Башкирија, Удмуртија, Ханти-Манси, Ненци и др.. И уколико се настави оваква политика која се сада води, за Русе неће бити места ни у својој земљи. Зато су нам потребне јаке оружане снаге.

Уз све то да додам, да се води велики тајни рат Америке против нас. САД и до данас у Русији види свог највећег конкурента у борби за светску власт! Не гајите илузије! Снажна, богата и моћна Русија њима није потребна. И то изражено поверење западних политичара и заинтересованост за нашу моћ – нису ништа друго, већ само слатке успављујуће бајке. У ствари, њима одговара да од нас направе слабу државу, т.ј. да расцепкају земљу, ослабе њену економију и створе услове у којима ће становништво, да се изразим сликовито, једва дисати. То су почети спољне политике сваке државе. И дипломате то најбоље знају.

Армија САД стално, из године у годину стиче ратно искуство, учествујући у разним војним конфликтима. Етиопија, Хаити, Сомалија, Балкан, Персијски залив. Међутим, не раде то само Американци, већ се армије свих држава повремено "кале" у паклу рата бар делић своје војске, али... на хиљаде километара од својих граница.

Треба рећи да су Американци успели да постигну приближно 70 одсто од оног што су замислили. Али они нису схватили да смо ми тако духовно јак и храбар народ, да нас не могу победити нити као Немци и Французи директно, нити подривајући изнутра. Конфликт у Чеченији, који узгред и није прерастао у рат на целом Кавказу, како су то желели наши инострани злонамерници – још је један доказ за то. Избегли смо глад. По

светским мерилима, код нас је мала незапосленост, и више од тога... имамо снаге и могућности да изађемо из те тешке ситуације у којој се у последње време налазимо. Ми ћемо у томе успети. Ја сам убеђен.

Сада се воде многобројне дискусије о величини и квалитету оружаних снага и наоружања. Поводом реформаторских жеља, рекао бих следеће. Што мање реформи, ако је то уопште могуће. То је за сада најбоље, пошто свака реформа иза себе оставља разочарења.

Оне реформе које су већ биле спроведене, мислим да ништа добро нису донеле нашим борцима. Као и пре, нису решена животна питања и социјална заштита војних лица. И шта да вам кажем... Постоје и проблеми са исхраном. Сетите се само трагедије на острву "Рус". И кратко речено, свуда око нас – само ране! И зато, понављам, нису нам потребне реформе, већ економски препород и оздрављење земље.

И уопште, сматрам, да нам је по бројности потребна таква армија, која би била у складу са нашим просторством. То јест, пет милиона људи! Само таква армија може да сачува суверенитет наших територија и обезбеди потребну заштиту наших граница.

А што се тиче попуњавања њеног састава, пожељно је прећи на уговорну основу. Али за сада, за то нема пара. Зато и даље морамо да позивамо у војску.

Новац који држава издава из буџета за потребе Министарства одбране није довољан чак ни за то да би се достојно наградили за ратовање официри, заставници и резервисти. Људи одлазе, напуштају службу, и што је најсрамније, у овом тренутку нема могућности за скоро решење новчаних проблема.

Зашто да обмањујемо људе, обећавајући им "куле и градове"? Реалан сам, и увек говорим само истину, ма како она била црна. Хајде да трезвено сагледамо проблем. Буџет није растегљив. Наравно, зарада ће се повећавати према инфлацији као у свим буџетским организацијама. Али неће доћи до наглог побољшања животног стандарда људи са еполетама у најскорије време. Остаје нам само да пробудимо осећај патриотизма код наших сјајних бораца, да их замолимо да се још мало стрпе, да несебично поднесу кризу у којој се налази цела армија и читава земља. И ја сам некада био официр и сам знам како је тешка улога заштитника. У своје име обећавам: урадићу све што могу да убрзам процес препорода и угледа војне службе. Нећу дозволити да се ругају нашој армији!

Наше оружане снаге и војно-индустријски комплекс имају огроман интелектуални и технички потенцијал. Ако је већ тако, да нисмо у стању да усавршавамо оружане снаге у потпуности, неопходно је бар да развијамо неке приоритетне области ратних вештина. Оне, које су код нас још способне за конкуренцију са иностраном. То су авијација и космичка армија, ракетна армија стратешког значаја и војнопоморска флота. Постепено ће прогрес дотаћи све сегменте војног механизма, али до тада ми треба да сачувамо оно што још увек функционише. У овој земљи је увек постојао сигуран штит, а у случају потребе, и осветнички мач. Верујем да ће убудуће, Русија имати армију и флоту достојну њене величине.

Као закључак, желео бих да поновим речи из мог позива руским борцима.

"Руски борци! Треба да сте потпуно свесни да кампања која се сада води против армије има за циљ да подрије борбени дух оружаних снага, дезоријентира народ и бранитеље Отаџбине и да, дефинитивно дезорганизује армију. Позивам вас: Заштитимо нашу Велику Русију! Спасимо њене оружане снаге! Извојујмо тврђаве за одбрану и сигурност земље! Пуна подршка патриотски оријентисаним официрима, генералима, маршалима! Даље руке од Руске армије!

Јасно ми је да ваше стрпљење, као и стрпљење осталих људи није бескрајно. Гледати све то и ништа не предузети превазилази снаге садашњих патриота своје домовине. Зато је и почео одлић најбољих стручњака, професионалаца, њихово оријентисање на комерцијалне струке и друге сфере активности.

Обраћам Вам се с усрдном молбом да скупите снагу и стрпљење и стиснувши зубе поднесете морална понижења и материјалне тешкоће које су вам сада двоструко теже, зато што их преживљава читав руски народ!”

XI глава

ИСПОВЕСТ СЕНАТОРА ДОЈЛА

Недавно сам се баш обрадовао. Дошло ми је до руку згодно штиво. У зборнику ”Спољна политика” кога у шпијунским круговима издаје познати амерички фонд Карнеги, нашао сам чланак сенатора Боба Дојла. Зборник је новијег датума, пролеће 1995. године. Сенатор баш није много нов – одавно и неуморно ради у Вашингтонским високим кабинетима. Данас је Дојл један од најреалнијих кандидата за место председника САД, лидер републиканске већине у Сенату. Зато сам се од раног јутра удубио у читање чланака.

Дакле, шта нам то предлаже чика Боб у сфери спољне политике? Он каже: ”Два принципа треба да остану непромењена: заштита америчких интереса, и осигурање лидерства Америке. Завршетак хладног рата дао нам је историјску прилику”. И даље читамо: Сједињене Државе као јединствена светска држава треба да буду лидер. Европа – њене засебне земље као и у целини не може бити лидер. Кина, Русија, Индија, Бразил и Јапан су важне регионалне државе и неке од њих могу представљати потенцијалну опасност на регионалном нивоу. Али само Сједињене Државе могу бити лидер за широк круг политичких дипломатских, економских и војних питања са којима се сусреће свет”. То вам је тако! Да ли су овоме потребни коментари? Све је војнички јасно. Америка треба да буде лидер. Америка је после хладног рата добила шансу да сама управља светом. Хвала господину Дојлу! Он је бар објаснио нашим дудушима – демократама због чега су срушили Берлински зид и растурили Совјетски Савез. А они су мислили због ”демократских вредности” и ”слободног тржишта”. Они су мислили да Американци желе нама, стаљинској деци, да помогну да ”уђемо у цивилизовани свет”. А они су нас, да се изразим језиком битанги, просто звекнули. Изабрали су међу нама савезнике, одвојили су из нашег воза Прибалтик, Украјину, Кавказ и пет везених капица. Али кад ја то говорим кажу да сам ненормалан. Хвала Богу што постоји сенатор Дојл, који директно објашњава америчке идеје. Па се чак и не брине о преокрету.

Сенатор објашњава: ”Дипломатија без силе је бескорисна... Фундаменталну повезаност дипломатије и силе данашња администрација не схвата. Да ја тако нешто кажем у руском парламенту, сви би ме назвали милитаристом, а в.д. врховног гуџиоца брзо би ми сместио кривично дело због пропагирања рата. Али у Америци из неког разлога нису покренули то питање и не вичу да је то милитаризам. Сенатор се изјашњава за повећање америчких војних расхода: ”Ми немамо право да од наших мушкараца и жена у униформама захтевамо више дајући им мање”. А ми у Русији то можемо” Ако ми у Русији затражимо повећање војних расхода назваће нас фашистима. У Америци нема фашиста, тамо су присталице ”оштрог курса”.

Узмимо чика Бобов однос према међународним организацијама и светској заједници. Веома је омаловажавајући. Америчке интересе ставиће изнад. Чика Боб уверава да једнострано деловања САД, укључујући и силу, не треба усаглашавати са суседима на кугли земаљској. Такво усаглашавање претпоставља политичку трговину и извесне уступке, а Дојл не жели ни са ким ништа да дели. На пример, признање руске акције у Грузији и другим бившим републикама ЗНД сматра необично великом ценом за руску подршку позицији САД. Ево још једног необичног цитата: ”Сједињене Државе у првом реду не треба да обраћају пажњу на УН већ на себе и своје савезнике, чувајући савезе стечене као наслеђе хладног рата и да уколико је то нужно стварају нове

савезе”. Американци су последњих година УН претвориле у инструмент сопствене политике. Али им се сада и тај инструмент чини непотребним. Зашто да се тамо нешто договарају када могу да наређују? Опет, хвала Дојлу за отвореност. Кад ја кажем да су УН одживеле свој век нико ме у мојој земљи не схвата. Можда ће амерички сенатор уверити наше глуперде.

Увек сам критиковао совјетско руководство зато што су се мешали тамо где апсолутно нису постојали велики интереси за земљу. Рецимо, Мозамбик и Ангола. Чика Боб критикује Клинтонa за његове војне авантуре у Руанди и Сомалији. Наш ”жешћи републиканец” је убеђен да догађаји у тим земљама скоро уопште не додичу националне интересе САД, и да не треба ризиковати америчке животе због тога што су се црнци међусобно потукли и расули по свету своје народе. На операцију у Хаитију утрошили су две милијарде долара и то се такође не свиђа Бобу. Он би раје тај новац потрошио за подршку Украјине. Зашто Украјине, питаћете Ви? Зато, јер Боб није лишен статрешког мишљења и свестан је тога да би уједињење Украјине и Русије појачало наше супарништво са САД, а ми свакако знамо да сенатор жели да види Америку као јединствену супердржаву. Дакле, према његовој логици треба спречити зближење два словенска гиганта манипулишући под видом помоћи.

Дојл пружа општар отпор ”изолационистима”, то јест оним политичарима, који сматрају да Америка треба више да се усредсреди на унутрашња питања него да се бави светским проблемима. И ми имамо сопствене ”изолационисте”. На пример, Солжењицин. И наши и њихови ”изолационисти” не схватају да је бити светска супердржава веома економски корисно. Није реч о сујети већ о милијардама интереса. Ви можете имати фантастичну производњу али вас неће пустити на тржиште које вам је потребно ако немате политичког утицаја. Нарочито је то јасно уочљиво на тржишту оружја. Без политичке санкције САД арапски шеици неће у Русији купити ни један митраљез. А да ли су Пољаци и Мађари пре петнаест година могли да купе бар један тенк без совјетске дозволе? То вам је то.

Једном речју, веома ми се допадају ставови чика Боба. Али није прави тренутак за њих. У свету не може постојати само један лидер. С филозофске тачке гледишта не може. Јер за сваку тежу постоји противтежа, на сваку акцију постоји реакција. Сваки монопол води до распањања. Свет је створен на конкуренцији, на такмичењу. Американци то одлично знају. Они су нам сами седамдесет година то трубили. Али због нечега у сфери спољне политике понашају се као задрти комунисти, инсистирајући на свом монополу. Неће бити тог монопола господине Дојл! И Русија ће наметнути своје интересе изнад позиција међународних организација, престаће да се обазире на Америку и њене савезнике, повећаће војне расходе, престаће да уништава свој индустријски комплекс и укључиће се у борбу за светско лидерство. И то ће донети грдне дивиденде у економији и постаће основа за успон земље. Комунисти нису знали да користе погодности које је доносио положај супердржаве. Они новац нису трошили на себе већ на изградњу социјализма у далеким земљама и на потхрањивање комунистичких партија. Ми такве глупости нећемо чинити. Бићемо прави егоисти. Никакве акције без личне користи нећемо предузимати.

Дојлов чланак показује да се у водећим земљама света подиже десничарско конзервативни талас. Ширак у Француској, републиканци у Америци, ЛДПР у Русији. То је природно. Клатно је кренуло у десно. Затим ће поново да крене улево. Политика либерализације увек се смењује у политичкој историји линијом ”притезања матице”. После ”притезања матице” опет либерализација, и тако у сваком систему. Диктатора Стаљина смењено је црвени либерал Хрушчов, после Хрушчова Брежњев је направио идеолошку блокаду. Горбачов је поново одврнуо матицу, истина тако да смо се ми тумбе окренули. После дванаест година чврстог владања републиканца Америка је пожелела земљу са ”људским

ликом", са фрајером Билом, који свира саксофон и ујутру поигра. Када фрајер Бил и његов тим претворе жељу у чез глуб, Америци ће опет бити потребан ред. И тада ће се појавити Дојл или Хингрич – оштри, способни политичари. У Русији је сада таква атмосфера да захтева чврст ред. Истина, у Русији за разлику од Америке нема граница у чијим би се оквирима кретало клатно. И оно, на жалост, може тако да се покрене да нас од тога заболи много глава. Још једна интересантна разлика између Русије и Америке је у томе да се код нас смена курса одвија уз једног истог председника.

У сваком случају сенаторов чланак је евидентан и за мене пријатан. Доста тога што Дојл саветује Америци ја саветујем Русији. Ко зна можда ћемо се још срести прса у прса негде у салама Кремља и Беле Куће... Видећемо, нема нагађања.

ХП глава

ЗАШТО ИМ ИНОСТРАНСТВО НЕЋЕ ПОМОЋИ?

У јесен 1994. године свима је постало потпуно јасно да се политички углед "демократа" потпуно срзао. Сви ти "Изроди", "Јабукe" и остало воће изазивали су код бирача немосковљана само једну реакцију – сочну псовку. Презиме "Гајдар" изазивало је само једну жељу – да се у руке узме што тежа ствар. О томе знам не само по причама помоћника. Прошле године пропутовао сам пола земље и директно сам контактирао са хиљадама људи и то без телевизијских посредника из програма "Биланси". Заправо, демократи су сами почели да схватају да им је дошао крај. У политичким партијама је дошло до неслагања. Да су у септембру 1994. године били обављени избори они не би освојили ни "петопроцентну већину".

"Демократе" – су приглупи људи, али поседују минимум знања. Читали су у дебелим књигама: "Ако политичару са свих страна прете неуспеси нека заподене рат, рат ће све избрисати. Први рат су започели октобра – против Грачова: Али рата без жртава нема, у противном је смешан. Смрт новинара Холодова била је претворена у снажан политички спектакл. У спектаклу је било свега: плача, парастоса, кукања, обећавања освете. Из неког разлога је одмах после Холодовљеве смрти уредник "Московског комсомолца" без суђења и истраге именован организаторе – убиства. Одакле је сазнао? Можда Павле Гусев има изузетну интуицију и могао би да ради као истражни судија? Па јасно је свакоме ко имало схвата, да ниједан новинарчић у нашој земљи самовладе није у стању да утиче на судбину моћног министра, ако га штити апсолутиста. Чак и ако тај момак свакодневно буде објављивао књиге компромитујући министра. Чак и ако момак нађе у министровој викендици атомску бомбу и покаже је целом свету. Не боје се у нашој земљи министри момака и немају министри разлога да убијају момке. У нашој се земљи министри боје цара, понекад спикера, када је спикер Чеченац.

Не може се рећи да холодовски спектакл није "демократама" отворио очи. Лесте. У Русији поштују убијене. Али тај догађај је ипак локалног карактера. Помоћу њега се неће подићи општенационални талас. А Чеченија – то је друга ствар. То је од огромног значаја, збиља, светског. Реалан рат, са жртвама, рушевинама, антитратним митинзима, сцене многобројних сахрана. Дуго се после тога не мисли на економију, чубајсовску приватизацију, на украдене милионе долара. "Господо, у земљи је рат. Сви само пратимо шта ради правни заштитник Сергеј Ковалов, куда је кренуо, са ким се сусрео".

Оживеле су полузаборављене личности "демократских" митинга од пре давне четири године – Шејнис, Пономарев, отац Глеб. До скоро не би били у стању да на тргу Пушкина окупе ни петоро људи. Сада око сто људи слуша њихове песме. Зањихао се идеолошки ком-

плекс демократа – новине "Известија" "МК" премудра господа из Резултата". Маестро Јушенков се од председника скупштинског комитета претворио у ТВ стара. Ех, да није Чеченије Јушенков кабинет би мирисао на прашину и зврјао од досадних папира у којима би се, да искрено признам, требало снаћи. Али успело је. Јурити од једне до друге ТВ камере (за сада), с једне пресконференције на другу и плашити странце диктатуром. Одлична работа. А при том те возе у "Волги" у којој имаши и телефон.

Али демократама је одзвонило. Издали су их. Али их нису издали Јељцин и Коржаков како они глупо мисле. Комплетно су их издали. Свету, Западу је била потребна "демократизација" у Русији па наравно и "демократи" да би се извукла геополитичка надмоћ. Уз разговоре о општељудским вредностима, заједничком европском дому, уз обећану помоћ Запад је без проливане крви и практично бесплатно добио то што је хтео и чак нешто више: не само Немачку, Источну Европу, Прибалтику већ и отцепљење Украјине и Белорусије. Радикално је ослабљена војна моћ бившег СССР-а. Даље расуло Западу не треба јер никоме тамо није потребна Орловска губернија и Осетија. Са друге стране Западу није у интересу да одржи своја обећања: да даје кредите, отвара своја врата (због уплива нашег капитала и злочинаца). Њима је сада потребно да у Русији влада чврст режим, наравно дуго, да би тај режим контролисао ситуацију с нуклеарним наоружањем, спутавао Русе да се рашире по свету и сметају срећеном животу Америке и Европе, не дозволе својим грађанима да се обогате. У почетку "они" су се радовали бујици новца, који је потекао из Русије, затим су схватили да за новцем крећу људи са својим амбицијама и великим апетитима. Ти људи гуше, шире свој утицај истискују овдашње. Сем банкарских светских провинција (типа Швајцарске) никога руске паре не интересују, а Русе као народ још мање. Азијати и Турци одомаћили су се у тим цивилизованим земљама јер су за Европљане постали машине за прање и брисање. Али Руси нису такви. Они не желе да износе ноћне посуде испод странаца, желе да им те посуде ставе на главе и да се при том слатко смеју. А ако ћемо озбиљно, треба рећи да су Руси лоше слуге, а у другачијем

облику, наши земљаци сем интелектуалне и спортске елите, Западу нису потребни. Тамо је већ све распоређено, подељено и одређено. Зато се, смирите господо банкарски, трговци и црвени директори – ви тамо апсолутно никоме нисте потребни, чак ни са вашим новцем. А тек радници и колхозници они уопште нису потребни. Може се још по неки послићи ношти за лепе девојке, али то је посебна прича. Зато ће Западу потпуно одговарати онај диктатор у Русији, који ће поново све да их мотком утера у тор и неће камчити помоћ, тврдећи да "ми имамо свој понос". Истина још једна ситуација – тај диктатор не треба уопште да има спољнополитичке амбиције. Нека он лепо копа у свом врту и нека се не меша у светске ствари. Управо је, све те жеље Запада свечано у Москву донео Солжењин. Сетите се његових основ-

них принципа: државност, патриотизам, демократе елиминисати, али дати Кавказ са Средњом Азијом, престати да будеш суперсила. Грдно је тада демократе увредио Исајевич. Бадава. Старац вас није вређао због мамурлука, он је те директиве донео "оданле". Према тим директивама морате да пакујете кофере.

Истина, извесни, мада малобројни људи са Запада испитују могућност да у Русији помоћу агресије уведу диктаторски режим. А и зашто да не, размишљају они, зашто да уз помоћ Русије не започну економску и политичку прераспodelу, од које би Запад имао користи? Игра је ризична али може постати ђаволски корисна. Нарочито за Америку, која се увек скрива иза океана црпећи из нестабилних зона новац и памет.

Треба признати да је са догађајима у Чеченији Запад имао среће. Дobar повод за дипломатски напад на Русију. Али да није било Чеченије, они би изабрали други повод, реџимо опасност од руске мафије или шпијунманије. Јер Чеченија је, понављам, само повод, а о разлозима хлађења према Русији већ сам говорио. И нека господин Лукин не вуче за нос добре грађане својим тврдњама да нам је Чеченија, тобоже, покварила сву међународну хармонију. Никога не занимају тамо нека права у Русији. Нити су их раније интересовала. Нити ће их интересовати. Када су у центру Москве погинуле стотине људи октобра 1993., Запад је на то зајмурио, јер је из многих разлога био заинтересован за Јељцина. А колико ли је крви на рукама "оца руске демократије" Горбачова! Зашто? Зато јер им је био потребан. Зато јер им је дао геополитичко власништво, које су мрвицу по мрвицу прикупљали руски цареви и Стаљин. Зато о принципијелности Запада по питању људских права немојте, молим вас! Западу је једно важно: руски медвед треба да буде у кавезу да има тамо неку храну и да не смета осталом свету да живи. И тачка. Узгред, они са своје тачке гледишта поступају исправно. Да сам ја, којим случајем, председник САД или канцелар Немачке ја бих такве исте циљеве имао према Русији. Али ја сам посланик у Парламенту Руске Федерације, и дакле, у овом животу против западњака играм у супротном тиму.

Невероватно, али је чињеница да: Американци сада жању горке плодове своје "побеле" у хладном рату. СССР је растурен, Источна Европа и Русија граде "демократско" друштво, дакле немају с ким да се боре. Смањују се војни програми, трпе губитке највеће компаније, са свих страна напади на ЦИУ. Спољна политика САД обилује неуспесима: Руанда, Сомалија, последња епизода с Ираком октобра 1994, када је Клинтон неразумно отерао војску у Залив. Узгред у тој епизоди, ЈДПР је одиграла своју улогу (наш представник је посетио Багдад и Кувајт у време догађаја паралелно с Козиревим). Одређене снаге "тамо" испољавају незадовољство. Потребан им је снажан противник на међународној сцени. А "демократе" знају само да моле за кредит и да пљачкају. Опозиција САД – Русија (и наравно ширење и јачање саме Русије) веома је потребна свету. То је гаранција од могућих локалних ратова, хаоса ситних сукоба, пораста

религиозне ратоборности, опасности од великоханског шовинизма. У борби с Русијом Америка ће се поново уздићи а Русија ће се вратити својој улози жандара и из тога ће извлачити дивиденде. Бити жандарм није срамно већ веома уносно. Тим пре јер свако у свету треба да ради свој уобичајени посао. Ако смо се дуго усавршава-ли за професију жандарма онда треба да наставимо то и да радимо. Гајдар је уништавајући војно-индустријски комплекс одлучио да нас премести на нову дужност – краву музару. Али за краву музару ми немамо способних, Јегоре Тимуровичу. Код нас су прилике другачије. Код нас је седамдесет посто економије било везано за ВИК (Војно-индустријски комплекс) и нама није било потребно да се бавимо приватизацијом крупних предузећа (мала – изволите), већ да јачамо ВИК, градимо нове носаче авиона и свемирске платформе, тргујемо оружјем. Али правити носаче авиона је тежак посао, кудикамо је лакше шпекулисати приходима. Али зато ако имате носаче авиона ви сте достојан партнер, а достојном партнеру дају и део од светског колача, а са ситним шпекулантом велики бос чак неће ни да разговара. Таква вам је политичка економија, Јегоре Тимуровичу.

Уосталом, гледано с било које стране, иностранство "демократама" неће помоћи. Они том самом иностранству нису више потреби. А пошто унутар земље они сем Москве и Петрограда никада нису имали утицаја, а главни адут у борби против комуниста више немају, јер су се са картом Чеченије насанкали, пошто су и сами продавали оружје Дудајеву, постаје јасно да за "демократе" ствар стоји лоше. Апсолутно лоше. И уколико Гусман одлучи да реновира Филмски центар "демократе" ће потпуно нестати пошто неће имати где да се окупљају. Јер, другог места у Великој Русији за њих сада нема. Тако и треба.

ХIII глава

ЊИХОВА БОРБА

Дакле, према новинским извештајима прети нам фашизам. Прочитајте новине и одмах их препознајте, те сите и безочне, како марширају улицама наших градова са кукастим крстом на рукама. А имају они и неког четног фирера са презименом Вепенкин, који обећава да ће пуцати директно у потиљак. Стрва... Цела земља је напета. Јер, земља схвата да се кад је реч о фашизму не треба надати лепом животу. Не питај Чубајса шта је са својином, не питај Черномирдина где је нестала плата, не интересуј се код Соксовца зашто је пропао војноиндустријски комплекс. А тек о расту цена и губитку свог социјалног благостања, укључујући и право на бедни али зато бесплатни стан, ни случајно не говори гласно. Јер земља се дигла на тежак пут борбе против фашизма. Заборави на све, спремај се у партизане! Минираћеш путеве, подизати у ваздух камионе "КАМАЗ", јер по подацима наше обавештајне службе извештан део акција "КАМАЗ-а" припада четном фиреру Вепенкину. "Где су борбе с непријатељем тамо су и невоље! – написао је једном познати песник. Да би се оправдале невоље потребна је борба. Потребан је озбиљан непријатељ. Пошто они који се сада налазе на власти не знају ништа сем совјетских идеолошких стереотипа, бољег непријатеља од фашиста нису могли да измисле. Лик злог фашисте прати нас од дечијег вртића. Ипак прави фашисти обешени су у Нинбергу, и зато је потребно веома брзо створити своје, овде одгајене.

Поставићу лако питање читалачкој публици: зашто је власт дозволила да се јавно преносе буновне изјаве превараната? Можда је било боље не преносити јавно, нека то блебетање слушају други у пијанчењу, а не десетине милиона гледалаца. Уз то, према мојим информацијама, касету са емисијом о Вепенкину гледао је јавно и сам шеф администрације председника Филатова. Управо је он дао "одобрење". Одговор је јасан. Потребно је од самог почетка показати "живог фашисту", а затим

се борити против њега. Колико дуго се народ може плашити мрачним типовима а да му се при том ни један такав мрачни тип не прикаже (панкери и момци у иницијалним формама се не рачунају).

Зашто је баш сада Кремљ започео ту борбу? Као прво, нема никаквог успеха. Ни у једној области. Све је пропало. Треба скретати пажњу. А већ су прошле три године од такозване руске "независности" и сада се све грешке не могу приписати савезном центру. Људи су већ заборавили презимена горбачовљевих министара, па и сам Горбачов се негде изгубио у дунглама свог Фонда. Други задатак те "борбе против фашизма" је конкретнији. Он се директно односи на мене.

Све су искалкулисали. Лојалне грађане заваравују којекаким рејтинзима где су на првом месту Рибкин или Черномирдин. А сами преко спецслужби добијају тајне податке о томе како ја имам реалне шансе да победим и на парламентарним и на председничким изборима. У било ком граду Русије окупљам на митинзима по неколико хиљада људи, пуним максимално домове културе, спортске центре. У малим градовима на улице излазе сви грађани од најмлађих до најстаријих. Свако жели да приђе, да нешто пита, да се поздрави па чак и да изгрди. Али, кад сам ја у питању у Русији нема равнодушних. У забаченим селима знају само за два презимена Јељцин и Жириновски. Сећају се још и Горбачова. Остала презимена или не знају или бркају. Ауторима кремљевских интрига све је познато. И они су борбу против мене почели раније, пре више месеци. Они не желе да понове грешке из децембра 1993. када су ме "преспавали" на изборима. И зато када професори-гњаватори из телевизијских емисија воде теоријске разговоре о фашизму, када се емитују снимци обријаних дечака, бирач је дужан да схвати против кога то они воде борбу. Ти испразни разговори су покушаји да пропаднем на изборима, да заплаше људе. Чак и онда када не спомену моје презиме. На примеру сахране Листјева показали су своје умеће наношења масовног удара нервима и мозгу. Извршили су генералну пробу. Тако ће се и два дана пред изборе окупити, прекинути све редовне телевизијске емисије и започети причу о фашизму. Као љуте звери ће завијати, заплакаће као деца. Бирачи могу да уздрхте, јер бирачи нису срца каменог. А кроз месец дана схватиће да су преварени. Али то ће се десити после гласања. Истина превелика доза одушевљења антифашизмом може се учинити као додворавање комунизму, а то такође не жели садашња власт, јер је и сама расла на квасцу антикомунизма, и зна да болшевици не опраштају издају. За нас бивши секретари обкома и црвени професори који су постали деморосовци (чланови покрета за демократску Русију) нису издајници, пошто они никада нису били у нашој партији, а за комунисте су издајници јер су напустили КПСС. У томе је разлика. И она није безначајна.

Још о нечем. Да се подсетимо спектра снага које су тако жестоко подржавали наши "омиљени" деморосовци. Прибалтијски националисти, РУХ (украјински покрет), Кавкаски сепаратисти... Какве су то снаге? То су

управо оне снаге чији су идејни претходници директно сарађивали са Хитлером и наносили ударе у леђа Црвеној армији. Па ко је од нас, господо, ближи фашизму? Ваши прибалтијски саборци организују слетове бивших есесоваца, уништавају ти гадови гробове руских војника, руше споменике. Ваши украјински другови поштују Бендеру. Па ви, из Москве, сте све те ниткове и ту ђубрад водили ка власти. И ко је ту фашиста?

Али, зар их логика интересује? Њихов задатак је да сачувају власт по било коју цену. Због власти ће заподенути "борбу" с било ким, фашизмом, садизмом, антихристом, марсовцима. Надам се да Руси имају добар нос. Саслушаће наш руски човек те будалаштине, дрмнуће чашицу votke и рећи: "Идите до ђавола. Е па, из принципа ћу да гласам за њега."

XIV глава

ЗАШТО ХОЋУ ДА УКИНЕМ НТВ?

Демократија у земљи завршава се онда, када почиње демократија у војсци.

(Из новина)

Да ли сам присталица идеја слободе и демократије? Да, наравно. Да ли подржавам независност штампе и телевизије? Апсолутно. И то нису празне речи. Јер успеси наше партије и моја лична "побуда" ка високим политичким циљевима постали су могући само захваљујући демократији и независности медија, представа информисања. Нисам био помоћник генералног секретара ЦК КПСС, нисам радио у Комсомолу, нисам био директор фабрике. Нико ме никада није гурао. Сам сам се гурао. Ишао сам чисто демократским путем – регистровао сам партију, окупио истомишљенике, тражио спонзоре, сусретао се са хиљадама најразличитијих људи. Покушавао сам да те људе уверим у своју исправност, износио сам им нове идеје, и помало су те идеје почеле да усвајају паметни. Зар ја да не волим демократију којој треба да захвалим за све! Да ли сам ја у старом комунистичком систему могао да будем кандидат за председника? Природно да нисам. Или да победим на вишеспартитским изборима? Одговор је јасан. Онда није било никаквих избора. Зато волим демократију више од бивших комуниста и комсомолаца. Али садашња демократија је добар санаторијум где се ипак строго поштује кућни ред. Вас не могу на силу да истерају у шетњу после ручка, али ни ви не смеће да превише галамите у време послеподневног одмора. У том санаторијуму не смеће одвртати кваке на вратима, играти голи у ходнику и плувати суседу у тањир са чорбом. Али ако пробате да проспете унаоколо бензин и извадите упаљач вама ће једноставно сломити руке и биће у праву. У нашем санаторијуму сви се праве људи колико могу.

Где, у којој земљи се телевизија може претворити у дебатни клуб различитих војних старешина о питањима правилности извођења војне операције? Пожелим да дрекнем на ТВ водитеље НТВ: "Шта вам је, јесте ли полудели?" Шта то радите? Да воде јавне расправе могу само чланови владе, политички извештачи, обични грађани, али никако војни руководиоци. Јер иза сваког генерала стоје огромне снаге. Дискусије у парламенту после којих долази до раскола су нормална појава, дискусије у армији после којих следи раскол су велико зло. У нашој земљи је вероватно – најгоре. Генерали, за разлику од посланика Маричева нису имали права да се јавно међусобно расправљају о професионалним а поготову политичким темама. Дискусије у штабовима су дозвољене. Дискусије у јавном телевизијском преносу – забрањене. Они који преносе директно такве дискусије, морају сместа бити кажњени. – Рат на Кавказу је наравно трагедија. Али још би била већа трагедија да ј неки пук под утицајем дефетистичке пропаганде збо могућег раскола у војним врховима одбио да извршава

задатак, или још горе... уперо оружје у своје. Реалан распад руске империје 1917, године постао је могућ због несугласица у Армији. То треба увек имати на уму. Зато у време борбених активности не треба водити дефетистичку пропаганду. А генерали уопште немају право да дискутују сем на тему спорта или рецимо, естраде. Узмимо Америку. Последњих година САД је много пута

користила своје оружјанске снаге. Углавном на веома сумњивој основи. Али, зар не би и једна имало озбиљна (па чак и неозбиљна) ТВ компанија САД подржала своју армију за време операције? Да ли је и један новинар критиковао своју армију која је уништила хиљаде мирних становника у Ираку? Ни један. Јер ако би се и појавио њега би оклеветали и истерали на улицу. Јер је Америка демократска земља. А да ли би генерали смели да се усуде да лупе нешто и да као и пре седе у својим високим кабинетима? Не. А код нас – изволите!

Јасно ми је да за НТВ нисам ауторитет. За НТВ су ауторитети председник САД и премијер Израела. Зато се обраћам западним политичарима: објасните вашим пријатељима Малашенку, Кисељеву и Добродојеву да је раскол у армији необично опасан за цео свет и његово провоцирање је крајње непожељно. Вас ће, вероватно, послушати, а и вама је такође, потребна стабилност, бар кад су нуклеарке у питању. Уопште, потребан нам је због многих разлога закон о томе ко и када из редова Армије и других значајних структура може да се појављује у средствима масовног информисања. У том закону је потребно тачно прецизирати да војно лице нема права да се без дозволе старијег команданта појављује у средствима масовне информације, виши командни кадар – без дозволе министра одбране, министар одбране без врховног команданта. Ако војник хоће да се бави политиком, да буде биран – одлично. Нек иде из армије, организује своју партију или уђе у већ постојећу, или може без партије. Појављуј се сваки дан на митинзима, критикуј кога хоћеш! Али ако ниси напустио кабинет, и још седиш крај глобуса на писаћем столу и имаш под собом хиљаде потчињених – извини, ћути и слушај наређења. Ако кажеш више но што треба зашао си у сферу политике – добићеш по носу. Нешто се не сећам да су западни генерали јавно исмењавали политичаре на власти а при том настављали да раде, јавно градећи политичку каријеру.

Сада ме критикују због тога што нисам подржао оставку Грачова. Као, раније сам тражио оставку, а сад га штитим. У односу на то моја логика је јасна. Ја нисам пријатељ нити рођак Грачова. Али подржавам онога ко испуњава наређење. Ако сада скину министра војна лица ће помислити: "Он је послушао политичаре, напустио је војску кренуо у борбу и кажњен је. Морао је да буде кажњен неко време". Следећи пут војска неће слушати наређења. А коме је потребна армија која не испуњава наређења! Напротив, у садашњој ситуацији Грачова треба ободрити, дати му звање фелдмаршала, али претходно увести то звање. Сви треба да виде да онога који живи по наређењу власт штити и унапређује,

а непослушног – кажњава. За протеклих пет-шест година код нас се усталило супротно: прекршилац је херој, а поштен човек – окорели комитеташ (ради у Државном комитету за ванредне прилике), милитариста и непријатељ демократије. То не може тако вечно да траје. Или треба увести чврст режим или ће армија сама почети да одлучује да ли да пуца или не и у кога да пуца. ТВ компанија НТВ нас јавно гура ка другој варијанти.

Па зашто онда Јељцин не забрани НТВ? Па он је створио својим декретом. Својим декретом може и да је ликвидира. На потпуно законитим основама. А зашто он то не чини? Боји се јавног мњења? Глупост. То мњење су десет писаца и два уметника, остали ни реч неће рећи ако сутра Миткова буде водила "Лаку ноћ, децо". Па онда зашто? Председник држи НТВ као опасног пса против дела свог најближег окружења. Из емисије у емисију уредници у НТВ-у именују једна иста презимена "рђавих" у Кремљу. Да ли то Главном одговара: Да. Повремено својима треба рећи и нешто непријатно. Туђима је то једноставније рећи. Истовремено своје држати туђим рукама и рећи: "Момци, будите опрезнији, видите да сте на тапету". Ето, то су вам предности демократије! За сваку тежу постоји противтежа. Било ком великом политичару потребни су избори и слободна штампа. Да се систем не би уљуљкао а чиновници сувише уобразили.

Одуставши од избора и угушивши слободу штампе политичар пада у клопку. Он пада у власт свог најближег окружења. А то је много горе од супарника из парламентарне опозиције. Људи из окружења непрестано воде борбу за утицај. Једном та борба може довести до тога да им газда више није потребан. И тада се... у чај убације таблета. Цела историја болшевизма и самовладе је историја борбе у окружењу монарха. Колико царева – укључујући и црвене – Лењина, Стаљина и остале, је отишло на онај свет под сумњивим околностима! Сиротог Брежњева су низ година кљукали седативима, док није постао малтене наркоман. А у шта су, намеће се питање, гледали чланови Политбироа? Јасно је, гледали су у његову фотељу.

Ако политичар дође на власт путем избора уз слободу штампе, блиско окружење хтело то или не, ради за њега. Онда је глупо стављати таблету у чај, јер не можеш заузети место газде. Неки тамо Черњенко желео би да одува прашину са шефа, јер зна да при изборној деоби он нема шта да узме, а у други тим га неће примити. Тоталитаризам је царство чиновника, а демократија – царство политичара. Политичару баш демократија највише одговара. Управо због тога што сам ја за демократију сматрам да НТВ треба забранити. Јер постоји критика и постоји крах. Чак и у најлибералнијем санаторијуму не смеју се разбијати прозори. Поготову што је наш дом сада сав од стакла. Али сада НТВ треба укинути другачје – демократски. Ухватити их у јавној лажи, добити на суду неколико великих парница и натерати их да плате. Па нека падну на просјачки штап.

XV глава

О ПАТРИОТИЗМУ МЛАДИХ ВУКОВА И СТАРИХ ЦЕКАОВСКИХ ЈАРАЦА

Трудобеник перестројке, бивши пензионер савезног значаја а главни начелник ТВ Александар Николајевич Јаковљев написао је чланак о мени. Објавио га је у новинама "Известија" 25. априла баш на мој рођендан. Честитао ми га, тако рећи. О тону чланка и изразима упућеним на мој рачун нећу ни речи. Паметни ће и сами наслутити. Навешћу последњи пасус Јаковљевог "академског рада" да би онима који баш нису много информисани било јасно. Дакле: "Г-дине Жириновски, висите као камен о врату, судбине Русије. Тек што почесмо да

се ослобађамо большевизма, а дође нова напаст. Идите с политичке сцене, престаните да обмањујете људе, тек тада ћете заслужити титулу "сокола патриотизма".

Зашто ли је кремљевски академик писао тај чланак? Да би пецкао? Не. Он није Хинштајн из "Московског комсомолца". За њега је пецкање сувише ситна ствар. По Јаковљеву се може проверавати сат на Кремљевској кули. Последњих десет година управо од њега (или преко њега) крећу намештаљке у великој политици. Шта ли је сада смислио "идеолог"?

Као прво, он "даје смернице" за патриотизам. Сада "патриотизам" постаје кључни појам у Кремљу. Заборављене су "општељудске вредности", заборављен је "паневропски дом". Реч "демократија" померена је у други план. Ни речи о "шведском" или већ тамо неком другом социјализму. Али зато су Пушкин, Ђермонтов, Гогољ и руски цареви постали јунаци чланка Јаковљева и целе кремљевске митологије. Сам академик нас подсећа да је он војник Великог ослободилачког рата и да данас носи у себи комадиће дум-дум метака. О својој улози у рушењу Берлинског зида и продаји Источне Немачке канцелару Кољу академик ћути. То сад и није актуелна тема. Сада важи парола – патриотизам.

Шта је у томе лоше, упитаће ме читалац. Па и ти си сам, рећи ће читалац, увек ратаовао због патриотизма. Чак и онда када су сви наклапали о демократским вредностима и рушили статуу Ђержинског на Лубјанци. Чини се да треба да се радујем. У руској политици је дошло до дугочеканог преокрета. Сада је чак и Козирјев патриота. Ипак се због нечега не радујем. А, ево због чега. Украли су ми паролу, а нису узели суштину. Они су своје номенклатурне интересе умотали у модерни омот. А циљеви су ми остали исти – распродаја, ратови, продаја свега, укључујући и интересе земље.

Какав нам то патриотизам нуди академик Јаковљев? Наводим цитат: "Као прво треба да одемо одавде где је наше присуство не само сумњиво, већ и рушилачко. Русији су сада потребни мирно седење, спокој и молитва. И зато треба оставити све и отићи". Споља је лепо, а шта се крије иза формуле "оставити све и отићи"? Слажем се, треба отићи и напустити све што није у нашем интересу. Рецимо, Ангола нам није потребна. Али да напустимо Ирак, где су закопане милијарде долара наших пара, просто је глупо. Ако ми одемо, доћи ће Французи, Немци. Ми смо већ отишли из источне Европе, југоисточне Азије, изгубили смо покрајине. Све су то огромна средства, која су по жељи политичара узалуд улагана. Сада ти исти политичари предлажу да "мирно седимо" и "молимо се". Не, наш патриотизам је конкретан, енергичан, понекад и агресиван. Ми не желимо да одемо одавде где имамо и свој део. Несрећа комуниста је у томе што они нису у интересу нашег народа искористили погодности нашег геополитичког положаја. А ми желимо да га искористимо. Ми нећемо да на рачун Руса градим "социјализам на немачкој земљи" и Нурекску ХЕ (хидроелектрану). Нећемо дозволити изградњу вила у Грузији, на рачун руских старца и

старица од којих су отимали део за "подизање националних покрајина". Ми ћемо све да довлачимо у Русију. Продираћемо у било који део света само с једним циљем да извучемо корист за земљу. Принципи је овај: ако смо због тамо неке операције на губитку онда нам та операција није потребна. Ако је у питању зарада онда ћемо било где, ако треба и на Северни пол, у космос или Латинску Америку. Ни једна озбиљна ситуација у свету не треба да се одвија без нашег учешћа, дакле, без свог дела који нам припада. Ако не дозвољавају, лактаћемо се, претићемо, сукобљаваћемо се. Не заборавимо: само оне који у позоришту седе у специјалној ложи хране бесплатним црним кавијаром (академик Јаковљев то одлично зна). Остали се гурају због сендвича у бифеу. На светској позорници иста ситуација. Супердржаве имају супердивиденде због свог положаја. Остале земље су радионице света, кројачке радионице света, банкарске провинције света. На рату са Ираком Американци су зарадили милијарде долара. Јапанци, опростите, нису добили ништа. Јер Америка је супердржава која је захваљујући својим интересима и војној сили, утицала на земље региона, а Јапан и поред своје развијене индустрије по утицајности са Америком не може ни да се пореди. А колико је рецимо Норвешка имала од "рата у заливу"? Ништа. Јер земља нема глас кад су озбиљне ствари у питању. То вам је сурова животна истина. И ако се у светској утакмици не бориш за свој делић колача онда ће те потпуно истиснути и никада те више неће позвати за сто.

Још један савет Јаковљева: "Русија као пуж голаћ треба да се затвори у себе, да заборави на империјалистичке претензије и да се позабави сопственим домом". О империјалистичком значају и његовим дивидендама смо већ нешто рекли. А сада да попричамо о дому. Да бисмо се позабавили домом, треба прво да одредимо величину тог дома. Ја је ни до данас не знам. Да ли је Кијев – мајка руских градова – наш дом? Или Јалта? Колико нашем дому пристаје стотина? Осам? Двдесет пет? Педесет? А то је између осталог веома важно. Добро би било да наш дом има и врата. Обична врата да не би било ко право с улнице долазио да мокри у углу нашег дома. И било би добро да се, по завршетку реконструкције или изградње дома, не појави неки председник сеоског совјета типа Горбачова или Назарбајева, који ће рећи: "Залуд сте се ви ту противили, ваш ћемо дом срушити, јер мој друг канцелар Кол је купио ту земљицу, и ту хоће да зида вилу за своју љубавницу. А ви поживите неко време у шаторима, а онда шта вам Бог да". Ово говорим због тога што без патриотизма Кремља није могућ ни патриотизам дома. Постоје проблеми, који се не решавају на нивоу појединаца. Ви тврдите: "Преко Ивановог труда до достојанства Русије". У реду. Али Иван може да се труди цео век, а онда дође нови Михаил Сергејевич и баца труд милиона Ивана мачку под реп, а још ће и да увуче Ивана у рат са суседима. Цар Никола се није консултовао са милионима Ивана, када је започео Велики рат. Па и Ви, почињући перestroјку нисте спровели референдум. Тако да без државног патриотизма (реалног, а не на речима) патриотизам једног Ивана – нула. Овде нису потребне конфронтације. Једно допуњује друго. Без једног друго не може да живи. Слажем се да је без патриотизма једног Ивана државни патриотизам чист шаблон. Када су бирачи децембра 1993. године на изборима гласали за мене то је значило да људи очекују државни патриотизам, и траже подршку за своје грађанске тежње.

Јаковљев позива да се "људи врате земљи: сељак на земљу обрадлу коровом – грађанин у викендице и баште". Све је то тачно и примамљиво. У духу "писаца" сеоске прозе епохе стагнације седамдесетих година. Они су веома волели чувене брезнице, стајско љубриво, старицу Марју. Град и његову цивилизацију нису волели. Писци сеоске прозе су хтели да буду патриоте, али су у ствари дискредитовали патриотизам, иако су стварали представу о Русији као о земљи љубрета и безубих старица, које гласно подврискују поскочице. Не господине Јаковљев, Русија није земља љубрета и наш циљ

није враћање у баште. Русија је земља велике архитектуре једног Петрограда, великих уметника и балерина, великих научника, земља космоса, земља Калашњикова, који је изумео најбољи аутомат на свету. Амерички политичари покрећу иницијативу глобалног кибернетског пространства, а нас Јаковљев зове у баште. Па академик још сугерише: "Земља је наша мајчица и хранилица и појилица. И амбар за сва наша блага. Господ никоме није дао толико добра као нама. А ми, снуздени, седимо на злату, дијамантима, нафти, имамо највише шума и црнице, а живимо у крајњој беди. И у том апсурду видимо неки "месијански" смисао, па још и патриотски". Чујете ли шта наговештава "идеолог": зашто седите, децо, зашто гледате богатства Русије, тргујте са њима храбро, стичите, ви сте малодушни, јер сте за боље неспособни, зар ви да освајате високу технологију. За те високе технологије задужене су друге државе, на пример САД. А ви идите стазом коју су Индијанци утабали: мењајте нафту за ђинђуве и огледалца. Супер патриотизам баш Вам хвала! А још нас и гордост обузима због таквог руског народа који је свету дао једног Попова и Циолковског! Не, драги мој, нама такав патриотизам није потребан. Наш ум је способан за велика открића. У нове технологије ћемо улагати толико новца колико буде потребно. Директор представништва за космос ће имати кабинет у Кремљу и три пута дневно ће моћи да дође код председника да с њим продискутује о конкретним проблемима. Министар одбрамбене индустрије моћи ће то исто. А имаћемо и представништво за телекомуникацију, чији ће шеф ручати и вечерати са председником, извештавајући га свакодневно о току припрема. А у врту ћете, по нашем сценарију копати, Ви господине Јаковљев. У Кремљу Вас више нећемо пустити.

А сада о једној нечувеној глупости. Академик тврди како предлажем да се треба позабавити новом национализацијом. Одговарам: нисам комуниста и никада у принципи нисам био за национализацију. Присталица сам јединствене иницијативе уз енергичну улогу државе. У Парламенту сам се збиља залагао за национализацију ТВ канала, али то је посебна тема. У којој то земљи група банака кришом од друштва и радника ТВ-а може да за копејке приватизује канал националне радио-емисије! То је безобразлук. Сутра ће борци Кремљевске страже приватизовати Кремљ, а музејски радници Ермитраж. Сваком цинизму има граница. Зато национализација ТВ канала не значи национализацију свега и свачега. Непромишљено је што Ви, господине Јаковљев, ове године нисте дошли на мој рођендан. Позвао сам Вас. Видели бисте у сали за банкете хотела "Русија" десетине младих предузимљивих људи из разних градова Русије. Зар мислите да они од мене очекују национализацију? Не, од мене очекују нове могућности, нова тржишта, нове продоре. Они су истинске патриоте. Они су већ много пута одлазили у Париз и схватили да их тамо нико не чека. Већ су много пута пробали пицу и схватили су да је прави боршч кудикамо бољи. Они су већ испипали странкиње и схватили да бољих од руских жена нема. Они за разлику од дечака-чубајчића и старих цекаовских јараца не желе да живе "тамо" и да "тамо" јуре за парама. Они не желе да живе у Цириху и Бечу. Они би да пљују на Цирих и Беч. Они на странце гледају као на своје будуће раднике, који једва знају да мисле својом главом због испрограмираности западним начином живота.

Са таквим љу момцима кренути у акцију. Таквих момака, младих вукова немају ни комунисти, ни псеудо-центраши. Нема нико. А баш је у том патриотском нараштају – будућност. Њихов је патриотизам онај прави, енергичан, млад, покретачки, савереман, који подједнако може да воли лепа кола, али и да поштује велике традиције, презире све што је старо, и спреман је да се бори за своје интересе. А за оне који су цео свој живот преселили крај државних телефона патриотизам је само карта у игри. Сви ти Јаковљеви, Рипкини, Черномирдини до јуче су били ватрени комунисти, затим демократе, а сада патриоте, сутра ће почети да се боре за еколо-

гију. За њих је најважније да им не укину телефоне. Али ће им и телефоне ускоро укинути.

XVI глава

ПАТРИОТИЗАМ – НАЈВИША ЉУДСКА ВРЕДНОСТ

Добио сам писмо од једног патриоте. Ево тог вапаја из дна душе:

"Владимире Волфовичу!

До председника се не може – окружује га непробојни зид полтрона. Ви можете да се пробијете у Парламент.

Усредно Вас молимо, тражимо, инсистирамо: **СПРЕЧИТЕ ПРЕДСЕДНИКА ДА СЛЕДЕЋИ ПУТ ИСМЕВА ВЕТЕРАНЕ ВЕЛИКОГ ОСЛОБОДИЛАЧКОГ РАТА!** Нека се мане идеје поновног масовног додељивања ордења и медаља у част годишњице Победи 1995. године.

Довољно је то што је Горбачов 1985. обезвредио и оскрнавио орден Великог ослободилачког рата тиме што је масовно наградио све без изузетака. У Правилнику за доделу одликовања није било такве формулације – одликовати све оне који су "присуствовали и о рат се очешали!"

Ми смо тај орден крвљу плаћали.

Немојте да од нас правите сенилне излапотине, спремне да лижемо д...е претпостављенима за неку бедну милостињу! Боље би било да тај, Јељцин, уведе државне ОЗНАКЕ за ране стечене за време рата! Јер је проливена крв – истинско сведочанство ратника! 1942. године Стаљин је увео ТРАКЕ за рањавање: сваки рањеник је сам себи пришивао онолико, колико је хтео. Била је то је...да, а не обележје. И то је заборављено. Потребна је ознака која би се званично уручивала на основу потврда добијених из ратних болница о рањавању! То ће бити поштено! Јер врхушка се баш и није гурала у прве борбене редове! Ето зато су установљавали ордење, а не и обележја за рањенике!"

Такво вам је то писмо. Уверљиво, оштро, немилосрдно поражава својом искреношћу. Жао ми је што се аутор није потписао. Уосталом, можемо га разумети. У

наше време, када у земљи јавно владају зликоци, поштен човек, чак храбар, рањаван у рату, не може себи да дозволи раскош да се јавно декларише. Демократија? Да, али на жалост не за све. Не за руске патриоте. Да би одговорио на писмо одлучио сам да искористим љубазност листа "Патриота".

Аутор писма је покренуо важно питање о томе који су то браниоци Отаџбине који треба да користе заслужене почести и привилегије, и сам је дао, по мом мишљењу, могући прави одговор: **ОНИ КОЈИ СУ ПРОЛИВАЛИ КРВ ЗА ОТАЏБИНУ.**

Када се за време Брежњева први пут појавио привилеговани слој људи, такозвани "учесници Великог ослободилачког рата", тадашњим ласкавцима, (или изражавајући се језиком аутора писма, полтронима) страшно сам пожелио да у ту категорију укључим и самог Леонида Иљича, који је ратовао али није узимао директно учешће у борби, па према томе, није био рањен. Тим пре што је Л. И. Брежњев веома волео разне награде и одликовања. И тако се десило да су почели да издвајају све оне КОЈИ СУ НОСИЛИ ВОЈНИЧКУ УНИФОРМУ ЗА ВРЕМЕ ВЕЛИКОГ ОСЛОБОДИЛАЧКОГ РАТА. Појавила се велика и веома утицајна група ветерана. Њој су почели да се улагују каснији руководиоци

наше државе. Зато је, по мишљењу аутора писма "Горбачов 1985. обезвредио и оскрнавио орден Великог ослободилачког рата наградивши све без изузетака." Горбачова можемо разумети.

Он није могао (или није хтео) да да велике пензије ветеранима и сетио се како је у идентичним ситуацијама поступао Наполеон Бонапарта. Када су француском императору предложили да новчаном наградом награди неког ратника за подвиг, цинично је рекао: "Зашто новац? Даћемо му орден!" и установио орден Легије части. Мислим да није потребно замерати Б.Н. Јељцину за оно за шта није крив. Председник је принуђен да се ослања на мишљење саветника, а већ и сами знате какви су они. Не мислим да је баш њему пала на памет идеја да изједначава са ветеранима Великог ослободилачког рата "заточенике јеврејских гета".

Председник није морао да зна да гето (на италијанском "getto" – на руском "предграђе", "периферија"; сетите се немачко село, ковачко село, грнчарско село, Мала Грузијска, Велика Грузијска, Јерменски сокак, Велики татарски сокак и т.с.) нису ништа друго до места за заједничко живљење националности, раса, религиозних или професионалних група.

У Њујорку постоји црначки гето "Харлем" и руско-јеврејски – "Брајтон-Бич". У Москви се у гето фактички претворило Арбат. Сетите се речи Б. Окушаве: "Ах, Арбате, мој Арбате, ти си моја Отаџбина! или "Ах, Арбате, мој Арбате моја си РЕЛИГИЈА". Раније пре револуције у Москви су постојала гета криминала "Сухаревка" и "Хитровка". У Лондону постоји "Сохо" – злогласни гето, у Токију – рејон бизнисмена Гинза. У Паризу – Монмартр, сликарски рејон. У Баку постоји гето хомосексуалаца (на азербејџанском: "гет-варан"). Изједначавати "робове гета" с ветеранима Великог ослободилачког рата исто је што тражити додатну порцију, па пример за становнике Арбата. Чудно је да се прошле године Врховном савету Украјине обратила група бендеровца с молбом да их изједначе са ветеранима Великог ослободилачког рата?! Молба власоваца и издајница-полициста за сада, на срећу, изгледа није стигла. Нисам против тога да се награде сви који су страдали у рату; и ветерани и запослени који нису директно учествовали у борби, и заробљеници из концентрационих логора, и житељи гета, ако тако желите, и уопште све који су живели и

радили у оно ужасно, тешко време. Такође сам и зато, да се награде они, чији су родитељи дали животе у рату или су умрли непосредно после јер им је здравље било нарушено ратом. Зато сам да се компензује патња инвалидима детињства, који су се родили после рата, па према томе осакаћених ратом и њеним последицама. Али... Видите да у ту привилеговану групу лица, изједначених са учесницима Великог ослободилачког рата улази скоро ЦЕО РУСКИ НАРОД (бившег СССР). Кога издвојити? Наравно оне који су директно постали жртве рата. И не само жртве (злопатели су се и у логорима за војне заробљенике, и у истим оним "гетима" и у градовима недалеко од фронта и у дубокој позадини), већ и рањене, који су се борили за Отаџбину, штитећи је својим прсима. Сви ти људи имају документа, која потврђују да су рањени у борби. Таквих је људи остало сасвим мало. За државу неће бити бреме, чак и ако се свакоме да пензија, иста као и плата једног министра, или му се да потпуно државно осигурање, какво су својевремено имали чланови Политбироа. Песник Б. Окушава који је опевао Арбат – своју "отаџбину" и "религију" у епохи реорганизованих и антипатриотских наступа, преплавивши наша неруска средства масовне информације, рекао је једну веома штетну мисао о томе да се патриотизмом не треба дичити "јер и мачка је патриота (види "Аргументи и чињенице"). Да је то рекао неки жутокљунац који се спрема за живот у иностранству, у реду. Али, Б. Окушава важи за "ветерана".

По мом мишљењу патриотизам је највиша људска врлина, по којој се човек разликује од животиње у људском облику. Ми православци знамо да војник погинуо за Отаџбину сигурно иде у рај. Кад већ не можемо рај, хајдете да пробмо да бар створимо подношљиве услове живљења за све оне који су проливали крв за нашу Отаџбину.

XVII глава

У СУСРЕТ ИЗБОРИМА

(Говор на 9. Московској конференцији ЛДПР)

Русија преживљава политичку и националну трагедију. У њеној основи лежи завера против Русије под називом "перестројка". На челу те перестројке је генерални секретар ЦК КПСС Горбачов. Трула и избирократизирана врхушка компартије, њени многобројни руководиоци, – огрезли у подлости, безпринципјелности и уображености према обичним грађанима истакли су се као бескарактерна играчка у рукама главног перестројаша. Покушај да се очува руска државност довела је до стварања ДКВП (Државни комитет за ванредне прилике), али московски и већина локалних руководиоца КПСС више је волела да се сакрије и изневери просечне чланове своје партије, него да буде на страни ДКВП.

Беловешки споразуми које је потврдио Врховни савет у коме су већину посланика чинили чланови КПСС, и били под њеном контролом, довели су горбачевску перестројку до логичног краја – уништили су јединствену државу. Власт је прешла у руке "демократа" који су започели лоповску приватизацију.

Наставља се производња. И то није случајна, већ намерно смишљена појава јер се у бесцење може купити само она фабрика која лоше и губиташки послује, а не успешно предузеће. Почело се са вештачким неплаћањем дугова и као последица дошло је до вишемесечних застоја у исплати зарада – само је тако било могуће што јефтине купити а у суштини запленили од радника добијене акције предузећа. Руска својина почела је да прелази у руке криминалаца као и финансијских шпекуланата у чијој се позадини врло често налазе иностране фирме.

Све је изразитије раслојавање друштва према приходима. С једне стране – богате виле, елегантни ресторани, скупи аутомобили. С друге – мале или уопште неисклаћиване зараде, некавалитетна исхрана, морална утученост грађана. Народ је све сиромашнији, демокра-

те све богатије. Милиони стараца препуштени на милост и немилост судбини. Нестало је њихове вишегодишње уштеђевине. Социјални програми не функционишу, цене лекова су скочиле до срамних граница, лекова са повлашћеним ценама у продаји практично више нема. Медицинска индустрија је препуштена судбини и распада се. Већина грађана нема финансијске могућности да се лечи. Опада наталитет. Расте смртност, нарочито у радном добу. Број становника, а нарочито руског се смањује.

Криминал је од грађанског рата достигао невиђени замах. Убиства, укључујући и наручена постала су свакодневна појава. Бројност чланова организованих банди премашила је бројност армијског персонала. Државне структуре не функционишу, закони се не поштују, рушилачка приватизација државног власништва створила је све услове за поткупљивост, корупцију и злоупотребу службеног положаја у личне сврхе. Долази до убрзаног повезивања криминалаца са државним апаратом. Русија има све шансе да се претвори у земљу криминала и да постане опасност за цео свет. И Запад може да донесе одлуку да уништи такву државу, дакле и нас и вас.

Ништа не може натерати људе да забораве ту страшну несрећу коју је нашој земљи донела садашња власт. Они су ти који су земљу довели на руб пропасти: њену економију, социјалну средину, унутрашњу и спољну политику, националну сигурност, правни поредак, морал – тешко је све набројати. Фабрике и даље не раде, уништавају се колхози и фармери, руски народ долази на просјачки штап и умире, Армија се распада, замиру наука и култура. На улицама и у улазним убијају људе, посланике, новинаре, бизнисмене, криминалци се међусобно убијају, настављају се млаке војне акције у Чеченији које односе животе руских војника, чеченских бораца и мирних грађана. Русија се нашла у смртној опасности.

А за време те владавине и председник и премијер-министар и многи министри говоре да је код нас све у реду, све је дивно, да је на помолу стабилизација, да долази до оживљавања економије, да су људи почели да живе боље, да су реформе у току, да ни корак нећемо одступити од оријентације на тржишну економију, приватизацију, заштиту људских права, јавност.

Продор приватизације, стимулација банкротства предузећа, а као последица и незапосленост, развој тржишта земље, па дакле и њено пљачкање, то је оно што брине наше садашње моћнике.

Не могу а да не споменем једно ремек-дело мудрости наше владе. У реферату премијера-министра који је посвећен перспективама развоја економије налази се констатација поразна по својој глупости: "учврстити назначену тенденцију стабилизације животног стандарда становништва" (с. 117-118).

Зар влада не зна да приближно 80% становника живи на граници или је прешло границу просјачког нивоа?

Како могу да говоре о стабилизацији или оживљавању економије када је у Русији 1994. године ниво производње износио 1/3 нивоа производње РСФСР из 1989. године и 15% од нивоа производње СССР. Како само могу то да изговоре они који објављују пораст животног стандарда становништва кад је просечна плата у Русији само 5% од зараде у развијеним земљама.

Пред тим чињеницама треба неуморно звонити на узбуну о катастрофалном положају економије земље и социјалног делокруга. И не само о томе. Русија се од доскора релативно развијене земље сада претвара у заосталу, зависну државу. Запад и његова "пета колона" – радикалне демократе су уништивши СССР, уништивши економију Руске Федерације, извршили у историји невиђено пљачкање националних богатстава земље. Либерализација цена, дивља тржишна економија, приватизација – све се своди на једно, односно на пљачкање богатства које припада целом друштву. Одмах иза тога или истовремено се одвија извоз сировина, енергената, најновијих технологија, најбољих научних кадрова.

Сваке године из Русије на Запад одлази око 20 милијарди долара. О томе ћуте. Истовремено с одобравањем подижу огромну фрку у вези с тим како нам Запад одваја милиерну помоћ за борбу против инфлације. Ето вам ваши добротвори! Обезвредили су руску рубљу 5 хиљада за 1 долар, док је пре 10 година износио 76 копејки, обезвредили су рубљу због тога да би Запад могао што јефтиније да купи наша предузећа, земљу, стратешке сировине, стамбене зграде, најбоље умове и најбоља женска тела.

Русија губи своју економску и политичку самосталност. По свом садашњем геополитичком положају потиснута је као у време Московске кнежевине. Изгубила је многе излазе на мора, своје историјске територије.

Сада многи моле да се врате у Русију – Белорусија, Крим, Источна Украјина, Абхазија, Јерменија, Таџикистан. Сутра ће нам сви покупати на врата. Довољно је да само прекинемо полубесплатне испоруке сировина, енергената, обојених метала и много тога што из земље одлази у те "бивше републике". Довољно је само да затворимо границе и уштедећемо 30% свог годишњег буџета, који се сада расипа по бившим совјетским републикама. Нећемо их штитити својом пограничном војском. И они ће одмах у својим градовима моћи да виде Турке, Иранце, Авганистанце, Кинезе.

Али садашња власт то не жели да уради. Поткрадање Русије настава се и даље. Фамозна ЗНД не може да се интегрише ни економски ни политички. Смита јој властољубива националистичка елита, одгајана у доба комунизма, која је разбила велику земљу. Ти локални "кнезови" сада се грчевито хватају за власт, истерују Русе, позивају прекоморске богаташе, с тим да им помогну да задрже власт и опљачкана богатства.

Запад се активно укључује у деобу територија бившег Совјетског Савеза. САД скоро званично објављује да неће допустити поновно стварање СССР или неке друге јединствене државе на његовој територији, тј. неће допустити обнављање велике руске државе.

А шта ради наша садашња руска дипломатија? Како реагује на антируске акције у бившим републикама и иностранству? Спољна политика радикалдемократа је апсолутна издаја националних интереса, одвратно доворављење Сједињеним Државама. Спољна политика попримила је прозападну, проамеричку оријентацију.

Русија је престала да буде велика држава. Изгубила је своје позиције у Европи. Некада њене херојске војне формације биле су журно и скоро уз погрде удаљене из Немачке, Источне Европе, Прибалтика. Одбрамбене границе Русије помериле су се од Берлина до Смоленска. А војно-политички блок НАТО, главна антируска војна сила све је ближе и ближе границама Русије помереним ка Истоку.

Огромна срамота за Русију је одлазак и директно прогонство Руса са територија њихових давних насебина, које су сада изван Руске Федерације. Руски радикал-демократски правни заштитници спремни су да заштите било чија права – прибалтичких националиста, грузијских шовиниста, чеченских и таџичких бораца, само не и Руса.

И са Далеког истока Русији прети опасност од губитка својих територија. Јапан се лакоми на Курилска острва и Сахалин. Кина већ насељава пограничне територије Русије. А наше дипломате потписују споразуме о новој демаркацији руско-кинеских граница, по којој се знатни делови руске пограничне територије уступају Кини. Зар то није издаја националних интереса земље!

Ништа мање нису опасне трајне стратешке идеје Запада да сукобе Русију и друге словенске земље и народе с муслиманским земљама и народима на југу Русије. Прва фаза у реализацији те стратегије је било увлачење Совјетског Савеза (Русије) у рат са Авганистаном пре 15 година. И тај се рат још није завршио. Оружани сукоби на авганистанско-таџикистанској граници, где служе руски војници је управо продужење тог рата.

Друга фаза је рушење Југославије од стране Запада и провоцирање међуетничких војних конфликта, међу којима је најжешћи онај између Срба и босанских му-

слимана. И овде је руска дипломатија подлегла САД-у и издала јединство словенских народа, издала наш братски српски народ и потпуно издала националне интересе земље.

Трећа етапа је Чеченија, где је с једне стране обављена провера способности очувања Руске Федерације, а с друге покушано да се Русија увуче у дуготрајан рат, у

почетку са својим муслиманским народима, а затим с муслиманима из бивших република и иностранства. Све су то манифестације заједничке стратегије Запада и његове "пете колоне", намењене рушењу и уништењу Русије.

Антинационална одређеност руске дипломатије испољила се и у прекидању или наглом погоршању односа с нашим старим и успешним партнерима – Индијом, Ираком, Северном Корејом, Кубом, Либијом. Русија за љубав Запада и на сопствену штету учествује у блокади Ирака, Либије, Југославије, тј. води непријатељску политику према земљама које су до блокаде уредно плаћале за робу и технику испоручивану из Русије и које су спремне да у случају суспензија блокаде одмах крену са враћањем дугова. Погоршали су се односи са Индијом, Северном Корејом, тј. са земљама чији су се економисти са нашим међусобно допуњавали и могли да раде у корист наших народа. Погоршавање трговинско-економских односа са тим земљама претворила су се за Русију у озбиљне губитке.

Либерално демократска партија Русије одлучно тражи драстичан обрт у руској дипломатији у циљу заштите националних интереса Русије, успостављања руске државе у њеним историјским границама, а до тада целу територију бившег СССР треба посматрати као сферу животно важних интереса Русије и монополске зоне њеног утицаја. Ми одлучно и оштро тражимо заштиту права људског становништва у земљама "бивших република". Сматрамо да је неопходно да Русија у датој фази нађе прихватљиве форме за задовољење нада становништва Белорусије, Крима, Придњестровља, Абхазије за потпунију економску и политичку интеграцију са Русијом. Протествујемо против покорничке политике руског МИП-а пред Сједињеним Државама. Ми смо за диверзификацију спољнополитичких веза Русије, за елиминисање идеолошких пристрасности или предубеђења.

Као што се види, садашња спољна и унутрашња политика руске власти води нашу земљу у катастрофу. Политика радикал-демократа потпуно је пропала. Већина становништва осуђује и проклиње и ту политику и њене покретаче и извршиоце.

За све оно што се сада дешава одговоран је председник. Он и онако не може бити гарант за руску државност. Нема концепцију за организацију државе, а са својим подворавањем регионима допринео је стварању чеченске кризе. Довевши себе у ситуацију да зависи од

свог окружења, лишио се објективне информације о ситуацији у земљи.

Одговорност за све што се дешава у Русији сноси Влада јер по закону она управља свим пословима у земљи. На њеној савести је неплаћања и одуговлачења у исплаћивању зарада, инсолвентност, мањак обртних средстава у предузећима. Испољила је потпуну неспособност у борби против корупције и криминала, сакупљању пореза. На њеној савести су расуло у армији и наоружање банди у Чеченији. Она је спровела и наставља са шок терапијом. Није узела у заштиту милионе људи од финансијских превараната и тако испољила апсолутну незаинтересованост за заштиту интереса грађана. Наша влада није постала штаб за спас Русије. Без концепције за препород земље, Влада није доставила комплет закона у Парламент који би обезбедили сигурно функционисање државе у прелазном периоду. Према резултатима избора из 1993. године та Влада је морала да у пуном саставу просто поднесе оставку. Из најеготичнијих а вероватно и користољубивих разлога она то није учинила. А резултати су ту – милиони у крајњој беди, десетине хиљада у гробовима.

Одговорност за све што се дешава у Русији носе средства масовне информације, нарочито московска. Учинили су све што је у њиховој моћи да обични грађани не схвате шта се дешава у Русији. Фалсификују се резултати социолошких анкета. Представницима патриотских снага у Парламенту ограничава се приступ радију и телевизији и они немају могућност да бирачима редовно подносе извештај о свом раду. Али се зато тамо појављују Шахрај, Јавлински, Гајдар, Фјодоров па чак и Рибкин, који је напустио Аграрну партију, према чијем списку је доспео у Парламент.

Велику кривицу носе Државни парламент и Совјетска Федерација. Тако се десило да се у Државном парламенту налазе посланици осам политичких партија, и још 225 независних посланика. Као резултат ни једна од политичких сила није добила у Парламенту бројчану већину и због тога је гро основних закона или половичан, компромисан, или уопште није прихваћен. Такав Парламент није могао да затражи оставку садашње правно неспособне Владе, није могао да позове на одговорност ни једног министра. Ништа није боља ситуација ни у савету Федерације. Формиран од посланика који су чиновници на високим положајима покрајинског, регионалног и сл. нивоа, тј. зависе од председника и Владе, Савет Федерације је по својој суштини пропредседничка и провладина структура и због тога неспособан да Државном парламенту стави на разматрање важне законе или да изузме непотпуне законе које је Парламент донео.

Од структура које имају власт, парламентарна већина све чешће демонстрира своју неприципијелност и млакост, одбија или блокира позитивне иницијативе политичке партије ЛДПР. Уз то из Кремља долази стална обрада посланика, и поткупљивање појединих.

У последње време појачан је покушај да се униште чврсте партије и створе нове са пропредседничком већином. Као пример може се навести појава странака "Стабилност" и "Русија", као и два блока (Черномирдин и Рибкин). Смисао таквог прекрајања политичких партија је у томе да су се структуре на власти и њихови ослонци као "Избор Русије", "ПРЕС", "Јабука" и неке друге партије и покрети, у очима бирача и у очима целог друштва веома компромитовали. Сада им је потребно да промене свој лик, да се преобуку у још привлачнија одела и покушају да избегну потпуни крах на изборима. Ко ће, на пример, сада да гласа за Гајдара? Само мала група превараната који су се обогатили због његове лоше политике.

Сада се јасно види како на све манифестације политичког живота све већи утицај имају предстојећи избори. У вези с тим у земљи се почело са активним прегру-

писавањем политичких снага, мењају се партије, њихови називи, износе се нове идеје, програми, траже се савезници, стварају се предизборни блокови, "ничу нове фигуре, из "подземља" или заборава, излазе стари, понекад из нафталина извађени активисти – претенденти на председничку фотељу. Социолошки фалсификатори, се као и обично баве манипулацијом података, покушавајући да јавном мњењу наметну час једног час другог претендента на краљевско-председничку фотељу. Ипак, по свим анкетама задовољавају две фигуре – Јељцин и Жириновски. О једном, истина, причају да се неће кандидовати, а за другог се труде да му рејтинг падне испод првог места.

У земљи се навелико дискутује о проблему: хоће ли се или неће у назначеним роковима одржати парламентарни и председнички избори. Либерално демократска партија Русије изјављује да ће сви покушаји, планови и сценарија да се онемогуће парламентарни и председнички избори или њихово фалсификовање наићи на одлучно супротстављање од стране руског друштва, а осудиће их и светска демократска јавност. Партија упозорава да сличне намере могу да доведу до социјално-политичких немира или војне диктатуре. И тада ће, збиља, над руском демократијом зазвучати посмртна звона.

У предвечерје избора Либерално демократска партија Русије је развила и већ у пракси спроводи своју изборну тактику и програм. Партија излази на изборе са јасном програмском оријентацијом.

- Препород Русије у њеним историјски утврђеним геополитичким просторима, враћање статуса велике државе
- Враћање националног достојанства руском народу
- Стварање једнаких услова за развој свих народа Русије

– Руса

- Усавршавање државног уређења Русије као председничке демократске републике са строгим правним поретком

- Перестројка административно-територијалног уређења земље на основу губернијске (покрајинске) деобе

- Стварање високоразвијене социјално оријентисане економије уз повезивање тржишних односа с државним регулативама заснованим на различитим формама властности

- Стварање услова за поштен производни рад и високо издиференциране приходе различитих слојева становништва

- Успостављање и ширење основних социјалних тековина Руса

- Остваривање активне еколошке политике за заштиту и обнову животне средине

- Успостављање и учвршћивање оружаних снага, војно-индустријског комплекса земље, разрада војне доктрине у складу са геополитичком улогом земље, и интересима за њену националну безбедност

- Перестројка спољне политике земље у складу са њеним националним интересима.

Демократе су земљи задале озбиљан ударац. Пут ка нормализацији живота биће тежак. Али, задатак наредне власти је да створи услове за препород земље и да нађе почетна средства. Зато Либерално демократска партија Русије предлаже да се, пре свега оствари програмски минимум.

1. Прекинути сваку помоћ бившим републикама и иностранству. Одустати од заједничке блокаде земаља, наших дужника, са Американцима.

2. Прекинути конверзију војне индустрије. Наставити са продором војних производа на тржиште и његовом продајом на светско тржиште са ког су нас, обманувши нас, истиснуле САД, обећававши нам за наше разоружање "богату" позајмицу.

3. Прекинути са организованим криминалом у року од неколико месеци. Увести визе за улазак у Русију, нарочито из јужних региона где влада криминал. Истерати изван Русије "гостујуће раднике". Укинути рекет.

4. Спровести приватизацију у интересу свих грађана Русије. Ограничити власт чиновника.

5. Организовати порески систем у корист произвођача: 60% дохотка треба да остане у њиховим рукама.

6. Социјално заштитити грађане, ослободити их страха од глади и незапослености.

7. Одустати од ЗНД и обнови Русију – на исти начин створити јединствен економски организам, у коме ни један народ неће бити супериорнији од другог.

Како се то може постићи? Као прво, спречити одлагање избора, као друго, обавезно изаћи на њих. А што је најважније – правилно гласати. Не гласати за нове партије и покрете, ма како звучне називе имали, све су то намешталке, подметнуте да одвуку гласове бирача, да би у новом парламенту било десетак партијских група и да он, као и досадашњи, ништа паметно не би могао да уради.

У сваком случају бирачи ће се срести са три политичке снаге.

Демократе. Њихове партије ће имати различите називе. Биће тамо и Јавлински, Шахрај, Фјодоров, Гајдар. Различите амбиције – исти тим. Оно што имамо то је њихов рад.

Комунисти. Њима као и раније тон не дају просечни чланови партије већ партијски руководиоци чију су већину чинили партијски чиновници из времена до перестројке.

Трећу снагу чини Либерално демократска партија Русије. Имамо програм изласка из кризе. Живот је доказао да је партија способна да прогнозира развој догађаја а да не буду међу последњима као што су то комунисти, Руцкој, Јавлински и друге демократе. Програмску оријентацију Либерално демократска партија Русије позајмљују друге партије. Зар то није доказ исправности Либерално демократске партије Русије!

Наш главни противник су "избирачи", "Јабука" и групе сличне њима. Зато је главни циљ партије да на изборима разреши власти банкротирани радикал-демократе с њиховом издајничком политиком уништења Русије и осиромашења руског народа и свих Руса.

Излазимо на изборе неулазећи за сада ни у какве блокове и договоре са другим организацијама. Та варијанта блоковске политике коју су нам предлагали за нас је неповољна, може нам донети мало гласова, а свешће се само на спорове око поделе мандата.

Нагло се повећава привлику људи у Либерално демократску партију Русије. Међу новим лицима је маса стручњака, укључујући и чланове управа. Расте број присталица Либерално демократска партија Русије у

свим социјалним групама. Управо се, због тога, у средствима масовних информација блокира истина о тој партији и њеном лидеру. Многе бираче привлачи доследна патриотска линија наше партије, њена борба за препород руске државе у њеним традиционално историјским границама. Искористити то расположење бирача и привући их на своју страну у изборној кампањи, а да се при том непотребном идеолошком свађом и прекорвањем обичних грађана због греха или злочина претходне партијске номенклатуре или садашње корумпиране елите не нанесе штета – тежак је и изузетно важан задатак.

С пропашћу комунистичког поретка у Русији је настао идеолошки вакуум. Земљи и људима је потребна идеологија која ће одговорати њиховим духовним тежњама. Одричемо се идеолошког монопола. Јединствене идеологије која би одговарала жељама свих људи, нема. Чак и религиозна убеђења људи су различита: православље, ислам, јудаизам, католицизам, будизам итд. У условима вишепартијског система у нашој земљи настало је идеолошко шаренило. За једне, идеологија је – слободно тржиште, за друге су то људска права, за треће – државност. Као и пре у земљи постоји много присталица комунистичке, интернационалистичке идеологије.

Ми, Либерално-демократска партија Русије, износимо своју идеолошку оријентацију, која, по нашем мишљењу, одговара духовним и моралним вредностима већине људи. То су велики идеали: Слобода! Демократија! Правда! Правни поредак! Патриотизам!

Са тим идеалима излазимо на изборе. Ми уверавамо све грађане Русије да ће Либерално демократска партија Русијеу случају да дође на власт доследно остваривати те идеале, сва своја обећања и оријентације. Ми се не бојимо избора, не плашимо се суда бирача. Уверени смо да ћемо победити, ако избори буду поштени.

Судбина Русије је у рукама народа. Земљи није потребан козметички третман у вишој сфери управљања. Њој је потребан проруски парламент, председник патриота. Тада ће се формирати влада националног поверења и застава победе – застава руске државности – завијориће се над напаћеном земљом!

Како то постићи? Треба гласати за Либерално демократска партија Русије.

ЕПИЛОГ: СТАЊЕ СТВАРИ

Демократија је кућа са хиљаду спратова. На једном спрату су лепа станова, топла купатила, срећна лица, на другој – хици хаубица, црне рударске јаме, смркнути сиромаси у подземним пролазима. Свако је сам за себе и Бог против свих. Успео је рафалом из аутомата да рашчисти пут до лифта, да поткупи портира с милијардом и стигао да се пробије кроз таму до поверљивог спрата – готово, ти си краљ са "Сникерсом" у зубима и са "Мерседесом" под прозором. Није успело, није било довољно дрскости, или су се усађени идеали из детињства измешали – седи крај разореног огњишта и гледај у стари телевизор на леп живот. Није на то навикао руски човек. Задругарство, колективност – то су исконски руски архетипи. И у невољи заједно (рат добијамо и бројем и умећем) и у радости – звон милиона пехара Првог и Девог маја. Сваки са својом кашиком али из заједничког казана – човек је човеку брат; у суседни стан за шибице, у суседне земље уз помоћ тамошњих одрпанаца. Свима по мало – али свима! Богаташ – значи накрао се, штедиш – значи Јеврејин, ћутиш – значи шпијун. Што на срцу то и на језику... Сто педесет милиона крај тог заједничког казана. Али одједном се један милион разбеснео: ми смо паметни, лукави, предузимљиви, срећковићи, талентовани, унапредовали смо, савремени, "богу равни"! Шта ми имамо с тим народом? С марвом, гомилом, простацима, малограђанима, стереотипним људима, с "биомасом". Ма дај цео казан нама а њима само кашичицу да не скапају (јер ко ће да ради?!) да се не побуне (сто четрдесет девет милиона – није шала).

И аплаузи из иностранства – сила сте! Сјајни сте, демократе сте ви наше, вољени наши реформатори, реформатори сунцолики. Није грех бити "пета колона" у земљи дивљих Скита. И пристижу у елегантним аутомобилима у мермерне палате, надмени ђаволи. Тема предаха у раду – дискусије: "Како да довршимо Русију".

Расправљају се, руше, уздижу, поједу мало кавијара, опет расправљају... А под прозором стоје гладне бакице, сељачићи из затворених фабрика – чекају нова судбоносна решења, преломне моменте и велике почетке.

Искочиће нечиста сила са кавијаром на брковима и објавиће: "У каквој смо то невероватној земљи живели, какве су хуље управљале нама, и како су на време дошли они – велики реформатори, тако да ће све ускоро бити very well, стрпите се, поштована биомасо, ко не умре преживеће".

И опет руско поље експеримента!... Опет као и у време П.Ј. Чадајева Русија даје језив пример целом свету. Нема таквих катастрофа, катаклизми и пометњи, које би мимоишле нашу земљу. И све то с бусањем у прса до апсурда! Другим земљама остаје само да проучавају наш жалосни експеримент. Русија је као Павловљев пас: направившемо овде рупицу не би ли пљувачка потекла... Русија је као куних на столу студента хирурга: Шта је ово? А ово? Зар је угнуо. Каква несрећа, грешке ћемо узети у обзир... Од 1917. до 1997. – осамдесет година служимо као огледни пример, боксерска крушка, а у последње време, и као бели клоун у арени светског циркуса. Маљем по глави! Ха-ха, ха-ха!... Али подмсевају је дошао крај. Само какав крај?... Не теже ли господа, говнократе руске буне "бесмислене и немилосрдне" страшном позиву "секиру у руке!" Ако има Бога помоћи ће нам да се на крају XX века одрежемо бескрајне злобе, манемо вечитих расправа, исцрпљујући освета, сталних брига.

Грађани Русије! Није на одмет уздати се у Бога, али, можемо ли нешто и сами да урадимо?!

Схватам, обмањивали су вас свакаким паролама, бајним перспективама и чврстим обећањима зато је данас тешко веровати било коме. Али не треба слегати

раменима, не треба се предавати великом фатализму. Часна реч, још увек није све изгубљено. Ја вас стварно молим да подржите нашу Либерално-демократску партију Русије. А шта ми можемо да супротставимо непријатељском оружју и великој суми покрадених пара. Своју част и поштење, свој програм изласка из хорскокака, али што је најважније – ваше поверење, вашу вољу и вашу наду у бољи живот. Дај Боже да сви дочекамо излазак "звезде очаравајуће среће". Дај Боже да не кло-немо духом. Дај Боже да видимо како ће нестати зли дуси, вратити се тамо одакле су дошли у бживотну хладну таму. Они ће се цилитати, запомагати, проклињаће нас јер се увек тако понашају зли дуси. Али, ми заједно имамо снаге да их истерамо. Ја сасвим јасно видим Јарославску железничку станицу ноћу, иће на прозору воза "Москва-Анадир", и црвени фењерчић на вагону, у коме седе последњи руски политички зликовци. И чујем како дуж бесконачних трачница равномерно клопарају точкови последњег вагона за Север.

Превели:
С. Војновић, Б. Чудомировић

Скраћена тегња – поздрави Повосађанима

Паљење свећа у Саборној цркви

Конференција за штампу у просторијама
Српске радикалне странке

Поздрав патриотском Београду

Октобарски празник – Жириновски и др Шешел
у Кнез Михаиловој улици

Др Шешел са супругом и гостом из Русије на улазу у хотел
"Београд – интерконтинентал"

THE USES OF TERROR

Last week authorities wouldn't say whether the blast was the work of terrorists. But the United States has many enemies practiced in the art of murder writ large. Among them:

AFP

Muammar Kaddafi

Libya's Loony Leader

An old sponsor of terrorism, he still harbors the chief suspects in the Lockerbie disaster.

AFP

Lamem Khalifa Fhimah

Cozy with Kaddafi

One of two Libyan intelligence agents charged in bombing of Pan Am 103.

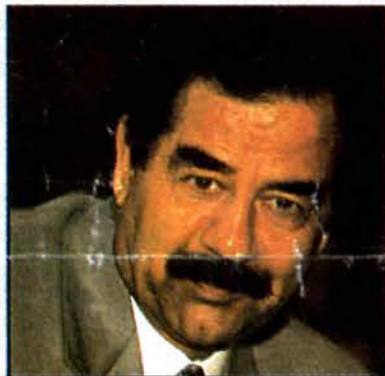

PETER STONE—BLACK STAR

Vojislav Seselj

Belgrade's Bully

Leader of the extremist Serb Radical Party, Seselj has threatened to retaliate against U.S. aid in Bosnia.

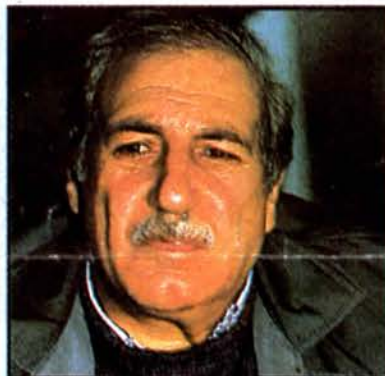

VIENNAREPORT—PICTURE GROUP

Saddam Hussein

Still Public Enemy No. 1

The CIA reined in his terrorists during the gulf war; Saddam would love to pay back the United States.

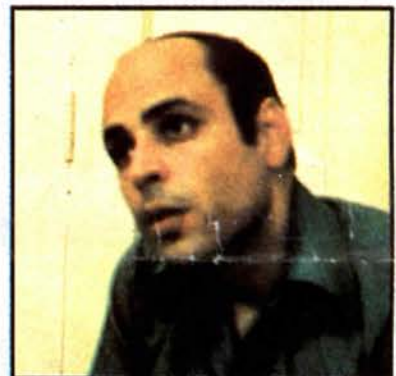

ATTAR—SYGMA

Ahmed Jabril

Gun for Hire

His Popular Front for the Liberation of Palestine-General Command is a ruthless Syrian client.

SIPA

Abu Nidal

No Tyro at Terror

Author of massacres at airports in Rome, Vienna and Karachi, he has a support cell in New York.

Амерички магазин "Њусвик", 8. марта 1993. године, сврстао је др Војислава Шешеља међу шест најопаснијих непријатеља Сједињених Америчких Држава, заједно са Моамером Гадафијем, Садамом Хусеином, Абу Нидалом итд. Јасно је, да је Шешељ благовремено изабран за председника Србије не би му Американци могли скидати гаће у Охају, као што то сада раде Слободану Милошевићу.